AGATHA CHRISTIE

Suç Ortakları

ALTIN KİTAPLAR

Agatha Christie

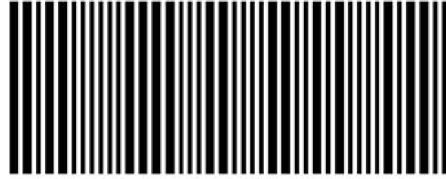
Suç Ortakları

(Cinayet Ortakları)

Altın Kitaplar Yayınevi

Tarama: Kitappiri

Düzenleme: ORXXAN

1. Bölüm: Dairedeki Peri

Bayan Thomas Beresford divanın üzerinde oturduğu yeri değiştirerek, sıkıntıyla pencereden dışarı baktı. Dışarıdaki manzara hiç de iç açıcı değildi. Görebildiği yalnızca yolun karşı tarafındaki birkaç apartman dairesiydi. Bayan Beresford esnedi, sonra da iç çekerek, "Bir şeyler olmasını nasıl da isterdim," dedi.

Kocası, onu serzenişle süzdü.

"Dikkatli ol Tuppence, senin bu dizginlenemez heyecan tutkun beni korkutuyor."

Tuppence iç geçirerek, gözlerini kapadı, sanki hayallere dalmıştı.

"En sonunda Tommy ile Tuppence evlendiler," diye mırıldandı. "Ardından da mutlu bir yaşamları oldu. Altı yıl sonra bile birlikte olmaktan mutluluk duyuyorlar. Ne tuhaf! Her şey insanın kendi yaşamıyla ilgili olarak düşündüklerinden ne kadar farklı gelişiyor."

"Çok doğru ve anlamlı bir tespit bu Tuppence. Ama orijinal değil. Ünlü şairler, yazarlar ve özellikle de felsefeciler hep aynı şeyi söylemişlerdir. Ayrıca, böyle dediğim için umarım beni bağışlarsın, ama onların bunu senden çok daha iyi ifade ettikleri de bir gerçek."

Tuppence, "Altı yıl önce," diye ekledi. "İnsanın senin gibi bir kocası ve istediğini satın alacak kadar parası olması durumunda, yaşamın muhteşem, dillerden düşmeyen sonsuz bir ezgiden farksız olacağını düşünürdüm. Aynen senin, bu konuda söyleyecek çok şeyleri olduğunu belirttiğin yazarlardan birinin de dediği gibi."

Tommy soğuk bir tavırla, "Seni hayal kırıklığına uğratan ben miyim, yoksa para mı?" diye sordu.

Tuppence nazikçe, "Bunu hayal kırıklığı olarak ifade etmek doğru değil," diye mırıldandı. "Ben alışkanlıklarına bağlı bir kadınım, hepsi bu. Bu, insanın kendisinin başına gelene dek karşısındaki grip olan kişinin burnundan soluk almaya çalışırken ne denli zorlandığını anlayamaması gibi bir şey."

Tommy gülerek, "Yani sana talip olmamalı mıydım?" dedi. "Gece kulüplerinde başka kadınlarla mı ilgilenmeliydim? Ya da öyle bir şey işte."

"Hiç yararı olmazdı. Bu durumda sen de beni başka erkeklerin yanında görürdün. Üstelik ben, senin başka kadınlara karşı ilgi duymadığını anlardım ama sen, benim başka erkeklerle ciddi şekilde ilgilenmediğimden emin olamazdın. Kadınlar erkeklere oranla çok daha anlaşılmaz yaratıklardır."

Tommy, "Erkeklerin arka planda kalmaları sadece alçakgönüllülüklerinden kaynaklanır," diye mırıldandı. "Ama sana ne olduğunu gerçekten de hiç anlayamıyorum Tuppence. Neyin özlemi içindesin?"

"Bilmiyorum. Bir şeyler olsun istiyorum. Heyecanlı bir şeyler. Yine eskisi gibi Alman casuslarının peşinden koşmak istemez miydin Tommy? Bir zamanlar ne denli tehlikeli, heyecanlı günlerimiz olmuştu. Hâlâ gizli serviste, istihbaratta çalıştığını biliyorum ama yaptığın yalnızca büro işi. Hepsi o kadar."

"Yani beni içki kaçakçısı kılığında Rusya'ya göndermelerini komünizm aleyhine faaliyette bulunmamı istemelerini ya da onun gibi şeyler yapmamı mı istiyorsun?"

Tuppence, "Bu hiç iyi olmazdı," dedi. "Sana eşlik etmeme izin vermezlerdi. Üstelik heyecan arayan, bir şeyler yapmak isteyen benim. Bütün gün boyunca söylenip duruyorum. Bir şeyler olmalı."

Tommy elini kayıtsızca sallayarak, "Kadın kaprisi," dedi.

"Kahvaltıdan sonra yalnızca yirmi dakika çalışmam bütün evi kusursuz bir hale getirmeme yetiyor. Bu konuda bir şikâyetin yok, değil mi?"

"Her ne kadar tekdüze buluyor olsan da ev yönetimi konusunda kusursuz olduğun bir gerçek Tuppence."

Tuppence, "Yaptığım işin kıymetinin bilinmesi çok hoş," dedi ve ekledi. "Ama tabii sen işi olan biri olarak bu iç sıkıntısını anlayamazsın. Tommy, bana içtenlikle söyle, arada sırada da olsa sen de biraz heyecanlı bir şeyler olmasını istemiyor musun?"

"Hayır. Hiç sanmıyorum. Ayrıca bunun büyük olasılıkla iyi bir şey olmayacağını düşününce de, bir şeyler olmasını istemek bana çok saçma

geliyor."

Tuppence iç çekti.

"Şu erkekler ne kadar da düşünceli oluyorlar," dedi. "Sen hiç romantik bir macera, biraz heyecan yaşamayı özlemiyor musun?"

"Yine hangi romanı okudun Tuppence?"

"Düşünsene ne heyecanlı olur... Birden kapı kuvvetle çalınsa, koşup açsak ve içeri yalpalayarak ölü bir adam girse..."

Tommy alaycı bir tavırla, "Ölüler kapıyı çalmazlar," dedi.

Tuppence, "Haydi canım ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun," dedi. "Romanlarda hep öyle olmaz mı, kurban ölmeden hemen önce kapıyı çalar, açtığında dedektifin ayaklarının dibine yığılarak son gizemli sözcüklerini fısıldar. Örneğin 'Lekeli. Leopar' ya da bunun gibi bir şey."

"Sana Schopenhauer veya Emmanuel Kant'tan bir şeyler okumanı öneririm."

Tuppence, "Asıl o gibi şeyler sana gerekli," dedi. "Gittikçe şişmanlıyor ve tembelleşiyorsun."

Tommy bu sözlere içerleyerek öfkeyle, "Hiç de değil," dedi. "Hem aslında zayıflamak için egzersiz yapan sensin."

"Bunu herkes yapıyor. Ayrıca ben, sana şişmanladığını söylerken bunu sadece mecazi anlamda söylemiştim. Yani giderek rahatına düşkün, vurdumduymaz ve çıtkırıldım biri olduğunu söylemek istedim."

Kocası, ona bakarak, "Sana neler oluyor hiç anlayamıyorum," dedi.

Tuppence, "Heyecanın büyüsü, karşı konulamaz çekiciliği," dedi. "Hem biliyor musun, evli bir kadın için bu romantizm aramaktan çok daha iyi. Ancak itiraf etmeliyim ki bazen bunu da düşünmüyor değilim, örneğin şöyle yakışıklı bir adam ile tanışsam."

Tommy, "Ben varım ya," dedi. "Bu senin için yeterli değil mi?"

"Benim kastettiğim yanık tenli, yakışıklı esmer bir adam. Güçlü, kuvvetli, gözü pek, her şeyi yapabilen, vahşi atları kementle yakalayabilen..."

Tommy alaycı bir ses tonuyla, "Bir de meşin pantolon ve kovboy şapkası oldu mu tamam," dedi.

Tuppence bu alaycı tavrı umursamayarak ekledi. "Bu kişi vahşi doğada yaşamış olmalı. Ve bana delicesine âşık olmalı. Tabii ben yine de onu reddedeceğim, evliliğime bağlı kalacağım, ama yüreğim içten içe onun için çarpacak."

Tommy, "Aslında ben de birçok kez gerçekten güzel bir kızla tanışmış olmak istemişimdir," dedi. "Örneğin bana deliler gibi âşık olacak saman sarısı saçları olan bir kızla. Ama açıkçası ben, onu reddetmeyi düşünemem bile. Gerçekten de yapmam bunu."

Tuppence, "Münasebetsiz," diye mırıldandı.

"Gerçekten de, neyin var senin Tuppence? Daha önce hiç böyle konuştuğunu duymamıştım."

"Doğru. Haklısın. Uzunca bir süredir içim içimi yiyor, insanın her istediğini elde etmesi de çok tehlikeli olabiliyor. Tabii istediğini alabilecek kadar paran olması da. Şapka dışında."

Tommy, "Daha şimdiden kırk tane şapkan var," dedi. "Hepsi de birbirine benziyor."

"Şapkalar böyledir. Aslında birbirlerine benzemezler. Aralarında daima ufak farklılıklar vardır. Daha bu sabah Violette'de çok güzel bir şapka gördüm."

"Eğer aklına ihtiyacın olmayan şapkaları satın almaktan daha iyi bir şey gelmiyorsa."

Tuppence, "İşte bu," dedi. "Kesinlikle bu. Daha başka bir işim ya da düşüncem olsaydı... Sanırım bana iyi bir iş gerek. Ah Tommy heyecanlı bir şeyler olsun istiyorum. Bunun bizim için iyi hatta çok iyi olacağını hissediyorum. Bir peri çıkagelse."

Tommy, "Ah," dedi. "Bunu söylemen ilginç."

Yerinden kalkıp odanın öte tarafındaki yazı masasına gitti. Döndüğünde elinde masanın çekmecesinden aldığı birkaç fotoğraf vardı.

Tuppence, "Demek tabettirdin," dedi. "Bu hangisi? Bu, odanın benim çektiğim fotoğrafı mı yoksa senin çektiğin mi?"

"Benim çektiğim. Seninki yanmış. Her zamanki gibi."

Tuppence, "Benden daha iyi yapabileceğin bir iş olduğunu düşünmek bile gözlerinin parlamasına yetiyor," dedi.

"Saçmalıyorsun. Ama yine de seni bağışlıyorum. Neyse bak, sana asıl göstermek istediğim bu."

Eliyle fotoğrafın üzerindeki beyaz bir lekeyi işaret etti.

Tuppence, "Film o noktada çizilmiş," dedi.

"Hiç de değil. Tuppence bu bir peri."

"Tommy, sen delirdin galiba."

Tommy elindeki büyüteci uzattı.

"Kendin bak."

Tuppence fotoğrafı dikkatle inceledi. Biraz hayal gücü, biraz istek filmdeki çiziğin kanatlı bir melek olarak nitelendirilmesine yeterli olabilirdi.

Tuppence, "Kanatları da var!" diye bağırdı. "Ne hoş. Kanatlı bir peri evimize bizi ziyarete gelmiş. Ne dersin bunu Conan Doyle'a yazalım mı? Ah Tommy acaba bize dileklerimizin gerçekleşmesinde yardımcı olur mu?"

"Bunu yakında anlarız. Bütün gün heyecanlı bir şeyler olmasını isteyip durdun."

O anda kapı açıldı ve içeriye on beş yaşlarında bir oğlan çocuğu girdi. Çocuk kararsızlık içinde bocalar gibiydi, sanki evin kâhyası mı, yoksa uşak mı olduğunu kestiremiyor bu yüzden de nasıl davranacağını bilemiyordu.

"Evde misiniz madam? Biraz önce ön kapının zili çaldı da."

Tuppence, Albert'in gerekli onayı alıp odadan çıkmasının ardından iç geçirerek, "Albert'in sinemaya gitmesini işte bu yüzden istemiyorum," dedi. "Şimdi de aristokrat kâhyalarına öykünüyor. Neyse ki onu bir zamanlar yaptığı gibi kapıya her gelenden kartvizitini isteyip, gümüş tepsiyle bana getirmekten vazgeçirebildim."

Kapı yeniden açıldı ve Albert sanki bir asalet unvanı belirtircesine, "Bay Carter," dedi.

Tommy şaşkınlık içinde, "Şef," diye mırıldandı. Tuppence heyecanla yerinden sıçrayarak, içeriye giren orta yaşları bir hayli geride bırakmış, uzun boylu, zeki bakışlı ve yorgun adamı selamladı.

"Bay Carter, sizi görmek ne büyük mutluluk."

"Teşekkür ederim Bayan Tommy. Size bir şey sormak istiyordum. Yaşantınızdan mutlu musunuz?"

"Tatminkâr ama sıkıcı."

"İyi, çok daha iyi," diyen Bay Carter gülümseyerek devam etti. "Sanırım birazdan daha da iyi olacaksınız."

Tuppence, "İşte bu çok ilginç," dedi.

Albert aynı yapmacık tavırlarla, çay servisini yaptıktan sonra saygıyla selam verdi ve dışarı çıktı. Tuppence heyecanla, "Bir şeyler söylemek istiyordunuz, değil mi Bay Carter?" dedi. "Yoksa bizi Rusya bataklığına göreve mi göndereceksiniz?"

"Tam olarak değil."

"Ama bir şey var, değil mi?"

"Evet, doğru, bir şey var. Sizin sorumluluk ya da tehlikeden kaçan bir kadın olmadığınızı düşünüyorum Bayan Tommy, yanılmıyorum değil mi?"

Tuppence’ın gözleri, heyecanla parladı.

"Bizim bölümde yapılması gereken bir iş var. Ben de düşündüm ki, evet bu şimdilik yalnızca bir düşünce. Bu iş size uyabilir."

Tuppence, "Devam edin," dedi.

Bay Carter masanın üzerindeki gazeteyi alarak, "Görüyorum ki siz de Daily Leader okuyorsunuz," diye ekledi. İlan sayfalarından birini açtı ve gazeteyi Tommy'ye doğru uzatarak parmağıyla belirli bir ilanı işaret etti.

"Yüksek sesle okuyun," dedi. Tommy denileni yaptı.

'Uluslararası Dedektiflik Bürosu, Yönetici, Theodore Blunt, kişiye özel araştırmalar. Büyük ve güvenilir bir kadro, yetenekli, deneyimli uzman kadrosu. Tam güvenilirlik ve gizlilik. Danışma ücretsiz.

Başvuru 118 Haleham Caddesi, W.C.'

Tommy soran gözlerle Bay Carter'a baktı. Yaşlı adam anlayışla başını sallayarak açıkladı. "Bu dedektiflik bürosunda bir süredir birtakım işler döndüğünü öğrendik. Bir dostum orayı çok cüzi bir miktar karşılığında devralmayı başardı. Niyetimiz orayı yeniden canlandırmak. Örneğin altı aylık bir deneme süresi uygun olabilir. Elbette bu süreçte orada bir yöneticiye ihtiyacımız olacak." Tommy, "Peki ama ya Bay Theodore Blunt?" diye sordu. "Bay Blunt korkarım ki biraz düşüncesizce davranıp boşboğazlık etti. Aslına bakarsanız Scotland Yard konuya müdahale etti. Bay Blunt majestelerinin emriyle gözaltına alındı ama adam bildiklerini bizden gizliyor, henüz öğrenmek istediğimizin yarısını bile anlatmadı."

Tommy, "Anlıyorum," dedi. "Ya da en azından anladığımı düşünüyorum."

"Bana kalırsa ofisten altı ay için izin alabilirsiniz. Sağlık nedenlerinden dolayı. Bu süre zarfında da Theodore Blunt adıyla bir dedektiflik bürosu işletmek istemeniz konusuna benim bir diyeceğim olamaz, elbette."

Tommy şefini ısrarlı bakışlarla süzdü.

"Herhangi bir talimatınız?"

"Sanırım Bay Blunt bazı yabancılarla bağlantıya girdi, birtakım işler yaptı. Üzerinde Rus pulları bulunan mavi zarflara dikkat etmelisiniz. Bu mektuplar birkaç yıl önce mülteci olarak buraya gelen karısını arayan bir domuz tüccarından gelecek. Pulu nemlendirerek çıkarırsanız altında '16' yazısını göreceksiniz. Bu mektupların bir kopyasını alıp aslını bana yollayın. Bunun dışında da eğer ofise biri gelip '16' rakamından söz ederse hemen bana bildirin."

"Anlıyorum efendim. Peki, bunun dışında başka bir şey?"

Bay Carter masanın üzerinden eldivenlerini alarak gitmek için hazırlandı.

"Büroyu istediğin gibi idare edebilirsin." Sonra göz kırparak ekledi. "Biraz dedektifçilik oynamanın Bayan Tommy'yi eğlendireceğini düşünüyorum."

2. Bölüm: Bir Çaydanlık Çay

Birkaç gün sonra Bay ve Bayan Beresford Uluslararası Dedektiflik Bürosunu devralmış, çalışmaya başlamışlardı. Ofisleri Bloomsbury'deki eski binalardan birinin ikinci katındaydı. Evin dışındaki bu küçük ofiste Albert de sadık kâhya rolünden vazgeçmiş, neredeyse kusursuz denecek kadar iyi yapabildiği büro elemanı görevine soyunmuştu. Bir külah şekerleme, mürekkepli eller, karmakarışık saçlar bu yeni tiplemenin parçalarıydı.

Ofisin bekleme salonundaki iki kapıdan iç kısımdaki çalışma odalarına geçiliyordu. Kapılardan birinin üzerinde, 'Sekreterya' diğerinde ise, 'Özel' yazılıydı. Kapısında 'Özel' yazılı olan oda büyük bir çalışma masası ve maroken koltuklarla döşenmişti. Masanın üstünde hepsi boş olmasına rağmen havalı bir şekilde etiketlenmiş çok sayıda dosya vardı. Masanın arkasındaysa sanki yaşamı boyunca dedektiflik yapmış gibi bir tavır takman sözde Bay Blunt oturuyordu. Elbette dirseğinin hemen dibinde bir de telefon duruyordu. Tuppence ile karşılıklı birçok telefon görüşmesi denemesi yapmışlardı. Albert de bu konuda gerekli talimatları almıştı.

Hemen bitişikteki odada ise Tuppence sekreter olarak yerini almıştı. Büyük şefin odasındakilere oranla çok daha mütevazı masa ve sandalyelerle döşenmiş olan bu odada çay yapmak için bir de çaydanlık vardı. Aslında müşteriden başka hiçbir eksikleri yok denebilirdi.

Tuppence yeni işini çok ciddiye alıyordu. Heyecanla, "Muhteşem olacak," dedi. "Gün gelecek katillerin peşinde koşacağız, kayıp aile mücevherlerini bulmaya çalışacağız, kayıp insanları arayacağız ya da zimmetine para geçirenleri ortaya çıkaracağız."

Tommy, onu bu kadar heyecanlanmaması konusunda uyarması gerektiğini düşünüyordu.

"Tuppence, sana biraz sakin olmanı ve okumayı alışkanlık haline getirdiğin o ucuz, basit romanları unutmanı öneririm. Müşterilerimizin büyük çoğunluğunun, tabii eğer gerçekten müşterimiz olursa, bizden eşlerini izlememizi isteyen kocalar ya da kocalarını izlettirmek isteyen

kadınlar olacağından emin ol. Bu gibi özel dedektiflik bürolarının asıl görevleri boşanma davaları için geçerli deliller toplamaktır."

Tuppence suratını ekşitti.

"Hıh, hiç de öyle olmayacak. Boşanma davaları bizim konumuz olmamalı. İşin kalitesini yükseltmeliyiz."

Tommy düşünceli bir tavırla, "Tabii," diye mırıldandı.

İşe başlamalarının ardından yaklaşık bir hafta geçmişti. Esefle o bir haftanın muhasebesini yapıyorlardı.

"Kocalarının hafta sonunu evden uzakta geçirmelerinden şüphelenen üç aptal kadın," dedi Tommy iç çekerek. "Ben yemeğe çıktığım sırada gelen oldu mu?"

Tuppence iç geçirerek, "Dırdırcı, huysuz karısından kurtulmak isteyen yaşlı bir adam," dedi. "Son zamanlarda boşanma salgınının giderek yayıldığını gazetelerde okumuştum, ama bunun boyutu hakkında hiçbir fikrim yoktu. 'Boşanma davalarıyla ilgilenmiyoruz,' demekten bıktım usandım."

Tommy, "Bu konuyu verdiğimiz ilanlarda özellikle belirttik," dedi. "Herhalde bundan sonrası bu kadar kötü olmaz."

Tuppence dalgın bir tavırla, "En çarpıcı ve özendirici ilanı verdiğimizden eminim," dedi. "Bunun için ümitsizliğe düşmüyorum. Olmadı ben cinayet işlerim sen de araştırırsın."

"İyi ama bunun ne yararı olacak? Beni hiç düşünmüyorsun, Bow Caddesi'nde -ya da Vine Caddesi miydi- sana veda ederken neler hissedeceğimi?"

Tuppence üzerine basa basa, "Yine bekârlık günlerini düşünüyorsun," dedi.

"Belki de, ama aslında kastettiğim Old Bailey'di." *(Central Criminal Court: Merkezi Ağır Ceza Mahkemesi)*

"Neyse, bir şeyler yapmamız şart. Bu kadar yetenekliyken bunu burada pinekleyerek kullanamamak ne acı!"

"Senin bu iyimser tavırlarından çok hoşlanıyorum Tuppence. Yeteneğinden öylesine eminsin ki."

Tuppence gözlerini kocaman açarak, "Elbette," dedi.

"Yine de bu konunun uzmanı sayılabilecek bilgi ve deneyimin yok."

"Sen öyle düşünebilirsin, ama ben son on yılda basılan bütün dedektif romanlarını okudum."

Tommy, "Ben de," dedi. "Ama ben bu romanların bize pek bir yardımı olmayacağını hissediyorum."

"Sen zaten her zaman kötümsersin Tommy. Kendine güvenmelisin, önemli olan bu... bu şart."

"Sen güveniyorsun ya bu yeterli."

"Aslında dedektif romanlarında bu çok basit, genelde sondan başa dönülüyor. Yani demek istediğim sonuç bilinirse delilleri ayarlamak kolay. Acaba."

Kaşlarını kaldırarak bir an sustu.

Tommy merakla sordu: "Yani?"

Tuppence, "Bir fikrim var," dedi. "Tam olarak kurgulayabildiğim söylenemez ama yolun sonunda bir ışık var." Sonra birden yerinden fırlayarak ekledi. "Galiba gidip o sana bahsettiğim şapkayı satın alsam iyi olacak."

Tommy, "Tanrım!" diye bağırdı. "Yine mi şapka?"

Tuppence en şirin haliyle, "Ama bu çok güzel," dedi.

Dışarı çıkarken yüzünde rahatlamış insanlara özgü bir ifade vardı.

Daha sonraki günlerde Tommy birkaç kez Tuppence'a bu fikri hakkında sorular yöneltse de Tuppence yalnızca başını sallayıp, biraz zamana ihtiyacı olduğunu söyledi. Sonunda güzel bir günün sabahında ilk müşterileri geldi ve her şey unutuldu.

Ofisin dış kapısının hafifçe tıkırdatılmasının ardından, Albert dudaklarının arasına sıkıştırdığı şekerlemeyi çıkarmaya bile fırsat bulamadan boğulurcasına bir sesle, "Giriniz," diye bağırdı. Sonra da sevincinden şekerlemeyi olduğu gibi yuttu.

Kapının eşiğinde genç, uzun boylu ve şık görünümlü çekingen bir adam belirdi.

Albert, işte tipik bir mirasyedi, diye düşündü. Bu gibi saptamalarında hiç yanılmazdı.

Genç adam yirmi dört yaşlarındaydı, özenle geriye doğru taranmış siyah saçları ve çevresi neredeyse pembeleşmiş iri gözleri vardı. Çenesi ise neredeyse yok denilecek kadar küçüktü.

Albert'in heyecanına rağmen belli etmeden masasının altındaki zile basmasıyla birlikte üzerinde, "Sekreter" yazan oda kapısının ardından daktilo sesleri gelmeye başladı. Bu Tuppence'ın harekete geçtiğini gösteriyordu. Çok işleri olduğu izlenimi yaratmak, genç adamda saygı ve korku uyandırmak için önceden planlanmış bir tuzaktı bu.

"Şey," diye söze başladı genç adam. "Burası dedektiflik bürosu yani ünlü Blunt dedektiflerinin bürosu değil mi?"

Albert ciddi bir ifade takınarak, çözümü güç bir sorunla karşı karşıyaymış gibi kaşlarını çatarak, "İsteğiniz Bay Blunt'ın kendileri ile mi görüşmek, efendim?" diye sordu.

"Şey... evet genç adam. Aslında bu çok iyi bir fikir olabilir. Acaba bu mümkün mü?"

"Sanırım randevunuz yoktu, değil mi?"

Ziyaretçinin tedirginliği giderek artıyordu.

"Korkarım ki hayır."

"Keşke önceden telefon etmiş olsaydınız! Bay Blunt çok meşgul biridir. Şu anda telefonla görüşüyor. Scotland Yard'dan bir konuda danışmak için aradılar."

Genç adam çok etkilenmiş görünüyordu.

Albert sesini alçaltarak, "Sanırım başbakanlıktan çok önemli bazı belgeler çalınmış. Bay Blunt'ın bu konuyla ilgilenmesini istiyorlar."

"Oh, gerçekten mi? Anlıyorum. Çok önemli biri olmalı!"

"Patronum mu? Elbette öyle."

Genç konuk sert sandalyeye oturmuş heyecanla bekliyordu. O anda bitişikteki bölmenin deliğinden merakla kendisini gözleyen iki çift gözün farkında bile değildi. Tuppence zaman zaman daktiloyu bırakarak gözünü deliğe dayıyor, Tommy ise uygun zamanı bekliyordu.

Bir süre sonra Albert'in masasının üzerindeki zil çaldı.

"Sanırım patron şu sırada boş. Sizinle görüşmek isteyip istemeyeceğini sorayım," diyen Albert üzerinde, "Özel" yazan kapının arkasında kayboldu. Hemen sonra da geri döndü.

"Bu taraftan, efendim."

Konuk kapısında 'Özel' yazan odaya alındı. Zeki görünümlü, kızıl saçlı bir adam sevimli bir yüz ifadesiyle hemen geleni selamlamak üzere ayağa kalktı.

"Lütfen oturun. Beni görmek istemişsiniz. Ben Blunt."

"Öyle mi? Gerçekten. Hayret, çok gençmişsiniz."

Tommy elini sallayarak, "İhtiyarların devri geçti artık," dedi. "Savaşa kim neden oldu. İhtiyarlar. Bu günkü işsizliğin sorumlusu kim? İhtiyarlar. Peki yolunda gitmeyen şeylerin sorumlusu kim? Yine ihtiyarlar."

Konuk, "Sanırım haklısınız," dedi. "Bir arkadaşım var, şair, daha doğrusu şair olduğunu sanıyor, o da hep aynı şeyi söylüyor."

"Bakın beyefendi, size şunu söylemek isterim ki, yanımda çalışan deneyimli ve her biri işinin uzmanı sayılabilecek personelimin içinde yirmi beşinin üzerinde olan biri yok. Bu gerçek."

Bahsedilen deneyimli personel yalnızca Tuppence ve Albert'ten ibaret olduğu için bu ifade kesinlikle doğruydu.

Bay Blunt, "Neyse şimdi artık asıl konumuza gelelim," dedi.

Genç adam, "Sizden kaybettiğim birini bulmanızı istiyorum," dedi.

"Öyle mi? Bana konunun ayrıntılarından bahsedebilir misiniz?"

"Şey... bakın bu biraz zor. Yani bu çok hassas bir konu, çok özen gerektiriyor. Bu onu çok incitebilir. Yani, şey, bunu açıklamak o kadar güç ki!"

Çaresizlik içinde Tommy'ye bakıyordu. Tommy de sıkılmaya başlamıştı. Yemeğe gitmek istiyordu ama anlaşılan bu müşterinin ağzından laf almak uzun ve zor bir uğraş gerektirecekti.

"Kendi isteği ile mi ortadan kayboldu, yoksa kaçırılmış olduğundan mı şüpheleniyorsunuz?"

Genç adam, "Bilmiyorum," dedi. "Gerçekten hiçbir şey bilmiyorum."

Tommy bir kalem ile kâğıt aldı.

"Öncelikle bana isminizi söyleyin. Ofis elemanlarım kesinlikle isim sormamak konusunda eğitilmişlerdir. Böylece araştırmalarımızda gizlilik garantisi vermiş oluyoruz."

Genç adam, "Oh, gerçekten," dedi. "Adım, şey... ismim Smith."

Tommy, "Hayır, hayır," dedi. "Asıl isminizi istiyorum, lütfen."

Konuk panik içinde onu süzüyordu.

Neden sonra, "St. Vincent," dedi. "Lawrence St. Vincent."

Tommy gülerek, "Çok tuhaf ama gerçek ismi Smith olan o kadar az insan vardır ki. Şahsen ben gerçek ismi Smith olan bir tek kişiyle bile karşılaşmadım. Ama her nedense ismini gizlemek isteyenlerin onda dokuzunun aklına gelen ilk isim Smith olur. Bu konuda bir makale yazmayı düşünüyorum."

Aynı anda masanın üzerindeki zil çaldı. Bu Tuppence’ın da konuya el atmak istediğini gösteriyordu. Tommy'nin karnı acıkmıştı, yemeğe çıkmak istiyordu, Bay St. Vincent'ten de pek hoşlanmamıştı. Bu yüzden işi başkasına bırakabilme olasılığından büyük mutluluk duydu.

"Çok affedersiniz," diyerek telefonu açtı.

Yüzünün ifadesi sürekli değişiyordu: Hayret, dehşet ve bir ölçüde kıvanç.

"Sahi mi... inanmıyorum!" dedi. "Başbakanın kendisi mi? Bu durumda elbette ki hemen geliyorum."

Ahizeyi yerine koyduktan sonra konuğuna döndü. "Beni bağışlamanızı rica edeceğim. Çok önemli ve acil bir davet aldım. Eğer olaya ilişkin

bilgileri özel sekreterime bildirirseniz, kendisi konunun çözümü için elinden geleni yapacaktır."

Yan odaya doğru yürüdü.

"Miss Robinson."

Tuppence temiz, dantelli şık bir bluzla, siyah saçları özenle arkaya taranmış bir şekilde içeri girdi. Tommy gerekli tanıştırmaların ardından hızla odadan çıktı. Tuppence, Bay Blunt'ın yerine otururken, yumuşak bir ses tonuyla, "Anladığıma göre ilgilendiğiniz bir hanımı kaybetmiş bulunuyorsunuz Bay St. Vincent," dedi ve Bay Blunt'ın not defteriyle kalemini aldı. "Genç bir bayan mıydı?"

St. Vincent kekeleyerek, "Oh! Evet, genç ve çok güzel, harika biri."

Tuppence ciddiyetle kaşlarını çattı.

"Tanrım!" diye mırıldandı. "Umarım..."

Bay St. Vincent panik içinde atıldı.

"Yoksa başına bir şey gelmiş olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Tuppence, Bay St. Vincent'i iyice karamsarlığa sürükleyen sözde bir ciddiyetle, "Böyle şeyler düşünmeyin," dedi. "Daima en iyiyi ummalıyız."

"Ah! Bakın Miss Robinson. Mutlaka bir şeyler yapmalısınız. Hiçbir masraftan kaçınmayınız. Onun kılına bile zarar gelmesini istemem. Onun için yapamayacağım şey yok. Siz çok iyi, sır saklayabilecek bir insana benziyorsunuz. Bu yüzden size açılmakta hiçbir sakınca görmüyorum. O kızın yürüdüğü toprağa bile taparım ben. Şahane bir kadın o. Bir tanrıça!"

"Lütfen bana onun ismini ve hakkında bildiklerinizi söyleyin."

"Adı Jeanette. Soyadını bilmiyorum. Madam Violette'in Brook Caddesi'ndeki şapka dükkânında çalışıyor. Orası çok disiplinli bir yer, defalarca geri çevrildim. Jeanette ile görüşmeme izin vermiyorlar. Dün gidip saatlerce orada bekledim. Herkes çıktı ama Jeanette görünmedi. Sonradan öğrendiğime göre o gün işe gelmemiş. Hiçbir haber göndermediği için de madam ateş püskürüyormuş. Evinin adresini alıp oraya da gittim. İki gecedir eve de uğramamış. Kimse nerede olduğunu bilmiyor. Neredeyse delirecektim. Polise gitmeyi düşündüm. Ama sonra iyi ise ve kendi isteği ile bir yere gittiyse bunu yaparsam çok öfkelenebileceğini düşündüm. Sonra

aklıma Jeanette'in bana gazetedeki ilanınızı gösterdiği ve dükkânlarından şapka alan bir hanımın dedektiflik büronuzu kendisine çok övdüğünü, ne kadar gizli ve başarılı çalışmalar yürüttüğünüzü anlattığını söylediği geldi. Sonuçta doğruca buraya gelmeye karar verdim."

Tuppence, "Anlıyorum," dedi. "Evinin adresi neydi?"

Genç adam adresi yazdırdı.

"Sanırım bu kadarı yeterli. Tamam. Son bir şey. Siz bu genç hanımla nişanlı mısınız?"

Bay St. Vincent kıpkırmızı kesildi.

"Şey, hayır. Yani tam olarak değil. Ona henüz bir şey söylemedim. Ama şu kadarını söyleyebilirim ki onu bulur bulmaz evlenme teklif edeceğim. Tabii bir daha görebilirsem."

Tuppence defteri masanın üzerine bırakarak, ciddi bir iş kadını havasında sordu. "Özel yirmi dört saatlik çalışma sistemimizi mi düşünürdünüz?"

"O da ne?"

"Bu sistemde ücret iki katı, ama tüm elemanlarımızı bu konuyla ilgilenmeye yönlendiriyoruz. Bay St. Vincent eğer bu genç hanım yaşıyorsa, yarın bu saatlerde size nerede olduğunu bildireceğiz."

"Nasıl yani? Bu olağanüstü bir şey."

Tuppence hemen bir çırpıda, "İşinin uzmanlarıyla çalışıyor ve en kısa zamanda doğru sonucu garantiliyoruz," dedi.

"Çok güzel. Bunun için gerçekten de deneyimli, çok iyi elemanlarınız olmalı."

"Zaten öyle. Sahi bu arada, bana onu tanımlayabilir miydiniz?"

"Saçları olağanüstü; altın sarısı, ama çok koyu, aynen gurup kızıllığı gibi. Ancak güneş batarken görebilirsiniz o rengi. Biliyor musunuz güneşin batarken ne denli güzel olabildiğini ancak son zamanlarda fark etmeye başladım. Şiiri de öyle. Şiirde böylesine bir incelik olabileceğini ancak şimdi anlıyorum."

"Kızıl saçlı," diye mırıldanan Tuppence bir yandan da not alıyordu. "Boyu ne kadardı, dersiniz?"

"Ah! Uzun, oldukça uzun. Gözleri de inanılmayacak kadar derin ve etkileyici, koyu mavi. Hali tavrı da çok zarif, insanın nefesini kesiyor, bir anda büyülüyor."

Tuppence birkaç satır daha karaladıktan sonra not defterini kapattı.

"Eğer yarın saat ikide telefon ederseniz sizin için bazı haberlerimiz olacağını sanıyorum Bay St. Vincent. Şimdilik iyi günler."

Tommy döndüğünde Tuppence önündeki Kim Kimdir? adlı kitabı inceliyordu.

Hemen kısaca, "Bütün gerekli ayrıntıları çıkardım," dedi. "Lawrence St. Vincent, Cheriton dükünün hem vârisi, hem de yeğeni. Eğer bu işi başarırsak, üst tabakada hem reklamımızı yapmış oluruz, hem de statü elde ederiz."

Tommy defterdeki notları okudu.

"Sence kıza ne oldu?"

Tuppence, "Bana kalırsa," dedi. "Kızcağız yüreğinin çarpıntılarını bastırarak kaçtı. Bu genç adamı gerçekten çok sevdiğini, ama bunun doğru olmadığını anlamıştı."

Tommy, onu şüpheli bakışlarla süzdü.

"Böyle durumlara ancak kitaplarda rastlanabilir," dedi. "Gerçek yaşamda bu fedakârlığı yapabilecek bir kadın olduğunu sanmıyorum."

Tuppence, "Öyle mi dersin?" diye mırıldandı. "Kim bilir, belki de haklısın, ama Lawrence St. Vincent bu gibi duygusal oyunlara gelebilecek bir tip. Şu anda bile kafası romantik saçmalıklarla dolu. Bu arada unutmadan söyleyeyim, ona özel ekibimizle bu olayı yirmi dört saat içinde çözebileceğimizi garantiledim. Özel hizmet kapsamında."

"Tuppence, sen gerçekten çılgınsın. Nasıl böyle bir şey yapabilirsin?"

"Birden aklıma geliverdi işte. İyi bir izlenim uyandıracağını düşündüm. Hiç endişelenme. Bu işi bana bırak. Ne yaptığımı biliyorum."

Bunları söyledikten sonra, Tommy'yi karamsarlığıyla baş başa bırakarak odadan çıktı.

Ardından Tommy elinden geleni yapmak üzere dışarı çıktı, bu arada içinden Tuppence'ın bu kadar heyecanlı bir tip oluşuna ve hayalperestliğine kızıyordu.

Saat dört buçuk sıralarında yorgun argın büroya döndüğünde, Tuppence'ın dosya dolabındaki klasörlerden birinin içine sakladıkları bisküvileri yemekte olduğunu gördü.

Tuppence hemen, "Çok terlemişsin," dedi. "Yorgun görünüyorsun. Ne yaptın?"

Tommy homurdandı.

"Ne yapacağım? Kızın tanımı elimde hastaneleri dolaştım." Tuppence, "Sana bu işi bana bırakmanı söylememiş miydim?" diye sordu.

"Tek başına yarın saat ikiye kadar bu kızı bulup buraya getirmen olacak şey mi?"

"Yapabilirim. Hatta yaptım bile." "Nasıl yani? Ne demek istiyorsun?"

"Çok basit, Watson hatta inanılmayacak kadar basit bir sorun bu."

"Kız şu anda nerede?"

Tuppence eliyle omzunun üzerinden arka taraftaki kapıyı işaret etti.

"Benim odamda." "Ne yapıyor orada?" Tuppence gülmeye başladı.

"Geçmiş deneyimlerin yararı, bir su ısıtıcısı, biraz sıcak su ve bir poşet çay, biraz da güler yüz. Olumlu sonuç kaçınılmazdır."

Sonra gülümseyerek ekledi. "Şöyle açıklayayım. Madam Violette, benim sürekli olarak şapkalarımı aldığım mağazanın sahibi. Geçenlerde oradaki kızların arasında hastanede çalıştığım günlerde tanıştığım bir arkadaşıma rastladım. Savaştan sonra hastabakıcılıktan vazgeçip bir şapkacı dükkânı açmış, ama iflas etmiş ve Madam Violette'in yanında çalışmaya başlamış. İşte her şeyi onunla birlikte ayarladık. Arkadaşım bize başvurma fikrini St. Vincent'in kafasına sokup, ortalardan kayboldu. Blunt'ın muhteşem dedektiflerinin inanılmaz başarıları! Bu hem büromuz için müthiş bir

reklam oldu, hem de kararsız St. Vincent'in Jeanette ile evlenmeye karar vermesine yardım etti. Jeanette umudunu yitirmek üzereydi."

Tommy, "Tuppence!" dedi. "Bazen soluğumu kesiyorsun. Yaşamım boyu hiç bundan daha ahlaksız bir dalavereyle karşılaşmadım. Bu genç adamı kendi sınıfından çok aşağıda biri ile evlenmeye..."

Tuppence, "Saçma!" dedi. "Jeanette olağanüstü bir kız. Asıl tuhaf olan onun şu bizim naif, genç züppeye âşık olması. Ayrıca onun ailesinin ihtiyacı olan da bu. Temiz, iyi terbiye almış, hayat dolu canlı bir kız. Jeanette, ona bir anne şefkatiyle sahip çıkacak, bundan eminim. O çılgın partilere ve kokteyllere bir son verip, taşrada gerçek bir centilmen gibi yaşamasını sağlayacak. Gel seni Jeanette ile tanıştırayım."

Tuppence yan odanın kapısını açıp içeri girdi. Tommy de onu izledi.

Uzun boylu, kızıl saçlı, çok güzel yüzlü bir kız elindeki buhar tüten çaydanlığı ocağa bırakarak, muntazam beyaz dişlerini gösteren bir gülümsemeyle onlara döndü.

"Beni bağışlayacağınızı umarım hemşire Cowley, şey yani Bayan Beresford. Çay istersiniz diye düşünmüştüm. Hastanede iken bana sabahın üçünde hazırladığınız çayların benim için ne kadar değerli olduğunu bilemezsiniz."

Tuppence, "Tommy," dedi. "Sana eski bir arkadaşım olan hemşire Smith'i takdim edeyim."

Tommy elini uzatırken, "Smith mi?" dedi. "Çok tuhaf. Şey... önemli değil, yalnızca aklıma yazmak istediğim bir makale geldi de."

Tuppence, "Kendine gel Tommy," dedi.

Bu arada da ona bir bardak çay uzattı.

"Haydi, hep birlikte çaylarımızı içelim. Uluslararası Dedektiflik Büro'muzun başarılarının şerefine. Blunt’ın Benzersiz Dedektifleri! Tanrı bizi başarısızlıktan korusun."

3. Bölüm: İnci

Uluslararası Dedektiflik Bürosu ya da başka bir deyişle Blunt’ın Muhteşem Dedektifleri'nin, odasına giren Tuppence, "Ne yapıyorsun sen öyle?" diye sordu. Şefleri, büyük üstat yerde etrafı kitaplarla çevrili bir halde yatıyordu.

Tommy güçlükle ayağa kalktı.

Tommy, "Şu kitapları kütüphanenin rafına yerleştireyim dedim," diye açıkladı. "Lanet olasıca sandalye ayağımın altından kayıverdi."

Tuppence kitaplardan birini eline alarak, "Bunlar da ne?" diye sordu. Baskerville'lerin Köpeği, Sherlock Holmes. Bunu ben de fırsat bulunca bir kez daha okumak isterdim."

Tommy, "Ne yapmak istediğimi anlıyorsun, değil mi Tuppence?" dedi. "Büyük ustalarla bir yarım saat. Öyle bir şey işte. Bak Tuppence, sen ne dersen de, bence biz bu işte henüz amatör sayılırız. Bunu kabul etmemiz gerek, dolayısıyla ustaların deneyiminden, tekniklerinden yararlanmamızda fayda var. Bütün bunlar önde gelen yazarlarca kaleme alınmış polisiye romanlar. Hepsini okuyup, değişik teknikleri denemeyi ve sonuçları karşılaştırmayı düşünüyorum."

Tuppence, "Hımm," dedi. "Hep kitaplardaki dedektiflerin gerçek yaşamda olsa nasıl davranacaklarını düşünürdüm. Yerden başka bir kitap daha aldı. "Örneğin senin Thorndyke olmakta zorlanacağını sanıyorum. Tıp bilgin yok denecek kadar az, ayrıca bilime de pek ilgi duyduğun söylenemez."

"Bunda haklı olabilirsin, ama yine de her olasılığa karşın kendime çok iyi bir fotoğraf makinesi aldım. Ayak izlerinin resmini çekip, negatifleri büyüteceğim, filan falan. Evet, mon ami, biraz şu küçük gri hücrelerini kullan. Bunlar sana ne anımsatıyor?"

Büfenin alt tarafındaki raflardan birini işaret etti. Orada güzel şık bir robdöşambr, bir çift Türk terliği ve bir de keman duruyordu.

Tuppence, "Bu çok açık, değil mi sevgili dostum Watson?" dedi.

"Kesinlikle doğru. Sherlock Holmes dokunuşu."

Kemanı eline alıp da yayı tellerde gezdirmesiyle birlikte Tuppence bir yeri açıyormuş gibi inlemeye başladı. Aynı anda içerideki zilin çaldığını duydular. Bu yeni bir müşterinin geldiği ve ön büroda Albert tarafından alıkonulduğu anlamına geliyordu. Tommy aceleyle kemanı dolaba koydu ve kitapları da ayağıyla masanın arkasına itti.

Tommy, "Aceleye gerek yok," dedi. "Hiç kuşkusuz Albert gelen her kimse, benim telefonda Scotland Yard ile görüştüğümü belirtmiştir. Haydi, odana gidip daktiloyu tıkırdatmaya başla Tuppence. Böylece ofis canlı ve hareketli görünüyor. Hayır, bence sana dikte ettiklerimi not tutarken görünmen daha uygun olabilir. Albert, kurbanı içeriye göndermeden önce bir deneme yapmakta yarar var."

Dışarıyı gözetlemek için duvara ustaca açılmış deliğe gözlerini dayadılar. Gelen, Tuppence yaşlarında, ince uzun esmer bir genç kızdı. Süzgün yüzü ve etrafa küçümseyerek bakan gözleri hemen dikkat çekiyordu.

Tuppence, "Giydiği elbise ucuz ve basit," dedi. "Onunla sen görüş Tommy."

Birkaç dakika sonra genç kız ünlü Bay Blunt ile el sıkışırken, Tuppence başını eğmiş, gözleri halıda, elinde not defteri ve kalemle başarılı bir sekreter havasında oturuyordu.

Bay Blunt eliyle Tuppence'ı işaret ederek, "Özel sekreterim Miss Robinson," dedi. "Onun yanında çekinmeden açıkça konuşabilirsiniz." Sonra kayıtsız bir havada koltuğunda arkasına yaslanarak, kısa bir süre gözlerini yumdu. Neden sonra bezgin, yorgun ses tonuyla, "Günün bu saatinde otobüsler çok kalabalık olmalı," dedi.

Genç kız, "Taksi ile geldim," dedi.

Üzgün bir tavırla, "Ah," diyen Tommy gözlerini kızın eldiveninin kenarından sarkan mavi, küçük otobüs biletine dikmişti.

"Ah bu mu? Bunu mu kastetmiştiniz. Bu bileti kaldırımda buldum. Komşularımızdan biri bilet koleksiyonu yapıyor da."

Tuppence hafifçe öksürdü. Tommy, onu uyaran bakışlarla süzdü.

"Neyse konuya dönelim. Hangi konuda yardımımızı istiyorsunuz miss?..."

"Adım Kingston Bruce," dedi genç kız. "Wimbledon'da yaşıyorum. Dün gece evimizde kalan konuğumuz değerli bir pembe inci kaybetti. Bay St. Vincent de yemekte bizdeydi. Bu durum karşısında bize sizin büronuzu önerdi. Annem de beni yollayarak bu konuyla ilgilenip ilgilenmeyeceğinizi sormamı istedi."

Genç kızın asık suratı ve hırçın konuşma şeklinden onun annesi ile aynı fikirde olmadığı ve oraya zorla yollanmış olduğu açıkça anlaşılıyordu.

Tommy, "Evet, anlıyorum," dedi. "Peki, polise haber vermediniz mi?"

Miss Kingston Bruce, "Hayır," dedi. "Vermedik. Polise telefon edip de sonra da o aptal şeyin yuvarlanıp şöminenin altına ya da herhangi bir yere girdiğini görmek aptallık olurdu."

Tommy, "Ah!" dedi. "Demek bu mücevherin yalnızca kaybolmuş olması da mümkün?"

Miss Kingston Bruce omuz silkti.

"Bu insanlar her şeyi büyütüyorlar," diye mırıldandı.

Tommy öksürerek boğazını temizledi.

"Tabii aslında bugünlerde çok meşgulüm ama..."

Genç kız, "Anlıyorum," diyerek ayağa kalktı. Gülümsemesinde bir an beliren şeytani kıvılcım Tuppence'ın gözünden kaçmamıştı.

Tommy, "Ama yine de," diye devam etti. "Wimbledon'a gelebilirim. Lütfen bana adresi verebilir misiniz?"

"Laurel Köşkü, Edgeworth Caddesi."

"Adresi not eder misiniz Miss Robinson."

Miss Kingston Bruce bir anlık tereddüdün ardından isteksizliğini belirten bir ses tonuyla adresi yazdırdı.

Sonra, "Öyle ise sizi bekliyoruz. İyi günler," dedi ve odadan çıktı.

Tommy, onun ardından, "İlginç bir kız," dedi. "Onu tam olarak anlayamadım."

Tuppence hemen atılarak, "Acaba inciyi çalan o mu?" diye sordu. "Haydi, Tommy, şu kitapları toplayıp oraya gidelim. Sahi bu arada, senin kararın ne, hâlâ Sherlock Holmes'e öykünmek mi?"

Tommy, "Bunun için biraz daha deneyime ihtiyacım var," dedi. "İyi de otobüs biletini keşfim nasıldı?"

"İyiydi. Ama ben olsam o kızın üzerine fazla gitmezdim. Kız cin gibi, üstelik diken üstünde. Üstelik zavallıcık, çok da üzgün."

Tommy alaycı bir tavırla, "Bakıyorum da daha şimdiden onun hakkında kesin bir yargıya varmışsın bile," dedi. "Senin biri hakkında karar vermen için burnunun profilden görünümü bile yeterli, değil mi?"

Tuppence, onun söylediklerini umursamadan konuşmaya devam etti.

"Bak sana gideceğimiz şu Laurel'ların Köşkü'nün nasıl bir yer olacağı konusundaki fikrimi de şimdiden söyleyeyim. Yüksek sosyeteye girme hevesinde olan, snoplara yaraşır bir ev; evin babası, tabii varsa, askeri unvanı olan biri. Kız ise onların bu yaşam anlayışlarına uyum sağlayamayan ve böyle davranmak zorunda kaldığı için ezilen bir tip."

Tommy son bir kez şimdi rafta düzgün bir şekilde dizili duran kitaplara baktı.

Sonra düşünceli bir havada, "Bugün Thorndyke olmaya karar verdim," dedi.

Tuppence, "Bu olayda adli tıpla alakalı bir konu olabileceğini hiç sanmıyorum," dedi.

"Haklı olabilirsin ama ben yine de yeni makinemi kullanmak için sabırsızlanıyorum. Alırken bana bu makinenin objektifi için dünyanın gelmiş geçmiş en iyi merceğine sahip olduğunu söylediler."

Tuppence, "Bu mercekleri çok iyi biliyorum," dedi. "Diyafram ve enstantaneyi ayarlayıp, uygun pozu kadrajın içine almaya çalışırken, kafan karışır ve basit bir browni bile gözünde tütmeye başlar."

"Ancak hırssız, amaçsız bir ruh, basit bir browni ile tatmin olabilir."

"Neyse, ben bu işte senden çok daha iyi sonuçlar alabileceğime bahse girerim."

Tommy, onun meydan okumasına aldırmadı bile.

"Biliyor musun, kendime bir pipo bulmalıyım. Acaba nereden satın alabilirim?"

"Araminta Teyze geçen Noel'de sana bir tane hediye etmişti."

Tommy, "Bu doğru," dedi. "O zaman bunun iğrenç bir suç makinesi ve ihtiyar, Yeşilaycı bir teyzenin verebileceği en komik armağan olduğunu düşünmüştüm."

Tuppence, "Ben Polton olacağım," dedi.

Tommy, ona küçümseyerek baktı.

"Polton mu? Sen mi? Sen, onun yaptıklarını yapamazsın."

"Elbette ki yaparım. Hiç olmazsa memnun olduğum zaman ellerimi ovuşturabilirim. Bu kadarı da yeterli. Umarım ayak izi kalıbını almak için gerekli donanımın vardır."

Tommy yanıt vermedi. Pipoyu da aldıktan sonra garaja gidip arabayı çıkardılar ve Wimbledon'a doğru yola çıktılar.

Laurel Köşkü, kuleleriyle, kanatlarıyla dikkat çekici büyük bir yerdi. Yeni boyanmış gibi bir görünümü vardı ve bahçesi kırmızı sardunyalarla dolu çiçek tarhlarıyla çevrelenmişti.

Tommy kapının ziline dokunmaya fırsat bulamadan kapı beyaz ve kısa bıyıklı, abartılı denecek kadar askerce davranışları olan biri tarafından açıldı.

Adam, "Biz de sizi bekliyorduk," dedi. "Bay Blunt'sınız değil mi? Ben de Albay Kingston Bruce. İçeri çalışma odama buyurun."

Onları evin arka tarafında küçük bir odaya götürdü.

"Genç St. Vincent büronuz hakkında güzel şeyler söyledi, ilanınızı da gördüm. Şu sizin yirmi dört saat garantili çalışma sisteminiz olağanüstü bir buluş. Benim de tam olarak istediğim bu zaten."

Tuppence içinden bu buluşu için kendi kendini tebrik ederken Tommy, "Evet öyle, albayım," dedi.

"Bu başımıza gelenler bizim için çok üzücü, gerçekten de çok üzücü," dedi.

Tommy sabırsızlıkla, "Lütfen bize olanları ayrıntılarıyla anlatın," dedi.

"Tabii anlatayım. Hemen. Şu sıralar çok eski ve çok sevdiğimiz, değerli bir dostumuz konuk olarak evimizde kalmakta. Lady Laura Barton. Müteveffa Dük Carrowway'in kızı. Bildiğiniz gibi dük, yani konuğumuzun erkek kardeşi daha geçenlerde Lordlar Kamarası'nda olağanüstü bir konuşma yaptı. Neyse, daha önce de belirttiğim gibi kendisi bizim eski ve çok değer verdiğimiz bir dostumuzdur. Şu sıralar burada bulunan bazı Amerikalı dostlarım da onunla tanışmak istediler. "Tabii, bu çok kolay," dedim. "Şu sıralar kendisi konuğum. Tanışmak istiyorsanız, hafta sonu bize gelebilirsiniz." Bildiğiniz gibi Bay Blunt, Amerikalılar statüyü çok önemserler."

"Yalnız Amerikalılar değil, Albay Kingston Bruce."

"Evet, çok haklısınız dostum. Züppelerden nefret ederim. Neyse, ne diyordum? Bett'ler hafta sonu için buraya geldiler. Dün gece briç oynarken Bayan Hamilton Bett'in kolyesi koptu. O da kolyeyi çıkarıp sehpanın üzerine bıraktı, oyundan sonra odasına giderken alacaktı. Ancak almayı unutup odasına çıkmış. Bu arada sanırım, şunu da belirtmem gerekiyor Bay Blunt, kolyedeki pandantifin iki yanındaki pırlanta kanatları tam ortada pembe bir inciyle birleşiyordu. Pandantif bu sabah Bayan Bett'in onu bıraktığı yerde bulundu ama ortadaki büyük inci, asıl değerli olan kısım çıkarılıp alınmış."

"Kolyeyi kim buldu?"

"Oda hizmetçimiz Gladys Hill."

"Ondan kuşkulanmak için bir neden var mı?"

"Uzun yıllardır yanımızda çalışır ve şimdiye kadar dürüst olmayan bir hareketini görmedik. Ama yine de insanın böyle durumlarda emin olması çok zor."

"Kesinlikle haklısınız. Lütfen bana evinizde çalışanları ve dün gece yemekte olanları sayar mısınız?"

"İki aydır yanımızda çalışan bir aşçımız var. Ama onun salona girmiş olması olanaksız. Aynı durum mutfak hizmetçisi için de geçerli. Sonra Alice Cummings var. O da uzun yıllardır yanımızda çalışıyor. Lady Laura’nın hizmetçisi. Kendisi Fransızdır."

Albay Kingston Bruce bunu özellikle vurgulayarak söylemişti. Tommy hizmetçinin hangi milletten olduğuna aldırmayarak, "Peki, tamam!" dedi. "Ya yemekte bulunan konuklar?"

"Bay ve Bayan Betts, biz, yani karım, kızım ve ben bir de Lady Laura. St. Vincent de yemekte bizimleydi. Bay Rennie ise yemekten sonra uğradı."

"Bay Rennie kim?"

"Son derece zeki bir insan ve tutkulu bir sosyalist. Yakışıklı ve tartışmaktan hoşlanan biri. Ama kesinlikle güvenilmez biri. Tehlikeli bir tip."

Tommy soğuk bir tavırla, "Yani," dedi. "Siz Bay Rennie'den şüpheleniyorsunuz, öyle mi?"

"Doğruyu söylemek gerekirse evet Bay Blunt. Onun görüşlerini düşününce, bunu yapmasını engelleyecek bir durum göremiyorum. Onun için biz oyuna dalmışken, inciyi almaktan daha kolay ne olabilir ki? Dikkatlerin tamamen dağıldığı anlar vardı, düşünüyorum da, kozsuz çift yazılan bir el, sonra karımın kararını değiştirmesi sırasında çıkan tartışma, hep dikkatlerin dağıldığı anlardı."

Tommy, "Evet," dedi. "Bir şeyi daha öğrenmek isterdim. Bütün bu olanlar karşısında Bayan Betts'in davranışı ne oldu?"

Albay isteksizce, "Polis çağırmamı istedi," dedi. "O sırada biz her yerde inciyi arıyorduk. Düşmüş olabileceğini düşündük."

"Ama dediğini yapmadınız."

"Bunun duyulmasını istemiyordum. Karım ile kızım da benim gibi düşünüyorlardı. O sırada karım sizin büronuzu hatırladı. St. Vincent yemek sırasında yirmi dört saatlik özel servisinizi çok övmüştü."

"Evet," diyen Tommy kalbinin sıkıştığını hissediyordu.

"Bakın, bunu denemekle hiçbir şey kaybetmiş olmuyoruz. Polise yarın da haber verebiliriz. Onlara incinin kaybolduğunu düşündüğümüzü ve önce aradığımızı, bunun için geç haber verdiğimizi söyleriz. Zaten bugün kimsenin evden dışarı çıkmasına izin verilmedi."

Tuppence oraya geldiklerinden bu yana ilk kez söze karıştı. "Tabii kızınız dışında."

Albay onayladı.

"Evet, kızım dışında. Hemen size haber vermemiz gerektiğini düşündü."

Tommy ayağa kalktı.

"Sizi memnun etmek için elimizden geleni yapacağız Albay Kingston Bruce," dedi. "Şimdi izninizle yemek salonunu ve kolyenin üzerine bırakıldığı sehpayı görmek istiyorum. Ayrıca Bayan Betts'e de birkaç sorum olacak. Sonra hizmetçilerle de görüşmek istiyorum. Tabii bunu benim yerime asistanım Miss Robinson da yapabilir."

Her nedense hizmetçileri sorgulamaktan ürktüğünü hissediyordu. Albay Kingston Bruce kapıyı açtı ve hep birlikte koridora çıktılar. O sırada hemen yakınlarındaki aralık kapıdan bir ses duyuldu. Bu o sabah onları görmeye gelen kızın sesiydi.

Kız, "Anne sen de çok iyi biliyorsun ki oradan dönerken, manşonunun içinde bir de çay kaşığı getirmişti," diyordu.

Kısa bir süre sonra Bayan Kingston Bruce'la tanıştılar. Kadın ağır, ruhsuz davranışları olan, hüzünlü görünümlü biriydi. Miss Kingston Bruce, onları tanıdığını hafif bir baş işareti ile belirtti. Önceki gelişinden daha asık suratlıydı. Bayan Kingston Bruce oldukça konuşkandı.

Açıklamalarını, "Ben bu işi kimin yaptığını biliyorum," sözleriyle tamamladı. "O genç, iğrenç sosyalist. Rusları ve Almanları çok seviyor, İngilizlerden ise nefret ediyor. Ondan başka ne beklenebilir ki?"

Miss Kingston Bruce öfkeyle, "Elini bile sürmedi," dedi. "Bütün gece hep onu izledim. Eğer o alsaydı hiç şüphesiz hemen fark ederdim."

Tommy, Bayan Betts ile görüşmek istediğini söyleyerek konuşmaya son noktayı koydu. Karıkoca, yanlarında kızlarıyla Bayan Betts'i bulmak için oradan ayrılınca, Tommy ıslık çaldı.

"Manşonunda çay kaşığı saklayan kim acaba?" diye sordu.

Tuppence, "Ben de onu düşünüyordum," dedi.

O sırada Bayan Betts yanında kocasıyla odaya girdi. Kadın tok sesli, iriyarı bir kadındı. Bay Hamilton Betts ise ezik görünümlü bir tipti. Hazımsızlık çeker gibi bir hali vardı.

"Sanırım siz şu ünlü dedektiflik bürosunun sahibisiniz Bay Blunt. Gerçekleri inanılmaz bir hızla ortaya çıkaran şu dedektiflerin."

"Hız bizim göbek adımız sayılır Bayan Betts. İzninizle size birkaç sorum olacak."

Bundan sonrası çok hızlı gelişti. Tommy'ye kopmuş kolyenin geri kalan kısmı, üzerinde durduğu sehpa gösterildi. Bay Betts suskunluğundan vazgeçerek, çalınan incinin gerçek değerini söyledi. Yine de Tommy'nin sezgileri bir şeyleri gözden kaçırdığını söylüyordu.

Sonunda, "Şimdilik hepsi bu kadar," dedi. "Miss Robinson, lütfen bana holden fotoğraf teçhizatımı getirir misiniz?"

Bayan Robinson denileni yaptı.

Tommy, "Bu benim küçük bir buluşum," diye açıkladı. "Görünüşte sıradan bir fotoğraf makinesi ama çok yetenekli."

Betts'lerin bundan etkilendiklerini fark ederek, içten içe büyük bir keyif aldı.

Işıkları dikkatle ayarlayıp, pandantifin, sonra da üzerinde durduğu küçük masanın ve evin çeşitli bölümlerinin fotoğrafını çekti. Ardından Miss Robinson'u hizmetçilerle görüşmeye gönderdi. Ve ardından Albay Kingston Bruce ve Bayan Betts'in meraklı bakışları karşısında açıklama yapma gereği duydu.

"Yaptığım değerlendirmelere göre iki olasılıkla karşı karşıyayız," diye başladı söze. "Bu çalman inci ya evde ya da ev dışında."

Albay, ona hak verdiğini belirtir şekilde, abartılı bir saygıyla, "Kesinlikle," dedi.

"Eğer evde değilse her yerde olabilir," diye devam etti Tommy. "Ama evde ise, hiç şüphesiz bir yerden çıkacak."

Albay Kingston Bruce, "Kapsamlı bir araştırma yapılması gerekiyor," dedi. "Kesinlikle! Size açık kart veriyoruz, Bay Blunt. Evi, tavan arasından bodruma kadar didik didik arayabilirsiniz."

Bayan Kingston Bruce ağlamaklı bir sesle, "Ama Charles," diye mırıldandı. "Bu doğru olur mu, hiç bilemiyorum? Hizmetçiler bundan hiç hoşlanmayacaklar. Bizi bırakıp gitmelerinden çekmiyorum."

Tommy, "Onların odalarını da arayacağız," dedi. "Hırsız inciyi hiç şüphesiz en olmayacak yere saklamıştır."

Albay yine, "Bunun gibi bir şey okumuştum," diye onayladı.

Tommy, "Olabilir," dedi. "Sanırım V. Rex Bailey olayını okumuşsunuz."

Albay, "Ah! Evet," dedi. Şaşırmış görünüyordu.

Tommy, "Evet, bence en akla gelmeyecek yer Bayan Betts'in odası," diye ekledi.

Bayan Betts hayranlık ifade eden bir tavırla, "Benimki mi? Ne kadar zeki bir tespit, değil mi?" diye bağırdı.

Ve başka bir yorumda bulunmadan Tommy'yi doğruca odasına götürdü. Tommy burada fotoğraf teçhizatını bir kez daha kullanma olanağı buldu. Bu sırada Tuppence da onlara katılmıştı.

"Sanırım asistanımın dolabınızı aramasına bir itirazınız olmayacaktır Bayan Betts?"

"Elbette ki yok. Bu arada burada bana ihtiyacınız olacak mı?"

Tommy'nin orada kalmasına gerek olmadığını belirtmesinin ardından Bayan Betts, Tommy ve Tuppence'ı yalnız bırakarak odadan çıktı.

Tommy, "Haydi işe koyulalım," dedi. "Bana kalırsa bu inciyi bulma şansımız tam olarak sıfır. Sana da, senin şu yirmi dört saatlik çalışma buluşuna da lanet ediyorum, Tuppence."

"Dinle beni. Hizmetçilerde sorun yok, bundan eminim, ama Fransız kızdan bir şeyler öğrenmeyi başardım. Lady Laura bir sene önce burada kalırken, Kingston Bruce'ların bir dostlarına çaya gitmişler ve dönüşlerinde manşonunun içinden bir çay kaşığı düşmüş. Herkes bu kaşığın, kaza ile manşona girdiğini düşünmüş. Ama konunun üzerine gidince başka şeyler de öğrendim. Lady Laura bunu alışkanlık haline getirmiş, sık sık zengin, statü sahibi kişileri önemseyen insanların evlerinde konuk oluyormuş. Bu yalnızca bir rastlantı olabilir ama fazlası da olabilir. Kaldığı evlerden beşinde hırsızlık olaylarına rastlanmıştı. Bu evlerden çalman eşyaların bazıları önemsiz şeylerken bazıları da değerli mücevherlermiş."

"Ooo!" diyerek Tommy uzun bir ıslık çaldı. "Peki, bu ihtiyar kuşun odasının nerede olduğunu biliyor musun?"

"Koridorun öbür tarafında."

"O zaman hemen oraya gidip araştıralım."

Lady Laura’nın koridorun karşı tarafındaki odasının kapısı kilitli değildi. Burası beyaz lake mobilyalarla döşenmiş, açık pembe perdeleri olan bir odaydı. Odanın dip tarafındaki kapı banyoya açılıyordu. Banyonun kapısında ise uzun boylu, ince, esmer, şık giyimli bir kız duruyordu. Kızın yüzündeki şaşkınlık ifadesi Tuppence’ın dikkatini çekmişti.

Tommy'ye dönerek ciddi bir ifadeyle, "Bu Elise, Bay Blunt," dedi. "Lady Laura’nın oda hizmetçisi."

Tommy banyonun eşiğinde durdu ve buranın modern, kullanışlı bir yer olduğunu düşündü. Kızın şaşkın ve şüpheli bakışları altında çalışmaya başladı.

"Sanırım burada işiniz vardı değil mi Matmazel Elise?"

"Evet mösyö, hanımefendinin banyosunu temizliyorum."

"Sanırım yine de bana fotoğraf çekerken yardımcı olabilirsiniz? Özel bir fotoğraf makinem var ve bu evin tüm odalarının fotoğrafını çekmek istiyorum."

Tommy'nin sözü birden arka taraftan gelen kuvvetli bir sesle yarıda kaldı. Elise bu sesle birlikte irkilerek sıçradı.

"Bu da neydi?"

Tuppence, "Rüzgâr olmalı," dedi.

Tommy, "Haydi diğer odaya geçelim," dedi.

Elise kapıyı açmak üzere öne geçti. Ancak tüm çabasına rağmen kapı tokmağı açılmamakta direniyordu.

Tommy, "Ne oldu?" diye sordu.

"Biri kapıyı diğer taraftan kilitlemiş olmalı mösyö." Bir havlu alarak yeniden denedi. Ancak bu kez kapının tokmağı rahatça döndü ve kapı ardına kadar açıldı.

Elise, "Sıkışmış olmalı," diye haykırdı.

Yatak odası boştu.

Tommy fotoğraf makinesini hazırladı. Tuppence ile Elise de ona yardım ediyorlardı, ama Tommy gözlerini kapıdan ayıramıyor, sürekli dönüp dönüp kapıya bakıyordu.

Dişlerinin arasından, "Bu kapı neden takıldı ki?" diye mırıldandı.

Sonra kapıyı açıp kapayarak kontrol etti. Kapıda bir bozukluk yoktu, kusursuz çalışıyordu.

İç çekerek, "Bir fotoğraf daha çekmeliyim," dedi. "Şu perdeyi açar mısınız Matmazel Elise? Teşekkürler. Öyle tutun lütfen."

Makinenin bilindik sesi bir kez daha duyuldu. Tommy tutmaları için cam paneli Elise'ye, makinenin üçlü ayağını Tuppence'a uzattı. Sonra dikkatle kamerayı kapatıp, toparladı.

'Ardından Elise'den kurtulmak için basit bir yalan uydurarak, kızı dışarıya yolladı. Hizmetçi dışarı çıkar çıkmaz da acele ile Tuppence'a döndü.

"Tuppence," dedi. "Çok iyi bir fikrim var. Sen burada kalabilirsin, değil mi? Odaları araştırırsın, bu biraz zaman alacaktır. Bu arada şu bizim ihtiyar kuşla yani Lady Laura ile de konuşmanın bir fırsatını bulmaya çalış. Sakın onu şüphelendirme. Ona hizmetçiden şüphelendiğini söyleyebilirsin. Ama ne yap ne et onun bu evden dışarıya çıkmasına fırsat verme. Arabayı alıp gideceğim. Ve mümkün olan en kısa sürede geri dönmeye çalışacağım."

Tuppence, "Peki," dedi. "Ama bence önyargılı davranıyorsun. Bu arada da çok önemli bir şeyi de unutuyorsun." Ve ekledi. "Kızı! Onda bir tuhaflık olduğu kesin. Bak canım, bu konuda da küçük bir araştırma yaptım ve onun bu sabah evden ayrıldıktan ancak iki saat sonra bizim büroya geldiğini saptadım. Bu çok ilginç! Acaba bize gelmeden önce ne gibi işler çevirdi."

Tommy, "Haklısın, bunda bir iş var," diyerek eşini onayladı. "İstediğin şekilde hareket et, neden şüpheleniyorsan onun peşinden git ama dediğim gibi sakın Lady Laura’nın evden çıkmasına izin verme. Bu da ne?"

Tommy'nin keskin kulakları kapının dışında bir hışırtı duymuştu. Hemen kapıya doğru gidip dışarı baktı, ama bir şey göremedi. Ortada kimse yoktu.

"Neyse, artık gidiyorum. Hemen gelmeye çalışacağım. Görüşürüz."

Tuppence araba ile hızla uzaklaşan kocasının arkasından baktı. Tommy kendisinden fazlasıyla emin görünüyordu ama Tuppence onun kadar emin değildi. Hiçbir anlam veremediği birkaç konu kafasını kurcalayıp duruyordu.

Düşüncelere dalmış bir halde pencereden dışarı, yola bakarken birden bir adamın ana kapıdan geçip, bahçe yolundan kapıya doğru yöneldiğini ve kapıyı çaldığını gördü. Tuppence hızla odadan çıkıp merdivenlerden indi. O sırada hizmetçi Gladys Hill de evin arka tarafından çıkmış, kapıya doğru gidiyordu. Tuppence, onun önüne geçti ve bir işaret yaparak, kapıyı kendisinin açacağını belirtti.

Kapının eşiğinde uzun boylu, zayıf, şık giyimli genç bir adam duruyordu. Adamın siyah gözleri merakla parlıyordu.

Bir anlık tereddüdün ardından, "Miss Kingston Bruce evdeler mi acaba?" diye sordu.

Tuppence, "İçeri buyurmaz mısınız?" dedi.

Adamın içeri girebilmesi için kapının yanma çekildi ve ardından da kapıyı kapadı.

Sonra tatlı bir sesle Bay Rennie, değil mi?" dedi.

"Şey... evet."

"Lütfen, şu tarafa buyurun."

Çalışma odasının kapısını açtı. Oda boştu. Tuppence, adamın arkasından odaya girerek kapıyı kapattı. Genç adam asık bir suratla ona döndü.

"Ben Miss Kingston Bruce ile görüşmek istiyordum," dedi.

Tuppence kararlı bir ifadeyle, "Onu görebileceğinizi pek sanmıyorum," dedi.

Bay Rennie kaba bir tavırla, "Lanet olsun, siz de kimsiniz?" diye bağırdı. "Kim oluyorsunuz da bunu engelliyorsunuz?"

Tuppence, Rennie'nin bu kontrolsüz çıkışını umursamadan sakin bir tavırla yanıt verdi.

"Uluslararası Dedektiflik Bürosu."

Bay Rennie elinde olmadan irkildi.

Tuppence, "Lütfen oturun, Bay Rennie," dedi. "Öncelikle Miss Kingston Bruce'un bu sabah sizi ziyaret ettiğini, bildiğimizi belirtmek isterim."

Bu basit bir tuzaktı ama başarılı oldu. Fırsatı kaçırmak istemeyen Tuppence konuşmaya devam etti.

"Bu incinin bulunması çok önemli Bay Rennie. Ev halkından hiç kimse konunun büyümesini, bir skandala dönüşmesini istemiyor. Acaba sizinle bir anlaşmaya varamaz mıyız?"

Genç adam, onu şaşkınlıkla dinliyordu.

Biraz düşündü, sonra, "Kayıp inci olayı hakkında bildiklerinizi gerçekten merak ediyorum," dedi. "İzin verirseniz biraz düşünmek istiyorum."

Başını ellerinin arasına aldı. Ve sonra belki de en beklenmedik soruyu sordu. "Genç St. Vincent'in yakında evlenmek üzere olduğu, yani nişanlandığı doğru mu?"

"Kesinlikle öyle," dedi. "Kızı tanıyorum."

Bay Rennie ansızın değişti, önemli bir sırrı paylaşacak biri gibi davranmaya başladı.

"Ortalık bu haberle çalkalanıyor," dedi. "Herkes bundan bahsediyor, Beatrice'in başının etini yiyorlar, sabah akşam hiç durmadan bunu soruyorlar. Üstelik bunun tek nedeni de adamın günün birinde o unvanı alacak olması bana kalırsa."

Tuppence hemen, "Politikadan bahsetmeyelim Bay Rennie," dedi. "Şu anda yeri ve zamanı değil. Lütfen bana, Miss Kingston Bruce'un bu inciyi neden aldığını açıklar mısınız?"

"Şey... bilemiyorum, bir fikrim yok."

Tuppence sükûnetini bozmadı.

"Bence biliyorsunuz. Karşıda durup dedektifin evden ayrılmasını beklediniz, sonra siz buraya gelip onunla görüşmek istediniz. Bu anlaşılıyor. Eğer bu inciyi siz almış olsaydınız bu kadar tedirgin olmazdınız."

Genç adam, "Davranışları çok tuhaftı," dedi. "Bu sabah bana uğradığında hırsızlıktan bahsetti ve bir özel dedektiflik bürosuna gidip yardım isteyeceğini söyledi. Ama çok tedirgindi. Bir şeyler anlatmak istiyor, ama bir türlü baklayı ağzından çıkaramıyor gibiydi."

Tuppence, "Her neyse," dedi. "Ben bu inciyi istiyorum. Şimdi gidin ve onunla konuşun!"

O anda kapı Albay Kingston Bruce tarafından açıldı.

"Yemek hazır Miss Robinson. Yemeğe kalacaksınız, değil mi? Umarım." Sonra bir an durarak, konuğa baktı.

Bay Rennie, "Beni yemeğe davet etmek gibi bir niyetiniz olmadığı anlaşılıyor," dedi. "Neyse, ben zaten gidiyordum."

Tuppence, genç adamın yanından geçerken fısıldadı. "Sonra tekrar gelin." Tuppence, bıyık altından bazı insanların iflah olmaz kabalığından dolayı homurdanan Albay Kingston Bruce'u izleyerek, yemek salonuna girdi. Tuppence orada bulunanlardan yalnızca birini tanımıyordu.

"Lady Laura, size bu hırsızlık olayında bize yardımcı olmaya çalışan Miss Robinson'u takdim edeyim."

Lady Laura başı ile selam verdi ve sonra kelebek gözlüklerinin arkasından onu dikkatle süzdü. Uzun boylu, ince, keskin bakışlı bir kadındı. Hüzünlü bir gülümsemesi, yumuşak hatta sevecen bir ses tonu vardı. Tuppence da ısrarla ona bakmaya başlayınca kadın gözlerini indirdi.

Yemekten sonra Lady Laura belirgin bir merakla konuşmaya katıldı. İncelemeler ne aşamadaydı? Öğrenmek istediği buydu?

Tuppence sözü hizmetçiden şüphelendikleri noktasına getirmeye çalıştıysa da, aslında kafası asla Lady Laura'da değildi. Lady Laura’nın çay kaşığı gibi küçük şeyleri giysilerinin arasına saklama alışkanlığı olabilirdi, ama Tuppence, onun inciyi çalmadığından emindi.

Tuppence yemek sonrasında da evdeki araştırmalarına devam etti. Zaman geçiyordu. Tommy ortalarda yoktu. Tuppence'ı asıl endişelendiren Bay Rennie'den bir haber çıkmamış olmasıydı. O sırada araştırdığı banyolardan birinden dışarı çıkan Tuppence neredeyse Beatrice Kingston Bruce'la çarpışacaktı. Kadın dışarı çıkacak şekilde giyinmiş, merdivenlerden aşağı inmek üzereydi.

Tuppence, "Korkarım ki şu sırada dışarı çıkmanıza izin veremem," dedi.

Genç kız hışımla baktı.

Soğuk bir ses tonuyla, "Dışarı çıkıp çıkmamam sizi ilgilendirmez," dedi.

"Ama polise haber verip vermemek de beni ilgilendiriyor, Miss Bruce."

Bir anda genç kızın yüzü kül gibi bembeyaz oldu.

"Hayır, hayır, bunu yapmayın. Dışarı çıkmayacağım, ama siz de bunu yapmayın!"

Yalvarırcasına Tuppence'a sarıldı.

"Miss Kingston Bruce, başından beri bundan emindim ama ben..."

Konuşması tam da bu noktada kesildi. Genç kadınla karşılaşmış olmanın telaşıyla ön kapının zilinin çaldığını duymamıştı. Şaşkınlık içinde Tommy'nin koşarak merdivenlerden yukarı çıktığını gördü. Aşağıda merdiven sahanlığında ise iriyarı bir adam melon şapkasını çıkarıyordu.

Tommy gülümseyerek, "Scotland Yard'dan Müfettiş Marriot," dedi.

Miss Kingston Bruce bir çığlık atarak Tuppence'ın elinden kurtuldu ve koşarak merdivenlerden indi. O anda ön kapı yeniden açılmış ve bu kez de Bay Rennie gelmişti.

Tuppence sıkıntıyla, "Her şeyi berbat ettin," dedi.

"Ben mi?" diye mırıldanan Tommy, doğruca Lady Laura'nın odasına daldı, banyodan bir sabun aldı ve dışarı çıktı. Bu arada Müfettiş de ağır ağır merdivenlerden çıkıyordu.

"Sessizce teslim olmuş," dedi. "Ne de olsa eski kurt, oyunun bittiğini hemen anladı. Bu arada inci nerede?"

Tommy elindeki sabunu ona uzatırken, "Yanılmıyorsam onu burada bulacaksınız," dedi.

Müfettişin gözleri parladı.

"Eski ama çok iyi bir numara! Bir kalıp sabun ikiye kesilir, arasına mücevher yerleştirilir, sonra da kapatılıp, sıcak su ile yumuşatılarak tekrar bütün haline getirilir. Çok iyi ve başarılı bir çalışma, tebrikler!"

Tommy bu övgüyü alçakgönüllülükle başını eğerek kabul etti. Tuppence ile birlikte merdivenlerden indiler. Albay Kingston Bruce hemen yanlarına gelerek hararetle Tommy'nin elini sıktı.

"Size ne kadar teşekkür etsem azdır Bay Blunt. Lady Laura da aynı şekilde teşekkür etmek istiyor."

Tommy, "Sizi memnun edebildiğimiz için çok mutluyum," dedi. "Ama korkarım burada daha fazla kalamayacağım. Lordlar Kamarası'nda önemli bir randevum var."

Hemen arabasına doğru ilerledi ve arabaya bindi. Tuppence da şaşkınlık içinde onu izleyerek arabada yanına oturdu.

"Ama Tommy," diye bağırdı. "Yani şimdi Lady Laura'yı mı tutukladılar?"

"Oh," dedi Tommy. "Sana söylememiş miydim? Lady Laura'yı değil. Elise'yi tutukladılar." Tuppence'ın şaşkınlığını fark edince konuşmasına devam etti. "Bazen elimde sabun varken kapı açmaya çalışırım. Ama bunu yapamam. Zaten kimse yapamaz bunu, insanın eli kayar. Şüphelenmeme de bu neden oldu. Elise ne yapmıştı da eli bu kadar sabunlu kalmıştı? Anımsıyorsan odaya girdiğimizde eline hemen bir havlu aldı. Böylelikle elindeki sabun izleri de kaybolmuş oldu. Aslına bakarsan profesyonel bir hırsız için kleptoman olduğundan şüphelenilen ama yine de sık sık farklı hali vakti yerinde olan insanların evlerine konuk olan bir hanımın yanma hizmetçi olarak girmek hiç de fena bir fikir değil. Neyse ki, odayı bahane ederek onun bir fotoğrafını çektim, sonra cam plakayı eline vererek parmak izini almış oldum. Ve doğruca Scotland Yard'a gittim. Negatifler banyo edilip, incelendi, parmak izleri ve fotoğraf eldeki verilerle karşılaştırıldı. Elise uzun zamandır aranıyormuş. Şu Scotland Yard gerçekten de çok iyi çalışıyor, bazen çok iyi işler çıkarıyor."

Tuppence nihayet şaşkınlığından sıyrılarak, "Yani öbür gençler," dedi. "Durup dururken, boşu boşuna birbirlerinden şüphelenmişlerdi, öyle mi? Aynen kitaplardaki gibi... İyi de neden evden ayrılırken bana ne düşündüğünü söylemedin?"

"Birincisi Elise'nin kapı dinlediğinden emindim, ikincisi ise."

"Evet?"

"Senin de bildiğin gibi Thorndyke da son ana kadar bir şey söylemez. Hem geçen defa sen ve Jeanette Smith beni şapa oturtmuştunuz. Böylece ödeştik."

4. Bölüm: Uğursuz Yabancı Olayı

Tommy esneyerek, "Çok sıkıcı bir gün oldu," dedi.

Tuppence da aynı şekilde esneyerek. "Nerede ise çay saati." dedi.

Uluslararası Dedektiflik Bürosu'nda işler hiç de hareketli değildi. Merakla beklenen sosis tüccarının mektubu gelmediği gibi, sıradan olaylarda da bir gelişme yoktu. Bu sırada Albert elinde mühürlü bir paketle içeriye girdi ve masanın üstüne bıraktı.

Tommy, "Mühürlü Paketin Gizemi," diye mırıldandı. "Acaba içinde Rus düşesinin ünlü incileri mi var? Yoksa Blunt'ın zeki dedektiflerini havaya uçurmak üzere tasarlanmış bir ölüm makinesi mi?"

Tuppence paketi açarken, "Hiçbiri değil," dedi. "Bu benim Francis Haviland'a düğün hediyem. Güzel, değil mi?"

Tommy zarif gümüş sigara tabakasını Tuppence'ın elinden alarak üzerindeki yazıyı okudu: *"Francis e, Tuppence'dan."*

Tabakayı açıp kapattı ve beğeniyle başını salladı.

"Paranı etrafa saçıyorsun Tuppence," dedi. "Gelecek ay doğum günümde ben de kendime bundan bir tane, ama tabii altınını alacağım. Şu dünyada Tanrı'nın yarattığı en işe yaramaz adamlardan biri olan ve hep de öyle kalan Francis Haviland için bu kadar parayı boşa harcamak gerçekten aptallık."

"Savaşta onun şoförlüğünü yapmış olduğumu unutuyorsun. O zamanlar generaldi. Ah ne günlerdi onlar."

Tommy, "Öyleydi," diye onayladı. "Hastanedeyken güzel kadınların gelip ellerimi okşadıklarını anımsıyorum. Ama onların hepsine düğün hediyesi yollamak aklıma bile gelmez. Ayrıca gelinin senin bu hediyenden pek hoşlanacağını da sanmıyorum, Tuppence."

Tuppence bu sözleri duymazdan gelerek, "Ama cebe konmak için zarif ve ince bir tabaka değil mi?" diye sordu.

Tommy tabakayı kendi cebine indirdi.

"Tam bana göre," dedi başını sallayarak. "Bak, Albert akşam postasını getirdi. Hiç şüphesiz Perthshire düşesi değerli köpeği Peke'ini bulmak için yardımımızı istiyordur."

Birlikte mektupları elden geçirdiler. Tommy birden mektuplardan birini elinde sallayarak, uzun bir ıslık çaldı.

Heyecanla, "Üzerinde Rus pulu olan mavi bir zarf," dedi. "Şefin ne dediğini anımsıyor musun? Bu mektuplara dikkat etmemizi söylemişti."

Tuppence, "Çok ilginç," dedi. "Sonunda bir şeyler oluyor. Aç bakalım içinde ne var. Domuz tüccarı demişti, değil mi? Bir dakika. Çay için süt aldırtmam gerekiyor. Bu sabah bırakmayı unutmuşlar. Albert'i alması için göndereceğim."

Dışarı çıktı ve Albert'i gönderip geri döndü. Tommy elinde mavi bir kâğıtla onu bekliyordu.

"Aynen düşündüğümüz gibi Tuppence," dedi. "Her şey tam da senin dediğin gibi."

Tuppence mektubu Tommy'nin elinden alarak okudu.

Mektup düzgün bir İngilizce ile yazılmıştı. Gregor Feodorsky isminde bir adam, karısı için endişeleniyor, ondan haber almak istiyordu. Dedektiflik Bürosu onu bulmak için hiçbir masraftan kaçınmamalıydı. Feodorsky ayrıca bir et krizinin tam ortasında oldukları için işlerinin yoğunluğunu bahane ederek, Rusya'dan ayrılamayacağını yazmıştı.

Tuppence kâğıdı önündeki masanın üzerine bırakırken, "Bu mektubun ne anlama geldiğini gerçekten bilmek isterdim," diye mırıldandı.

Tommy, "Bir tür şifre olmalı," dedi. "Bu bizi ilgilendirmez. Bizim görevimiz bu mektubu mümkün olan en kısa zamanda şefe iletmek. İyisi mi şimdi pulu ıslatıp çıkaralım. Bakalım altında 16 yazılı mı?"

Tuppence, "Doğru," dedi. "Ama bence..."

Tuppence cümlesini tamamlayamadan birden donakaldı. Onun ansızın susmasına şaşıran Tommy de başını kaldırdığında kapıyı neredeyse tamamen kaplayan iriyarı adamı görüp şaşırdı. Bu davetsiz misafir iri gövdeli, heybetli, yusyuvarlak kafalı, güçlü çene yapısı olan bir adamdı. Kırklı yaşların ortalarında gösteriyordu. Yabancı elinde şapkası odaya

girerek, "Rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi. "Bekleme odası boştu, bu kapıyı da açık görünce doğruca içeriye girdim. Burası Blunt’ın Uluslararası Dedektiflik Bürosu, değil mi?"

"Evet öyle."

"Siz de Bay Blunt olmalısınız? Bay Theodor Blunt?"

"Evet, ben Bay Blunt'ım. Benimle görüşmek mi istiyorsunuz? Bu da sekreterim Miss Robinson."

Tuppence kibar bir tavırla başını sallayarak selam verdi, ama hafifçe kıstığı gözleriyle adamı süzmeye devam ediyordu. Acaba bu yabancı ne kadar zamandır kapının önündeydi, konuşmalarının ne kadarını duyup görmüştü? Bu arada adamın konuşurken gözlerini Tommy'nin elindeki mavi mektuptan ayıramadığı da gözünden kaçmamıştı. Tommy'nin uyarıcı tondaki sert sesi onu bir an için düşüncelerinden ayırdı.

"Miss Robinson lütfen not alır mısınız? Evet, şimdi lütfen benden sizin için ne yapmamı istediğinizi anlatın bana."

Tuppence kalem ve defterine uzandı. İriyarı adam, haşin bir ses tonuyla konuşmaya başladı.

"Adım Bower. Doktor Charles Bower. Hampstead'de yaşıyorum, muayenehanem de orada. Size gelmemin nedeni son günlerde çok tuhaf olaylarla karşılaşmış olmam Bay Blunt."

"Evet, Doktor Bower, anlatın?"

"Geçen hafta tam iki kez telefonla acil olarak hastaya çağırıldım. Ama sonradan her iki çağrının da sahte olduğu ortaya çıktı. Birinci olayda birinin bana çirkin bir şaka yapıyor olabileceğini düşündüm, ama ikincisinde eve döndüğüm zaman bazı özel belgelerimin yerlerinin değişmiş ve karıştırılmış olduklarını fark ettim. Sonra daha dikkatli araştırınca bunun ilk olmadığını öğrendim. Yazı masam iyice aranmış, karıştırılmış ve belgelerim aceleyle yerlerine konulmuştu."

Doktor Bower bir an susarak Tommy'ye baktı.

"Evet, Bay Blunt?"

Genç adam gülerek, "Evet Doktor Bower?" diye yineledi.

"Bu konuda ne düşünüyorsunuz?"

"Önce gerçekleri öğrenmeliyim. Masanızda ne gibi belgeler vardı?"

"Özel bazı belgeler."

"Anlıyorum, ama bu özel belgelerin niteliklerini de bilmem gerekiyor. Yani sıradan bir hırsız ya da belirli bir kişi için ne ifade edebileceğini?"

"Sıradan bir hırsız için hiçbir değeri olamaz, ama bazı pek bilinmeyen alkaloitler konusundaki notlarım, konu hakkında teknik bilgisi olan birisi için çok değerli olabilir. Son yıllarda bu konuda bazı önemli çalışmalarım oldu. Daha doğrusu üzerinde araştırma yaptığım bu alkaloitlerin bazılarının öldürücü zehirler olduğunu ve işin daha da kötüsü geride hiçbir iz bırakmadıklarını saptadım. Bilinen bir reaksiyon da göstermiyorlar."

"Demek istediğiniz bu sırrın gereğinde bir hayli para kazandırabileceği mi?"

"Vicdansız, ahlaksız birileri için, evet."

"Peki, siz, kimden şüpheleniyorsunuz?"

Doktor geniş omuzlarını silkti.

"Anladığım kadarıyla evime dışarıdan zorla girilmemiş. Bu da bunu yapanın evdekilerden biri olduğunu gösteriyor, ama ben yine de böyle bir şeyin olabileceğine inanamıyorum, kaldı ki..." Bir an sustu ama sonra bu kez hüzünlü ama bir o kadar da ciddi bir sesle konuşmasına devarn etti. "Bay Blunt, bu konuyu tamamıyla sizin engin deneyiminize bırakmak istiyorum. Bu konuda polise başvurmaya cesaret edemedim, yanımda çalışan üç hizmetliden de eminim.

Uzun yıllardır benim için çalışıyorlar ve bana son derece sadıklar. Ama yine de kim bilebilir ki? Onların dışında evimde yaşayan iki yeğenim var; Bertram ve Henry. Henry çok iyi bir çocuk, hiçbir zaman bir sorun yaratmadı, hem çok çalışkan, hem de zeki ve sorumluluk sahibi bir genç. Bertram ise maalesef tam tersi, çok farklı karakterde biri. Haşin, vahşi, müsrif ve serseri ruhlu bir çocuk."

Tommy, 'Anlıyorum, demek yeğeniniz Bertram'ın bu olaya karışmış olabileceğinden şüpheleniyorsunuz?" dedi. "Ben bu konuda sizinle aynı

fikirde değilim. Bence asıl şüphelenilmesi gereken iyi bir genç olduğunu söylediğiniz Henry."

"İyi ama niye?"

"Gelenekler. Eğilimler. Örnekler." Tommy elini anlamlı bir şekilde salladı. "Deneyimlerime dayanarak söyleyebilirim ki şüpheli görünen karakterler genellikle masumdur. Tabii bunun tam tersi de geçerli. Evet, bu kesin, ben Henry'den şüpheleniyorum."

Tuppence araya girerek, "Çok affedersiniz Bay Blunt," dedi. "Sanırım doktor bu değerli belgelerin, şey yani bu tehlikeli alkaloitlere ilişkin notların masasında diğer kâğıtlarla beraber durduğunu söylemişlerdi, değil mi?"

"Evet, sayın bayan, belgelerimin hepsini yazı masamda saklarım. Ama tabii önemli olanlar, yerini yalnızca benim bildiğim gizli bir çekmecede duruyorlardı. Bu yüzden de ellerine geçmemişti."

Tommy, "Benden ne yapmamı istiyorsunuz Doktor Bower?" diye sordu. "Bu girişimlerin süreceğini mi düşünüyorsunuz?"

"Aynen öyle Bay Blunt. Üstelik böyle düşünmek için nedenlerim de var. Daha bugün akşamüzeri, birkaç hafta önce Bournemouth'a gönderdiğim hastamdan bir telgraf aldım. Telgrafta hastamın durumunun ağır olduğu ve acilen beni görmek istediği yazıyordu.

Tabii size de anlattığım bu olaylardan şüphelenip ben de söz konusu hastama telgraf çektim ve ondan böyle bir telgraf çekmemiş olduğunu ve son derece sağlıklı olduğunu belirten bir telgraf aldım. Bu da demek oluyor ki, beni yine evden uzaklaştırmak istediler. Dolayısıyla eğer bu oyuna gelmiş gibi yapar ve Bournemouth'a gidecekmişim gibi evden ayrılırsam, bu alçakları işbaşında yakalama şansımız olabilir. Bu kişi ya da kişiler hiç şüphesiz işe koyulmadan önce evdeki herkesin yatağına çekilmesini bekleyecektir. Sizden ricam Bay Blunt, bu gece saat on birde evimin önünde benimle buluşup, bu olayı birlikte ortaya çıkarmanız."

"Adamları işbaşında yakalayabileceğimizi umuyorum." Tommy, elindeki kitap açacağını masanın üzerine vurdu. "Bu alçakları suçüstü yakalamak için yaptığınız plan olağanüstü görünüyor Doktor Bower. İşe yaramaması için hiçbir neden göremiyorum. Neyse, adresiniz neydi Doktor Bower?"

"Larches Köşkü, Hangman Yolu. Korkarım oldukça ıssız bir bölge. Ama tepeden bakıldığında muhteşem bir manzarası var."

Tommy, "Haklısınız," dedi.

Konuk ayağa kalktı.

"Öyleyse bu gece sizi bekliyorum, Bay Blunt. Larches Köşkü' nün dışında. On bire beş kala, garantiye almak için erken gidelim."

Tommy ayağa kalkarken masanın üzerindeki düğmeye bastı. Aynı anda Albert, müşteriye kapıya kadar eşlik etmek üzere belirdi. Doktor yürürken belirgin şekilde aksıyordu, ama güçlü bedeni bu aksamayı gizleyebiliyordu.

Tommy arkasından, "Başa çıkılması güç, kötü bir müşteri," diye mırıldandı. "Tuppence tatlım, sevgili asistanım, sen bu konuda ne düşünüyorsun?"

"Yalnızca bir tek şey söyleyeceğim: Ayak oyunu!"

"Ne?"

"Ayak oyunu, dedim. Tuzak! Polisiye romanları boşuna okumadım ben, Tommy. Bütün bunlar kurgu. Bilinmeyen alkaloitler filan, daha önce hiç bu kadar uydurma bir öykü dinlememiştim."

Tommy, "Bana da hiç inandırıcı gelmedi," dedi.

"Gözlerini mavi mektuptan ayıramadığını fark ettin, değil mi? Tommy, bana kalırsa bu adam çeteden biri. Senin gerçek Bay Blunt olmadığını anladılar, bizi tuzağa düşürmeye çalışıyorlar."

"Bu durumda," diyen Tommy yanındaki dolabı açarak oradaki kitapları dikkatlice inceledi. "Hangi role gireceğimizi seçmek çok kolay. Bu kez Okewood kardeşler olacağız." Ve devam etti. "Ben Desmond olmak istiyorum."

Tuppence omzunu silkti.

"Peki, canım, nasıl istersen. Ben de Francis olurum. Ne de olsa ikilinin akıllı olanı Francis. Desmond hep başını belaya sokar, Francis ise son dakikada bahçıvan, uşak ya da durum ne gerektiriyorsa o kılığa girip, durumu kurtarır."

Tommy, "Ben farklı, süper bir Desmond olacağım. Larches Köşkü'ne gidince..."

Tuppence birden atılarak, sözünü kesti. "Bu akşam Hampstead'e gitmeyeceksin, değil mi?"

"Neden gitmeyeyim ki?"

"Aferin sana. Demek kendi ayaklarınla, gözlerin kapalı tuzağa düşeceksin."

"Hayır tatlım, hayır, tuzağa gözlerim açık düşeceğim. İkisinin arasında çok büyük fark var. Dostumuz Doktor Bower'a minik bir sürprizim var, çok şaşıracak."

Tuppence, "Bu iş hiç hoşuma gitmiyor," diye mırıldandı. "Desmond'un şefinin sözünü dinlemeyip kendi başına iş yapmaya kalkıştığı zamanlarda başına neler geldiğini biliyorsun. Aldığımız emrin ne olduğunu da biliyorsun, değil mi? Talimatlar son derece açık. Gelen mektubu hemen şefe yollayıp, olup biteni de hemen beklemeden haber vermemiz gerekiyor.'"

Tommy, "Tam olarak anlayamamışsın," dedi. "Eğer biri gelip de 16 numaralı mektubu sorarsa haber vermemiz gerekiyor. Soran olmadı ki!"

"Kendini kandırma!"

"Aldırma. Bu kez bu işi tek başıma halledeceğim. Hiç endişelenme Tuppence başıma bir şey gelmeyecek. Tepeden tırnağa zırhlanmış olacağım. İşin püf noktası, benim tetikte olacağım ve onların bunu bilmemeleri. Şefin bu gece iyi iş çıkardığım için sırtımı sıvazlayacağından eminim."

Tuppence yeniden, "Yine de bu hiç hoşuma gitmedi," dedi. "O herif gorilden farksızdı."

"Ah, benim mavi namlulu otomatiği hesaba katmıyorsun."

Dış kapı açıldı ve Albert içeri girdi. Kapıyı arkasından kapattıktan sonra yanlarına yaklaştı ve elindeki zarfı uzattı.

"Bir bey sizi görmek istiyor. Her zamanki gibi Scotland Yard'la konuştuğunuzu filan söylemeye çalıştım ama bana uzatmamamı, her şeyi bildiğini söyledi. Kendisinin zaten Scotland Yard'dan geldiğini de belirtti. Sonra da bir karta bir şeyler yazıp, bu zarfa koydu ve size yolladı."

Tommy zarfı alıp açtı. Kartı okurken yüzünde hafif bir gülümseme belirdi.

"O bey gerçeği söyleyerek seninle eğlenmiş Albert. Haydi, içeri al onu."

Tommy kartı Tuppence'a uzattı. Kartın üzerinde Müfettiş Dymchurch yazılıydı. Altına da, "Marriot'nun arkadaşı," diye bir not eklenmişti.

Bir dakika kadar sonra Scotland Yard'dan gelen müfettiş içeri girdi. Hemen hemen beden yapıları Marriot'yla aynıydı; kısa boylu tıknaz ve ablak suratlı, ama zeki, çevik aynı zamanda kurnaz bakışlı.

Müfettiş içeri girerken neşeyle, "İyi akşamlar," dedi. "Marriot bir iş için Güney Wales'e gitti ama gitmeden önce benden size ve özellikle de bu büroya göz kulak olmamı istedi." Tommy'nin sözünü keseceğini fark ederek hızla konuya girdi. "Her şeyi biliyoruz. Bu bizim bölümümüzü ilgilendiren bir konu değil, karışmamamız gerekiyor. Ama son zamanlarda bazı şeylerin göründükleri gibi olmadığı ortaya çıktı. Etrafta bir şeyler dönüyor. Bugün akşamüstü buraya bir adam geldi, değil mi? Bu adamın size ne isim verdiğini ya da gerçek ismini bilmiyorum ama yine de onun hakkında bazı bilgilere sahibim var. Bu da daha fazlasını bilmeme yetiyor. Sizinle gece bir yerde buluşmak istediğini söylersem, yalan söylemiş olmam sanırım, öyle değil mi?"

"Kesinlikle doğru."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Westerham Caddesi 16 numara, Finsbury Park. Adres bu muydu?"

Tommy gülerek, "İşte burada yanıldınız," dedi. "Kesinlikle yanlış. Larches Köşkü Hampstead."

Dymchurch belirgin şekilde şaşırmıştı. Bunu beklemediği açıktı.

"Anlamıyorum," diye homurdandı. "Yeni bir yerleşim yeri ayarlamış olmalılar. Larches, Hampstead mı demiştiniz?"

"Evet. Kendisiyle bu gece saat on birde orada buluşacağım."

"Sakın bunu yapmayın."

Tuppence birden atıldı.

"Demiştim, değil mi?"

Tommy kızardı.

Gergin bir ifadeyle, "Müfettiş, eğer düşünüyorsanız ki."

Müfettiş elini kaldırarak onun sözünü kesti.

"Size ne düşündüğümü söyleyeyim Bay Blunt. Sizin bu gece saat on birde asıl bulunmanız gereken yer aslında burası, yani bu ofis."

Tuppence hayretle, "Ne?" diye bağırdı.

"Evet. Burası, bu ofis. Bunu nereden bildiğimi açıklayamam. Bazen bölümler birbirleriyle yardımlaşırlar. Neyse bugün şu ünlü "mavi" mektuplardan birini aldınız, değil mi? Adı hiç önemli değil ama o adam bu mektubun peşinde. Sizi şehrin en ıssız bölgesine, Hampstead'a gönderecek, yolda olduğunuzdan emin olunca da bu gece bina boş ve sessizken gelip ofisi iyice araştıracak."

"İyi de mektubun burada olduğundan nasıl emin olabilir? Üzerimde de olabilir, ayrıca başka birine vermiş de olabilirim?"

"Affedersiniz ama o bunu bilemez ki. Sizin gerçek Bay Blunt olmadığınızı anlamış olmalı, büyük olasılıkla sizin göstermelik olarak onun yerine getirilmiş biri olduğunuzu düşünüyordur. Bu durumda mavi mektubun sizin için bir özelliği olacağını bilemez. Yani o mektubu da diğerleri ile beraber, sıradan bir iş mektubu olarak dosyalayacağınızı düşünür."

Tuppence, "Anlıyorum," dedi.

"Zaten bizim de isteğimiz onun böyle düşünmesi! Onu bu akşam burada suçüstünde yakalayacağız."

"Demek plan bu, öyle mi?"

"Evet. Ömür boyu bir kez ele geçecek bir şans bu! Saat kaç bakalım? Altı. Buradan genellikle kaçta ayrılıyorsunuz?"

"Altıya doğru."

"Öyle ise buradan her zamanki gibi tam zamanında çıkmalısınız. Sonra da yeniden mümkün olduğunca erken, gizlice içeri gireriz. Gerçi on birden önce geleceklerini hiç sanmıyorum, ama olabilir de. Şimdi izin verirseniz dışarı çıkıp etrafa bir göz atayım. Bakalım burayı gözetleyen biri var mı?"

Müfettiş Dymchurch dışarıya, çıkar çıkmaz Tommy ile Tuppence tartışmaya başladılar. Bu epeyce sürdü ve giderek kızıştı, iddialı bir hal aldı. Sonunda geri adım atan Tuppence oldu.

"Peki, tamam, sen gidip dedektiflerle takılıp sahtekârları yakalarken ben de evimde hanım hanımcık oturuyor olacağım. Ama dur bak, genç adam, beni bu eğlenceden uzak tutmanın bedelini bir şekilde ödeyeceksin."

Tam o sırada Dymchurch geri döndü.

"Görünürlerde kimse yok, etraf temiz görünüyor," dedi. "Ama emin olamayız. Siz yine de normal zamanda çıkın buradan. Siz giderseniz onlar da burayı gözetlemekten vazgeçerler."

Tommy, Albert'i çağırıp kapıları kilitlemesini emretti.

Sonra dördü birlikte, arabanın her zaman durduğu yakındaki garaja gittiler. Arabayı Tuppence kullanıyor, Albert, onun yanında oturuyordu. Müfettiş ile Tommy ise arkadaydılar.

Daha sonra yoğun trafiğin içinde takılıp kaldılar. Tuppence omzunun üstünden arkaya bakarak başını salladı. Tommy ve müfettiş arabanın sağ kapısını açarak Oxford Sokağının kalabalığına karıştılar. Bir ya da iki dakika sonra da Tuppence yola devam etti.

Tommy ile müfettiş hızla Haleham Sokağı'na girdiler.

Bu arada müfettiş, "Hemen içeriye girmemek daha doğru olacak," dedi. "Anahtarınız var, değil mi?"

Tommy başıyla onayladı.

"Bu arada bir şeyler atıştırmaya ne dersiniz? Gerçi daha erken ama karşıda küçük, şirin bir lokanta var. Pencerenin önündeki masaya otururuz. Böylece binayı da gözetlemiş oluruz."

Müfettişin önerdiği lokantada birlikte oldukça iyi, hafif bir akşam yemeği yediler. Tommy, Müfettiş Dymchurch'ün iyi, hoşsohbet bir insan olduğunu düşünüyordu. İşi gereği yaşamının büyük bir kısmını casus kovalamakla geçirmişti. Dolayısıyla sıradan dinleyicileri hayran bırakacak çok öyküsü vardı ve anlattıkları Tommy'nin de fazlasıyla ilgisini çekmişti.

Saatler sekizi gösterirken, Dymchurch artık o küçük lokantadan çıkarak büroya gitmelerini önerdi.

"Hava bir hayli karardı," dedi. "Artık binaya kimse fark etmeden girebiliriz."

Gerçekten de hava kararmıştı. Caddenin her iki tarafına baktılar, sonra hızla karşıya geçip, binanın antresine girdiler ve yavaşça merdivenlerden yukarı çıktılar. Tommy sessizce anahtarını deliğe soktu.

Bunu yaptığı sırada Tommy arkasında Dymchurch'ün tam da beklediği gibi ıslık çaldığını duydu.

Sert bir sesle, "Niçin ıslık çalıyorsunuz?" diye sordu.

Dymchurch şaşkınlık içinde, "Ben çalmadım," dedi. "Ben de sizin çaldığınızı sandım."

Tommy, "'İyi ama biri..." dediyse de sözünü tamamlayamadı.

Kuvvetli kollar onu arkasından yakalamış, ağzına ve burnuna tatlı ve yapışkan bir nesne bastırılmıştı.

Çaresizlik içinde çırpınıyordu. Kloroform işini yapmaya başlamıştı. Başı dönüyor, zemin ayaklarının altından kayıyor, duvarlar ise sanki etrafında dönüyordu. Sonra bir boğulma hissiyle birlikte kendini kaybetti...

Kendine geldiğinde şiddetli bir acı duydu, ama bilinci ve gücü yerindeydi. Kloroform yalnızca koklatılmıştı. Ağzına bir tıkaç sokmuş, böylece bağırma olasılığını önlemişlerdi.

Gözlerini açtığında pek kendinde olduğu söylenemezdi. Kendi ofisinde duvarın bir köşesine yaslanmış duruyordu. İki adam telaş içinde dolapları ve çekmeceleri karıştırıyor, boşaltıyor, etrafı altüst ediyorlardı. Bunları yaparken bir yandan da serbestçe küfrediyorlardı.

"Lanet olsun, etrafın altını üstüne getirdik ama yok işte. Bu kahrolasıca yerde yok."

Diğer adam, "Ama burada olmalı," diye homurdandı. "Üzerinde değil. Başka yerde de olması imkânsız."

Adam konuşurken ister istemez iriyarı olanı, Tommy'ye doğru döndü. Tommy şaşkınlık içinde bu ikinci adamın Müfettiş Dymchurch'ün ta kendisi olduğunu gördü. Adam, Tommy'nin şaşkın yüzünü görünce sırıttı.

"Şuraya bak, genç dostumuz uyanmış. Ama biraz şaşkın. Evet kesinlikle şaşkın. Aslında her şey o kadar basit ki. Burada bir terslik olduğundan, Uluslararası Dedektiflik Bürosu'nun olması gerektiği gibi bir yer olmadığından şüpheleniyorduk. Bu şüphemizde haklı olup olmadığımızı ortaya çıkarmaya gönüllü oldum. Eğer bu yeni Bay Blunt casus ise benden şüphelenebilirdi. Bundan dolayı buraya önce dostum Cari Bauer'i gönderdim. Cari denileni yaptı, görevi şüpheli davranmak ve inanılmaz bir öykü anlatmaktı. Sonra sahneye ben girdim. Güven sağlamak için de Müfettiş Marriot'nun ismini kullandım. Gerisi kolaydı."

Adam güldü. Tommy o anda bir şeyler söyleyebilmek için canını verebilirdi, ama ağzındaki tıkaç bunu engelliyordu. Aslında yapmak istediği o kadar çok şey vardı ki, bunların çoğu da elleri ve ayaklarıyla ilgiliydi. Ama ne yazık ki ellerini de ayaklarını da sıkıca bağlamışlardı, kullanamıyordu.

Onu asıl şaşırtan o anda karşısında ayakta duran adamdaki değişimdi. Müfettiş Dymchurch rolünde iken tipik bir İngilizdi. Halbuki o andaki davranışları ve tutumu onun iyi yetiştirilmiş, kusursuz ve aksansız İngilizce konuşan bir yabancı olduğunu hemen ele veriyordu.

Sahte müfettiş haydut görünümlü arkadaşına dönerek, "Coggins dostum," dedi. "Şu senin hayat kurtarıcını al da esirimizin yanına geç. Ben ağzındaki tıkacı çıkaracağım. Bağırmanın sizin açınızdan çok büyük, cinayetle sonuçlanabilecek bir aptallık olacağının farkındasınız değil mi, sevgili dostum Bay Blunt? Bunu anladığınızdan eminim. Yaşınıza göre oldukça olgun ve akıllı olduğunuz kesin."

Tıkacı kaba bir hareketle çıkarıp, kenara çekildi. Tommy çenesini oynatıp, dilini ağzında gezdirdi, iki kere yutkundu ve bir şey söylemeden sustu.

Diğer adam, "Anlayışınızdan dolayı sizi kutlarım," dedi. "Durumun bilincindesiniz. Bize söyleyecek bir şeyiniz, yok mu?"

Tommy, "Söyleyeceklerim bekleyebilir," dedi. "Beklemekten zarar gelmez."

"Ah! Ama benim söyleyeceklerim bekleyemez Bay Blunt. Size basit bir soru Bay Blunt, mektup nerede?"

Tommy neşeyle, "Bilmiyorum sevgili dostum," dedi. "Bende değil. Bunu siz de benim kadar iyi biliyorsunuz. Sizin yerinizde olsam aramaya devam ederdim. Arkadaşınız Coggins ile sizin saklambaç oynamanızı izlemek bana zevk veriyor."

Adamın yüzü asıldı.

"Küstahlık yaparak çok eğlendiğinizi sanıyorsunuz, değil mi Bay Blunt? Şuradaki dört köşe kutuyu görüyor musunuz? İçinde Coggins'in oyuncakları var. Biraz sülfirik asit... evet, sülfirik asit ve demir parçalan, ateşte kızdırılınca kıpkırmızı alev gibi olan demir parçalan..."

Tommy hüzünle başını salladı.

"Yanlış değerlendirme," diye mırıldandı. "Tuppence ile bu olayı yanlış tanıladık. Bu bir Clubfoot öyküsü değil. Tam Buldog Drummond'luk bir iş. Ve siz de benzersiz Cari Peterson'sunuz."

Adam, "Ne saçmalıyorsunuz? Bütün bunların anlamı ne? diye homurdandı.

Tommy, "Ah çok yazık," dedi. "Demek klasik polisiye öykülerinden haberiniz yok."

"Aptal herif! İstediğimizi yapacak mısın yoksa Coggins'e oyuncaklarını hazırlamasını ve işe başlamasını mı söyleyeyim?"

Tommy, "Bu kadar sabırsız olmayın," dedi. "Bana ne istediğinizi söylediğiniz takdirde dediğinizi yapacağımdan emin olabilirsiniz. Yoksa pirzola gibi kızartılmaktan ya da etlerimin dağlanmasından hoşlanacağımı mı sanıyorsunuz? Canımın yanmasını hiç istemem."

Dymchurch, onu aşağılayan bakışlarla süzdü.

"Tanrım, şu İngilizler ne ödlek oluyorlar."

"Sağduyu, dostum, yalnızca sağduyu. Haydi, şimdi artık şu işkence edebiyatından vazgeçin de asıl konuya gelelim."

"Mektubu istiyorum."

"Size bende olmadığını söyledim."

"Bunu biliyoruz, yani kimde olabileceğini biliyoruz. Mektup kızda."

Tommy, "Haklı olabilirsiniz," dedi. "Arkadaşınız Cari odaya girince çantasına koymuş olabilir."

"Demek inkâr etmiyorsunuz? İşte bu çok iyi. Şimdi hemen şu Tuppence denilen kıza bir not yazıp mektubu buraya getirmesini isteyeceksiniz."

Tommy söze, "Bunu yapamam," diye başladıysa da cümlesini tamamlayamadı.

"Ah, öyle mi? Yapamaz mısınız? Göreceğiz bakalım. Coggins!"

Tommy, "Bu kadar acele etmeyin," dedi. "Cümlemin sonunu beklemediniz ki. Kollarım bağlıyken bunu yapamam diyecektim. Ne yazık ki dirseği veya burnu ile yazı yazabilen yetenekli tiplerden biri değilim."

"Öyle ise yazacaksınız?"

"Tabii. Bunu daha önceki davranışlarımla da belirtmemiş miydim? Ben uyumlu ve anlayışlı bir insanım. Hır çıkmasından hoşlanmam. Tabii Tuppence'a bir şey yapmayacaksınız, değil mi? Ona zarar gelmesini istemem. Ona bir şey yapmayacağınızı umuyorum. O çok iyi bir kız."

Dymchurch, "Biz yalnızca mektubu istiyoruz," dedi ama yüzünde tuhaf sinsi bir gülümseme belirdi.

Bir işaretiyle kaba, hantal Coggins hemen eğilip Tommy'nin iplerini çözdü. Tommy mutlulukla kollarım salladı.

Sonra da neşeyle, "Böylesi çok daha iyi," dedi. "Acaba Coggins bana masanın üzerinden dolmakalemimi verebilir mi? Kalemin diğer ıvır zıvırla birlikte masamda olduğunu sanıyorum."

Adam homurdanarak kalem ve bir de kâğıt getirdi. Dymchurch uyarırcasına, "Yazarken kullandığınız sözcüklere dikkat edin," dedi. "Bunu size bırakıyoruz, ama bir oyun oynamaya kalkışırsanız bunun tek bir sonu olabilir: Ölüm, hem de ağır ağır."

Tommy, "Bu durumda," dedi. "Elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışacağım."

Birkaç dakika düşündükten sonra hızla bir şeyler karaladı.

Ve mektubu tamamlayıp, uzatırken sordu.

Sevgili Tuppence,

Lütfen hemen buraya gel ve gelirken mavi mektubu

da yanında getir. Hemen deşifre etmek istiyoruz.

Sevgilerimle Francis.

Sahte müfettiş kaşlarını kaldırarak şüpheyle, "Francis mi?" diye sordu. "Sizi bu isimle mi çağırır?"

Tommy, "Ben vaftiz edildiğim sırada siz orada olmadığınıza göre," dedi. "Bu ismin benim vaftiz adım olduğunu bilmemeniz doğal, tabii bundan emin de olamazsınız. Ama cebimden aldığınız sigara tabakasına bakarsanız gerçeği söylediğime ilişkin geçerli bir kanıt bulacaksınız."

Adam masanın üstündeki tabakayı aldı ve üzerindeki yazıyı okudu.

"Tuppence'dan Francis'e."

Sonra sırıtarak tabakayı masanın üzerine bıraktı.

"Böylesine duyarlı davranmanız hoşuma gitti. Tabii sizin açınızdan doğru olan da bu! Coggins lütfen bu mektubu dışarıda bekleyen Vassilly'ye ver. Şu anda dışarıda nöbet tutuyor. Hemen mektubu sahibine götürsün."

Ondan sonraki yirmi dakika yavaş geçti. Bunu izleyen on dakika ise bir türlü geçmek bilmedi.

Dymchurch sinirlerine hâkim olmakta zorluk çekiyor ve asık bir suratla odanın içinde dolaşıyordu. Bir ara hırsla Tommy'ye döndü.

"Eğer aklınca bizi oyuna getirmeye çalıştıysan ..." diye homurdandı.

Tommy, "Eğer yanımızda oyun kâğıdı olsaydı zaman geçirmek için *picquet (İki kişi arasında otuz iki kâğıtla oynanan bir kâğıt oyunu.)* oynayabilirdik," diye mırıldandı. "Kadınlar böyledir işte, hep bekletirler. Umarım gelince küçük Tuppence'a kaba davranmazsınız?"

Dymchurch, "Merak etme," dedi. "İkinizi de aynı yere göndermek için bir kolaylık düşüneceğiz birlikte."

Tommy dişlerini sıkarak mırıldandı.

"Sen öyle san, pis domuz."

Birden bekleme odasında bir kıpırdanma oldu. Tommy'nin ilk defa gördüğü bir adam başını odaya uzatarak, Rusça bir şeyler söyledi.

Dymchurch, "Güzel," dedi. "Kadın geliyor, hem de yalnız."

Tommy bir an için yüreğinin endişeyle sıkıştığını hissetti. Aynı anda Tuppence’ın sesi duyuldu.

"Oh, buradasınız Müfettiş Dymchurch. Mektubu getirdim. Francis nerede?"

Bu sözcüklerin ardından da odaya girdi. Vassilly hemen arkasından üzerine atlayarak eliyle ağzını kapattı. Dymchurch, Tuppence’ın elinden çantasını kaparak heyecanla içini karıştırmaya başladı.

Bir an sonra neşeyle mırıldanarak elinde Rus pullu mavi zarfı havaya kaldırdı. Coggins elinde olmayarak küçük bir sevinç çığlığı attı.

Tam bu sevinç anında Tuppence’ın odasına açılan kapı gürültülü bir şekilde açıldı ve Müfettiş Marriot ve iki adamı, ellerinde tabancalarıyla odaya daldılar.

"Eller yukarı!"

Kavga olmamıştı. İki adam gafil avlanmışlardı, karşı koymadılar. Dymchurch'ün otomatik tabancası masanın üzerindeydi, diğer ikisi ise silahsızdılar.

Müfettiş Marriot, adamları kelepçelerken, "Çok iyi iş çıkardınız," dedi. "İleride çok daha iyilerini başaracağımızı umuyorum."

Dymchurch hırsından bembeyaz olan yüzüyle Tuppence'a döndü. Onu hain bakışlarıyla süzüyordu.

"Seni küçük şeytan," dedi. "Bunları çağıran sensin."

Tuppence güldü.

"Bunu tek başıma başardığım söylenemez. Bu akşam on altı numarayı gündeme getirdiğinizde, durumdan şüphelendiğimi itiraf etmeliyim. Ama asıl gizemi çözen Tommy'nin mektubu oldu. Müfettiş Marriot'ya telefon ettim; onun Albert'teki yedek anahtarı alıp büroya gelmesini sağladım ve ben de boş mavi zarfı alıp buraya geldim. Mektubu bugün sizden ayrıldıktan hemen sonra, aldığımız talimatlara uygun şekilde gereken yere götürüp teslim etmiştim."

Bütün bu açıklamaların içinde bir tek sözcük adamın dikkatini çekmişti.

"Tommy mi?" diye sordu.

Bu arada bağlarından kurtulmuş olan Tommy de yanlarına geldi.

Tuppence, "Aferin sana Francis kardeş," diyerek Tommy'nin ellerini avuçlarına aldı.

Tommy de gülerek, Dymchurch'e döndü ve, "Size daha önce de söylediğim gibi sevgili dostum," dedi. "Gerçekten de klasik polisiye romanlarını okumalısınız."

5. Bölüm: Papazdan Kaçınmak

Uluslararası Dedektiflik Bürosu'nda bir çarşamba günü. Tuppence elindeki Daily Leader gazetesini yere bıraktı.

"Ne düşündüğümü biliyor musun Tommy?"

Kocası, "Bu olanaksız," diye yanıtladı. "Sen o kadar çok şeyi bir arada düşünüyorsun ki bunu tahmin etmem imkânsız."

"Bence artık dans etmeye gitmemizin zamanı geldi."

Tommy hemen aceleyle yerdeki gazeteyi aldı.

Başını hafifçe yana eğerek, "İlanımız çok etkileyici görünüyor," dedi. "Blunt’ın Muhteşem Dedektifleri. Düşünsene Tuppence, Blunt’ın Muhteşem Dedektifleri denilen yalnızca sensin, bir tek sen. Bu olağanüstü bir şey, senin açından gurur duyulacak bir şey! Sen buranın temel direğisin."

"Ben dans etmekten bahsediyordum."

"Şu sıralar gazetelerde tuhaf bir şey gözüme çarpıyor. Senin de dikkatini çekti mi bilmem? Daily Leader’ın şu üç kopyasına bak. Aralarındaki farkı görebiliyor musun?"

Tuppence merakla gazeteleri alıp inceledi.

Tuppence küçümseyerek, "Çok basit," dedi. "Biri bugünün, biri dünün, biri de önceki günün."

"Aman aman, ne parlak bir buluş, sevgili Watson! Ben bundan bahsetmiyordum. Başlığa bak Daily Leader. Her üçüne de dikkatle bak. Farkı görebiliyor musun?"

Tuppence, "Hayır, bir fark göremiyorum," dedi. "Ayrıca, aralarında fark olduğunu da sanmıyorum."

Tommy sabırla içini çekerek, Sherlock Holmes'e özgü bir şekilde parmak uçlarını bir araya getirdi.

"Kesinlikle var. Üstelik de sen bu gazeteyi benden çok daha fazla okuyorsun. Buna rağmen benim dikkatimi çekti, sen ise fark etmedin bile. Bugünkü Daily Leader'a bakarsan D harfindeki çizginin alt tarafında ve yine aynı sözcükteki L harfinde iki tane beyaz nokta göreceksin. Halbuki dünün gazetesinde bu beyaz noktalar DAILY sözcüğünde bile yok. LEADER sözcüğünün L harfinde iki nokta var. Bir önceki günün gazetesinde ise yine DAILY sözcüğünün D harfinde iki beyaz nokta var. Kısacası bu nokta ya da noktalar her gün farklı bir yere konuluyor."

Tuppence, "Neden?" diye sordu.

"Bu bir gazetecilik sırrı."

"Yani bunu bilmediğini ve bu konuda bir fikrin olmadığını mı söylemek istiyorsun?"

"Yalnızca şunu söyleyebilirim. Bu tüm gazetelerde geçerli bir uygulama."

Tuppence, "Ne kadar akıllısın?" dedi. "Özellikle de konu değiştirmekte üzerine yok. Şimdi bırak bunları da asıl konuya dönelim."

"Neden bahsediyorduk?"

"Üç Sanat Balosu. Yani kıyafet balosu."

Tommy iniltiye benzer bir ses çıkardı.

"Hayır, hayır Tuppence. O balodan bahsetme bana. Ben o kadar genç değilim. Gerçekten de artık genç sayılmam."

Tuppence, "Ben küçük bir kızken, erkeklerin, özellikle de kocaların dans etmekten, içki içmekten, gece geç yatmaktan, dağıtmaktan zevk alan insanlar oldukları söylenmişti. Onları eve bağlamak için hem akıllı, hem de güzel bir eş olmak gerektiğini düşünürdüm. Meğer bütün bunlar yalanmış. Boş hayaller. Çok iyi biliyorum, birçok kadın dansa gidip eğlenmek özlemiyle yanarken kocaları pijamalarını giyip, saat dokuz buçukta yatağa girmekten hoşlandıkları için gözyaşı döküyorlar. Üstelik de Tommy şekerim, sen o kadar güzel dans ediyorsun ki."

"Tuppence yine pohpohlamaya başladın."

"Aslında oraya gitmek istememin nedeni yalnızca dans etmek de değil. Şu ilan ilgimi çekti."

Gazeteyi yeniden eline alarak, yüksek sesle okudu.

"Açılış üç kupa. On iki el alır. Maça Ası. Papazdan kaçınmak gerek."

Tommy, "Briç öğrenmek için oldukça tuhaf bir yöntem," dedi.

"Aptallık etme. Briçle ilgisi yok bunun. Geçen gün bir arkadaşımla bu 'Maça Ası' denilen yerde yemek yiyorduk. Chelsea'de tuhaf, yeraltındaki mahzeni andıran bir bar. Arkadaşım son günlerde buranın çok popüler olduğunu söyledi, özellikle de yüksek sosyete geceleri içtikten sonra buraya uğrayıp, bacon"lı yumurta, kızartılmış peynir filan gibi şeyler yiyorlarmış. Tipik bir Bohem meyhanesi işte. Salonun çevresinde küçük küçük de localar var. Nasıl diyeyim, çok ilginç bir yer."

"Yani?..."

"O ilandaki üç kupa deyimiyle kastedilen Üç Sanat Balosu, 12 hamle ise saat on ikiyi gösteriyor, Maça Ası ise o lokal olmalı."

"Peki, ama 'Papazdan Kaçınmak' ne anlama geliyor?"

"İşte bizim de anlamaya çalışmamız gereken bu."

"Haklı olabilirsin Tuppence, ama ben yine de başkalarının gönül maceralarına burnunu sokmak istemeni anlayamıyorum?"

"Burnumu sokmayacağım ki, yalnızca bunun iyi bir dedektiflik deneyimi olabileceğini hissediyorum. Biliyorsun deneyime çok ihtiyacımız var."

"Bakalım bunun altından ne çıkacak? Tuppence anlaşılan senin asıl isteğin bu. Üç Sanat Balosu'na gidip dans etmek. Bahane arıyorsun "

Tuppence pervasızca güldü.

"Haydi Tommy, biraz canlan. Hem lütfen otuz iki yaşında olduğunu da sol şakağında bir tel beyaz saç bulunduğunu da unut artık."

Tommy, "Kadınlara karşı boynum kıldan ince," diye mırıldandı. "Yoksa garip kostümler giyerek kendimi rezil etmemi de istiyor musun?"

"Tabii istiyorum ama işin orasını bana bırak. Bu konuda olağanüstü bir fikrim var."

Tommy ona şüpheyle baktı. Tuppence'ın bu olağanüstü fikirlerinden her zaman ciddi şekilde çekinmişti.

Tommy ertesi akşam eve döndüğünde, Tuppence neşe içinde yatak odasından çıkarak onu karşıladı.

Heyecanla, "Geldi," dedi.

"Ne geldi?"

"Kostümün. Gel, bak."

Tommy, onu izledi. Yatağın üzerinde pırıl pırıl miğferiyle bir itfaiyeci giysisi duruyordu.

Tommy, "Aman Tanrım!" diye inledi. "Yoksa Wembley İtfaiye Birliği'ne katıldım da haberim mi yok?"

Tuppence, "Yine anlamıyorsun," dedi. "Küçük gri hücrelerini kullan mon ami. Parılda Watson! Arenada on dakikadan daha fazla kalmış bir boğa gibi davran."

Tommy, "Bir dakika," dedi. "Sanırım anlamaya başlıyorum. Bunun altında karanlık bir amaç hissediyorum. Sen ne giyeceksin, Tuppence?"

"Senin eski bir elbiseni, bir Amerikan şapkası ve bağa çerçeveli bir gözlük."

Tommy, "Tamamdır," dedi. "McCarty olayı. Ben de Riordan olacağım."

"İşte bu. İngiliz dedektiflerine olduğu kadar Amerikan dedektiflerine de öykünmeliyiz, diye düşündüm. Ancak bu kez başrolde ben olacağım, sen ise boynu bükük, alçakgönüllü asistanım rolünü üstlenirsin."

Tommy, "Unutma ki McCarty'yi doğru yola getiren daima Denny'nin saf, basit bir açıklamasıdır," dedi.

Tuppence bu yanıta sadece güldü. Neşesi yerindeydi. Çok başarılı bir gece oldu. Müzik, kalabalık, neşeli insanlar, fantastik giysiler ve olağanüstü dekor. Sanki her şey Tuppence ile Tommy'nin eğlenmesi için hazırlanmıştı. Tommy istemeyerek de olsa sıkılmış koca rolünü oynamayı unuttu. Saat on ikiye on kala arabalarına binip ünlü ya da ünlü olmayan, 'Maça Ası' barına doğru yola çıktılar. Burası Tuppence’ın söylediği gibi sıradan, zevksiz bir bodrum lokaliydi, ama yine de farklı giyinmiş birçok insan vardı. Duvar kenarlarına kapalı localar diziliydi. Tommy ve Tuppence bunlardan birine yerleştiler. Kapıyı ise bilerek dışarıyı görebilecekleri şekilde aralık bıraktılar.

Tuppence, "Acaba adamımız hangisi?" diye sordu. "Şu köşedeki çifte ne dersin? Hani şu Mefisto ve Columbine kılığındaki?"

"Ya şunlara ne dersin? Şu tuhaf Çinliyle kendine Harp Gemisi adı takan kadına? Bence hoş!"

Tuppence, "Esprili, çok zekice," dedi. "Hepsi sarhoş. Bence buraya Kupa Kızı kıyafetinde gelen kadın iyi bir başlangıç olabilir."

Sözünü ettikleri kız yanında Alice Harikalar Diyarında'ki gazete kâğıdı elbiseli adam kılığına girmiş bir adamla hemen yanlarındaki locaya girdi. Her ikisi de maskeliydi. Maça Ası adlı bu yerde maske takmak yaygın bir alışkanlıktı.

Tuppence mutlu bir yüz ifadesiyle, "Bana kalırsa gerçek anlamda pis bir batakhane burası," dedi. "Skandaldan bol şey yok. Ne kargaşa."

Yan locadan yükselen tiz çığlık, bir erkeğin yüksek kahkahasıyla perdelendi. Herkes bir ağızdan şarkı söylüyor, gülüyordu. Kızların tiz sesleri erkeklerin tok seslerini bastırıyordu.

Tommy, "Şuradaki çoban kıza ne dersin? Hani şu komik Fransızla beraber olan. Aradıklarımız bunlar olmasın?"

Tuppence, "Herkes olabilir," dedi. "Boş ver, sıkma kendini. Asıl önemli olan eğlenmek."

Tommy, "Başka bir giysiyle çok daha fazla eğlenebilirdim," diye homurdandı. "Bunun içinde nasıl terlediğimi tahmin bile edemezsin."

Tuppence, "Haydi, eğlenmene bak!" dedi. "Bu giysi ile çok hoş görünüyorsun. Çok yakıştı sana."

Tommy, "İşte buna sevindim," dedi. Senin gibi olmaktan iyidir. Sen şimdiye kadar gördüğüm en komik küçük adamsın."

"Denny, yavrum ağzından çıkanı kulağın duysun. Hey, şuna bak, bizim gazete giysili adam, kızı yalnız bırakıp gidiyor. Sence nereye gidiyor olabilir?"

"Herhalde içkileri tazeleyecektir. Aynı şeyi ben de yapsam iyi olacak."

Dört beş dakika sonra Tuppence, "Bu kadar uzun sürmemeliydi," dedi. "Tommy, istersen beni aptallıkla suçlayabilirsin ama ben." Birden yerinden

sıçradı. "Sen ne dersen de, yandaki locaya gidiyorum."

"Tuppence dur, böyle."

"Kötü bir şeyler olduğunu hissediyorum. Biliyorum, bir terslik var. Sakın beni durdurmayı deneme."

Bir anda locadan dışarı çıktı. Tommy de onu izledi. Bitişik locanın kapısı kapalıydı. Tuppence kapıyı itip içeri girdi. Tommy de peşinden. Kupa Kızı giysili kız tuhaf bir şekilde duvarın köşesine dayanmış oturuyordu. Maskesinin altından sabit bakışlarla onları süzüyordu ama bu gözlerde en ufak bir kıpırtı bile yoktu. Kupa Kızı giysisi kırmızı beyaz karışık desenli bir kumaştan dikilmişti, ama giysinin sol tarafında desen fazla karmaşıktı. Çok daha kırmızı görünüyordu...

Tuppence çığlık atarak kıza doğru atıldı. Aynı anda Tommy de onun gördüğünü gördü, kızın kalbinin hemen altına sapı mücevherlerle kaplı bir kama saplanmıştı. Bu arada Tuppence, kızın hemen yanında dizlerinin üzerine çökmüş ona bakıyordu.

"Tommy, çabuk ol, hâlâ yaşıyor. Hemen barın sahibini bul, buraya bir doktor çağırsın."

"Haklısın, hemen gidiyorum. Tuppence sakın kamanın sapma elini sürme, olur mu?"

"Dikkat ederim. Haydi, sen koş. Acele et!"

Tommy dışarıya çıkarken kapıyı hızla çarptı. Tuppence, genç kızı kollarının arasına aldı. Kupa Kızı hafifçe kıpırdandı, Tuppence, onun maskesinden kurtulmaya çalıştığını anladı. Maskeyi gevşetti. Kız çok genç ve bir çiçek kadar tazeydi. İri gözlerine yansıyan

sadece dehşet, acı ve korkuydu. Panik ve şaşkınlık dolu bakışlarıyla Tuppence'ı süzüyordu.

Tuppence son derece sevecen, nazik bir sesle, "Konuşabilecek misin?" diye sordu. "Söyle bana, kim yaptı bunu sana?"

Tuppence, kızın yalvaran gözlerini üzerinde hissediyordu. Kupa Kızı soluk almakta zorlanıyordu, bu durmak üzere olan bir kalbin işaretiydi. Kızın dudakları yavaş yavaş kıpırdadı.

Fısıldayarak, "Bunu Bingo yaptı..." dedi.

Hemen ardından da elleri gevşedi ve dinlenmek ister gibi Tuppence’ın omzuna yaslandı.

Tam o sırada Tommy yanında iki adamla birlikte içeri girdi. Daha iriyarı olan adam, otoriter bir tavırla ilerledi. Adamın doktor olduğu her halinden anlaşılıyordu.

Tuppence kucağındaki bedeni bir tarafa bırakıp, "Korkarım öldü," dedi.

Doktor kısa bir muayene yaptıktan sonra, "Evet. Yapılacak bir şey yok. Polis gelinceye kadar hiçbir şeye dokunmamanızı öneririm. Bu nasıl oldu?" diye sordu.

Tuppence locaya girmelerinin nedenini geçiştirerek, istemeyerek de olsa ağzında geveleyerek olayı anlattı.

Doktor, "Çok tuhaf," dedi. "Bir şey duymadınız mı?"

"Bir çığlık attığını duyduk ama sonradan adam kahkahalarla güldü. Doğal olarak hiç aklımıza gelmedi ki."

"Elbette gelmez. Adamın maske takmış olduğunu söylediniz. Onu tanıyabildiniz mi?"

"Korkarım hayır. Ya sen Tommy?"

"Hayır, belki kostümünü tanımlayabiliriz."

Doktor, "İlk olarak bu zavallı kızın kimliğini tespit etmeliyiz," dedi. "Sonrasında sanırım polis bunu kısa sürede çözümleyecektir. Zor olmasa gerek. Ah, işte geldiler bile."

6. Bölüm: Gazete Elbiseli Adam

Tuppence ile Tommy evlerine ancak saat üçe doğru döndüler. Yorgun ve sıkıntılıydılar. Tuppence ancak saatler sonra uyuyabildi. Yatakta sağa sola dönüp duruyor, zavallı kızın çiçeği andıran güzel yüzü, dehşet dolu bakışları gözlerinin önünden gitmiyordu.

Tuppence sonunda uykuya daldığında günün ilk ışıkları panjurların arasından içeri sızmaya başlamıştı bile. Yaşanan heyecanın ardından deliksiz bir şekilde uyudu. Uyandığında Tommy'yi gördü. Başucunda giyinmiş bir halde hafifçe koluna dokunarak ona sesleniyordu. "Tuppence haydi kalk karıcığım. Müfettiş Marriot ile adamları geldiler, seninle görüşmek istiyorlar."

"Saat kaç?"

"On bir. Alice'e çayını buraya getirmesini söylerim."

"Evet, bu iyi. Müfettiş Marriot'ya da söyle, on dakikaya kadar oradayım."

On beş dakika sonra Tuppence hızla oturma odasına girdi. Müfettiş Marriot ciddi aynı zamanda sıkıntılı görünüyordu. Tuppence'ı görünce onu selamlamak için oturduğu yerde doğruldu.

"Günaydın Bayan Beresford. Sizi arkadaşım Sir Arthur Merivale'le tanıştırayım."

Tuppence uzun boylu, zayıf, gri saçlı, bezgin bakışlı adamla tokalaştı.

Müfettiş Marriot, "Burada dün akşamki olayla ilgili olarak bulunmaktayız," dedi. "Sir Arthur'un dün akşam bize anlattıklarınızı bir de sizin ağzınızdan duymasını istiyorum. Zavallı genç bayanın ölmeden hemen önceki söylediklerini lütfen yineler misiniz? Sir Arthur'u ikna etmekte zorlanıyoruz."

Orta yaşlı adam, "Bunu aklım almıyor," dedi. "Bingo Hale'in Vere'nin kılına bile zarar verebileceğine inanamıyorum."

Müfettiş Marriot, "Dün geceden beri önemli bazı ilerlemeler kaydettik, Bayan Beresford. Öncelikle ölen bayanın Lady Merivale olduğunu

belirledik. Bu konuda Sir Arthur ile konuştuk. Cesedi görüp, teşhis etti ve tabii duyduklarından dehşete kapıldı. Sonra ona, Bingo adında birini tanıyıp tanımadığını sorduk," diyerek durumu özetledi.

Sir Arthur, "Beni anladığınızı umuyorum Bayan Beresford," dedi. "Bay Hale ya da arkadaşlarının söylediği gibi Bingo, benim en yakın arkadaşım. Kendisi bizimle birlikte yaşıyor. Bu sabah tutuklandığında benim evimdeydi. Yalnızca bu bile yanılmış olabileceğinizi düşünmem için yeterli. Gerçekten de karım ölürken onun ismini mi verdi?"

Tuppence nazikçe, "Yanılmam olanaksız," dedi. "Son sözleri 'Bunu Bingo yaptı,' oldu."

Marriot, "Görüyorsunuz işte, Sir Arthur?" dedi.

Zavallı adam bir koltuğa çökerek başını ellerinin arasına aldı.

"Feci bir şey bu, inanılmaz. Bunu neden yapmış olabilir ki? Ah evet, ne düşündüğünüzü anlıyorum Müfettiş Marriot. Hale'in karımın âşığı olduğunu düşünüyorsunuz, ama öyle olsa bile, ki böyle bir düşünceyi bir an bile kabul edemem. Onu öldürmesi için ne gibi bir neden olabilir?"

"Bunu açıklamak istemezdim ama Albay Hale'in son zamanlarda hatırı sayılır bir servetin sahibi olan Amerikalı, genç dul bir bayanla ilişkisi olduğunu biliyorsunuz. Eğer Lady Merivale kıskançlık nedeniyle ona bir kötülük etmek isteseydi, bu evliliğe engel olabilirdi."

"Bu çok saçma bir düşünce Müfettiş Marriot."

Sir Arthur öfkeyle ayağa fırladı. Müfettiş, onu yatıştırmaya çalışarak elini uzattı.

"Çok affedersiniz Sir Arthur, gerçi eminim ama bu doğru, değil mi? Siz o eğlenceye Albay Hale ile baş başa gidecektiniz öyle değil mi? O sırada karınız seyahatteydi ve siz karınızın da orada olacağını bilmiyordunuz."

"En ufak bir fikrim bile yoktu."

"Bayan Beresford, bana bahsetmiş olduğunuz ilanı lütfen Sir Arthur'a gösterir misiniz?"

Tuppence söylenileni yaptı.

"Her şey çok açık, değil mi? Bu ilan karınızın dikkatini çekmek için Albay Hale tarafından verilmişti. Aslında orada buluşmayı çok önceden kararlaştırmışlardı. Ama bir gün önce siz fikrinizi değiştirip, oraya gitmeye karar verince bir şekilde karınızı uyarması gerekiyordu. Gazete ilanındaki "Papazdan Kaçınmak Gerek,' sözcüklerinin anlamı da bu. Siz son anda kostümünüzü tiyatro giysileri hazırlayan bir firmaya ısmarladınız. Albay Hale ise evde yaptı. Gazete giysili adam kılığına girdi. Karınızın elinde öldüğü zaman ne vardı, biliyor musunuz? Bir gazete parçası. Adamlarıma evinize gidip Albay Hale'in kostümünü almaları için talimat verdim. Döndüğümde Scotland Yard'da olacak. Eğer elbisenin belirli bir kısmında bulduğumuz parçaya uyan bir eksiklik saptarsak o zaman bu olay çözülmüş olacak."

Sir Arthur, "Bulacağınızı hiç sanmıyorum," dedi. "Bingo Hale'i çok iyi tanırım."

Rahatsız ettikleri için Tuppence'dan özür diledikten sonra oradan ayrıldılar. O akşam geç saatlerde kapılarının zili bir kez daha çaldı ve Müfettiş Marriot'nun geldiğini görünce çok şaşırdılar.

Hafifçe gülümseyerek, "Blunt'ın Muhteşem Dedektifleri olarak son gelişmeleri öğrenmek isteyeceğinizi düşündüm," dedi.

Tommy, "Tabii isteriz," dedi. "Bir içki alır mısınız?"

Nazikçe içki ve bardağı Müfettiş Marriot'nun elinin kolayca ulaşabileceği bir noktaya koydu.

Müfettiş bir iki dakika kadar sonra konuşmayı sürdürdü. "Her şey son derece açık ve basit. Kama kadının kendi kaması. Aslında amaç cinayete intihar süsü vermekti. Ama neyse ki siz oradaydınız, böylece amaçlarına ulaşamadılar. Çok sayıda mektup bulduk. Uzun süredir ilişkileri varmış. Sir Arthur bunu kabul etmek istemese de gerçek bu. Sonra başka bir şey daha bulduk."

Tuppence heyecanla, "Sence... ipucu mu?" diye sordu.

"Zincirin son halkasını Daily Leader'ın söz konusu parçasını bulduk. Üzerindeki giysiden kopmuştu tam olarak yerine oturuyor. Durum yeterince açık değil mi? Bu arada, neredeyse unutuyordum, size o iki belgenin fotoğrafını getirdim. Sizi ilgilendireceğini düşündüm. Biliyor musunuz, her

şeyin bu kadar apaçık ortada olduğu bir cinayet olayıyla çok ender karşılaşıyoruz."

Tuppence, kocası konuğu geçirip geri döndüğünde, "Tommy," dedi. "Sence Müfettiş Marriot neden acaba durmadan bu cinayetin düğümünü kolay çözdüğünü söylüyor?"

"Bilmem. Kim bilir, belki kendisiyle övünmek için."

"Hiç de değil. Bence bizi kışkırtmaya çalıştı. Örneğin kasaplar et hakkında geniş bir bilgiye sahiptirler, değil mi?"

"Öyle ama bunun konumuzla ne ilgisi var?"

"Aynı şekilde bahçıvanlar bitkileri, balıkçılar balıkları bilirler. Dedektifler, profesyonel dedektifler de katilleri tanırlar. Doğruyu yanlıştan ayırt edebilirler. Söz konusu cinayetse her zaman gerçeği sezerler. Marriot da deneyimlerine dayanarak Albay Hale'in gerçek katil olmadığını anladı, ama ne yazık ki tüm kanıtlar onun aleyhindeydi. Marriot bence son bir umut olarak, bunları bize anlatmakla bizi düşünmeye yöneltmek istedi. Böylece belki dün akşama ait küçücük bir ayrıntıyı, olaya ışık tutabilecek bir şeyi anımsamamızı umuyor. Olayın farklı bir açıdan değerlendirilmesini sağlayacak bir şeyi... Tommy kim bilir, olay belki de gerçekten intihardır?

"Sana ne söylediğini anımsasana."

"Biliyorum, ama bir de başka açıdan düşünelim. Belki de zaten Bingo'nun son zamanlarda takındığı tutum onu kendisini öldürmeye yöneltti. Bu da olabilir."

"İyi de bu gazete parçasını açıklamıyor?"

"Gel Marriot'nun getirdiği fotoğraflara bakalım. Ona Hale'in bu konudaki ifadesinin ne olduğunu sormayı unuttum."

"Ben biraz önce antrede sordum. Lady Merivale ile şovda hiç görüşmediğini iddia ediyormuş. Söylediğine göre, o gece biri eline bir not sıkıştırmış. Notta, 'Bu gece sakın benimle konuşmayı deneme bile, Arthur şüpheleniyor,' yazılıymış. Ama notu gösterememiş, ayrıca bu pek akla yatkın bir öyküye de benzemiyor. Ayrıca biz onların birlikte Maça As'ında olduklarını biliyoruz, çünkü onları gördük."

Tuppence başıyla onaylayarak, fotoğrafları incelemeye koyuldu. Bunlardan birinde gazetenin yalnızca DAILY LE yazan kısmının göründüğü bir parça vardı, geri kalan kısım ise yırtılmıştı. Diğer fotoğrafta ise üzerinde küçük yuvarlak bir yırtıkla Daily Leader'ın ön sayfası görünüyordu. İki parça birbirine tam olarak uyuyordu. Bunda hiç şüphe yoktu.

Tommy, "Şu kenardaki noktalar da ne?" diye sordu.

"İğne izleri. Parçaların birbirine birleştirildiği dikiş izleri."

"Bir an onların yeni bir noktalama düzeni olduğunu düşündüm," diyerek hafifçe ürperdi Tommy. "Düşündükçe tüylerim diken diken oluyor, ne tuhaf değil mi Tuppence? Daha dün gazetedeki noktalardan ve o ilandan nasıl da sıradan bir şeymiş gibi gülerek bahsediyorduk."

Tuppence yanıt vermedi. Tommy, ona baktı ve şaşırarak karısının ağzı yarı açık, gözlerini karşı duvara dikmiş bir halde derin düşüncelere dalmış olduğunu gördü. Yüz ifadesinden bir nedenle donup kalmış olduğu anlaşılıyordu.

Tommy hafifçe onu kolundan dürterek sakin bir sesle, "Tuppence," dedi. "Neyin var, ne oluyor sana böyle? İyi misin?"

Tuppence hareketsiz durmakta devam ediyordu. Neden sonra sanki uzaklardan gelen bir sesle yanıt verdi. "Denis Riordan."

Tommy şaşkınlıkla, "Ne diyorsun?" diye sordu.

"Senin biraz önce söylediğini. Aslında çok basit. Lütfen bana hemen geçen haftanın bütün Daily Leader gazetelerini bul."

"Neyin peşindesin yine?"

"McCarty rolündeyim. Bu olayda sürekli aklımı kurcalayan bir şey vardı, Tanrı'ya şükür senin söylediğin bir kelimeyle zihnim aydınlandı, önümü görmeye başladım. İşte şu salı günkü gazetenin ilk sayfası. Anımsadığım kadarıyla salı gazetesinde Leader sözcüğünün L harfinde iki beyaz nokta vardı, öyle değil mi? Ama bunda Daily sözcüğünün D harfinde bir nokta var, bir tane de L harfinde. Haydi, gazeteyi bul da emin olalım."

Merak ve heyecanla gazeteleri incelediler. Tuppence doğru anımsıyordu.

"Görüyor musun? Bu parça salı gününün gazetesinden koparılmamış."

"Ama Tuppence bundan emin olamayız ki. Tamamen farklı bir baskı da olabilir."

"Olabilir ama her şeye rağmen bu bana bir fikir verdi. Bu rastlantı da olabilir. Ama eğer haklıysam o zaman yalnızca bir tek olasılık kalıyor. Sir Arthur'a telefon et Tommy. Ondan hemen buraya gelmesini rica et. Ona çok önemli bir bilgi vereceğimizi söyle. Sonra da Marriot'yu bul. Evine gitmiş olsa bile Scotland Yard adresini biliyordur."

Sir Arthur Merivale yarım saat kadar sonra Tommy ile Tuppence'ın evine geldi. Olaylardan duyduğu ıstırap yüzünden anlaşılıyordu. Tuppence, onu neşe ile karşıladı.

"Sizi böylesine telaşlandırdığımız için umarım bizi bağışlarsınız, Sir Arthur," dedi. "Ama öyle bir şey keşfettik ki sizin de bunu hemen, bilmek isteyeceğinizi düşündüm. Lütfen oturun."

Sir Arthur oturur oturmaz Tuppence sözlerini sürdürdü. "Eminim ki arkadaşınızı temize çıkarmak için elinizden geleni yapmaya hazırsınız."

Sir Arthur hüzünle başını salladı.

"Öyle, ama bu denli kesin ve açık kanıtlar karşısında benim bile inanmaktan başka yapabileceğim bir şey kalmadı."

"Peki ya size, arkadaşınızı temize çıkaracak bir ipucu bulduğumu söylersem, bana inanır mısınız?"

"Bunu duymaktan çok mutlu olurum Bayan Beresford."

Tuppence, "Diyelim ki," diye ekledi. "Ben dün gece saat tam on ikide arkadaşınız Hale ile dans eden bir kız ile tanıştım. Yani onun Maça Ası'nda olduğu varsayılan saatte."

Sir Arthur, "Muhteşem," diye bağırdı. "Zaten bir yanlışlık olduğunu baştan beri biliyordum. Bu demek oluyor ki zavallı Vere yine de intihar etti."

Tuppence, "Bu uzak bir olasılık," dedi. "Diğer adamı unutuyorsunuz."

"Hangi diğer adamı?"

"Kocamla beraber locadan çıktığını gördüğümüz adamı. Anlayacağınız Sir Arthur baloda gazete kostümlü ikinci bir adam daha vardı. Bu arada, siz

ne giymiştiniz?"

"Ben mi? Ben, on yedinci asır celladı kılığındaydım."

"Ne kadar uygun bir giysi."

"Uygun mu dediniz. Bayan Beresford? Ne demek istiyorsunuz?"

"Oynadığınız rol için çok uygun olduğunu söylemek istemiştim. Size bu konu hakkındaki fikirlerimi söylememi ister miydiniz Sir Arthur? Gazete kâğıdından yapılan kostüm kolayca giymiş olduğunuz cellat kıyafetinin üzerine geçirilebilir. Bakın Sir Arthur bence olay aynen şöyle oldu: Öncelikle Bay Hale'in eline söz konusu bayanla kesinlikle görüşmemesi konusunda onu uyaran bir not sıkıştırıldı. Ancak söz konusu bayanın bu nottan haberi bile yoktu. Bundan dolayıdır ki kararlaştırdıkları saatte randevu yerine yani Maça Ası'na gitti ve görmeyi umduğu gazete kostümlü kişiyle buluştu. Beraberce locaya girdiler. Adam, genç kadını kollarının arasına alarak öptü. Ama aslında bu bir ölüm öpücüğüydü, öperken bıçağı kalbine sapladı. Kadın hafif bir çığlık attı, ama adam kahkahası ile bu çığlığı bastırdı. Sonra da locadan çıkıp ortadan kayboldu. Doğal olarak ağır yaralı kadıncağız kendini öldürmek isteyenin âşığı olduğunu düşündüğü için dehşete kapılmıştı ve şaşkınlık içindeydi. Ama buna rağmen kostümden bir parça koparmayı başarmıştı. Katil bunu fark etmişti. Zaten kendisi ayrıntılar konusunda son derece dikkatli bir insandı. Bütün kanıtların tartışılmayacak bir şekilde kurbanı işaret etmesi için bu parçanın Bay Hale'in kostümünden kopmuş gibi görünmesi gerekiyordu. Tabii söz konusu iki kişi aynı evde yaşıyor olmasalar bu çok zor olabilirdi. Bay Hale'in kostümünü ele geçirmek zor olurdu, ama gördüğünüz gibi olay oldukça basit. Katil, Bay Hale'in kostümünden tam olarak aynı büyüklük ve şekilde bir parça kopardı. Kendi kostümünü yaktı ve de sonra olaya inanamayan sadık dost rolü oynamaya hazırlandı."

Tuppence bir an sustuktan sonra, "Evet, Sir Arthur?" diye sordu.

Sir Arthur ayağa kalkarak hafifçe önünde eğildi.

"Çok fazla polisiye roman okuyan genç, hoş bir bayanın hayal gücünün şaşırtıcı bir ürünü."

Tommy, "Öyle olduğunu mu düşünüyorsunuz?" diye sordu.

Sir Arthur, "Ve de karısının etkisinde bir koca," diye ekledi. "Bu söylediklerinizi hiç kimsenin ciddiye alacağını sanmıyorum."

Kahkaha ile güldü. Tuppence oturduğu yerde kaskatı kesildi.

"Bu kahkahayı bir yerlerden tanıdığıma yemin edebilirim," dedi. "Son kez bu kahkahayı Maça Ası'nda duymuştum. Bu arada bizim hakkımızda yanıldınız, bizi gereksiz yere küçümsediğiniz bir gerçek Sir Arthur. Evet, asıl adımız Beresford ama bir adımız daha var."

Masanın üzerinden bir kart alarak Sir Arthur'a uzattı.

"Uluslararası Dedektiflik Bürosu..." Sir Arthur derin bir soluk aldı. "Demek asıl kimliğiniz bu. Demek Marriot da beni bu sabah buraya bunun için getirdi. Bu bir tuzaktı."

Pencereye doğru yürüdü.

"Manzaranız çok güzel," dedi. "Tüm Londra ayaklarınızın altında."

Tommy tüm gücüyle bağırdı.

"Müfettiş Marriot!"

O anda karşı ara kapı açıldı ve Müfettiş Marriot içeriye girdi.

Sir Arthur'un dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Bu aklıma gelmişti," dedi. "Ne yazık ki size bu zevki tattırmayacağım müfettiş, beni ele geçiremeyeceksiniz. Kendi yolumu seçtim bile."

Zarif ve basit bir hareketle ellerini pervaza dayadı ve kendini pencereden boşluğa bıraktı.

Tuppence bir çığlık atarak, aşağıdan gelecek düşme sesini duymamak için kulaklarını tıkadı.

Müfettiş Marriot bir küfür savurdu.

"Pencereyi düşünmeliydik," dedi. "Neyse, sorun değil, zaten kanıtlamakta zorlanacaktık. Aşağı inip, bakayım, ne olmuş."

Tommy, "Zavallı adam," dedi. "Belki de karısını çok seviyordu."

Müfettiş homurdanarak sözünü kesti.

"Sevmek mi? Hiç sanmam. Para konusunda gözü dönmüştü, sahip olduğu her şeyi kaybetmişti. Lady Merivale ise büyük bir servetin tek vârisiydi. Eğer kadın, Hale ile kaçsaydı bu servete sahip olamayacaktı."

"Demek asıl olay buydu?"

"Elbette. Baştan beri bu adamın güvenilmez biri olduğunu hissediyordum. Albay Hale düzgün bir adama benziyordu. Sizin de bildiğiniz gibi biz, Scotland Yard'dakiler birçok kez neyin ne olduğunu biliriz. Kanıtlar bazen elimizi bağlar. Ben şimdi aşağıya iniyorum. Sizin yerinizde olsam eşinize bir bardak şarap verirdim Bay Beresford. Sanırım biraz sarsıldı, buna ihtiyacı var."

Tuppence soğukkanlı müfettişin odadan çıkmasının ardından, "Manavlar, kasaplar, balıkçılar, dedektifler. Ne kadar haklıymışım, değil mi Tommy?" dedi. "Biliyordu."

O sırada kenardaki büfede bir şeylerle uğraşan Tommy elinde büyük bir kadehle ona doğru geldi.

"İç şunu."

"Ne o? Konyak mı?"

"Hayır, kokteyl. Senin, yani McCarty'nin başarısının şerefine hazırlanmış çok özel bir kokteyl. Evet, Marriot haklıydı, ama onun tarzı bu. Her şeyi göze alıp riskli bir oyun oynadı ve kazandı."

Tuppence başını salladı.

"Ama neredeyse yanlış kâğıda oynuyordu."

Tommy, "Ah evet," dedi. "Papazdan Kaçın."

7. Bölüm: Kaybolan Kadının Gizemi

Uluslararası Dedektiflik Bürosu şefi Bay Theodore Blunt'ın masasının üzerindeki zil acı acı çalıyordu. Bu dışarıda biri olduğunu haber veriyordu. Tommy ile Tuppence aynı anda dışarısını gözetlemeye yarayan deliğin önüne koştular. Gerçekten de bekleme salonunda Albert karşısında duran telaşlı müşteriyi aldığı talimatlara uygun şekilde artistik hareketlerle oyalamaya çalışıyordu.

"Sizi çok iyi anlıyorum, efendim," diyordu. "Ancak çok üzgünüm Bay Blunt şu anda çok meşgul. Scotland Yard ile görüşüyor. Yapabileceğim bir şey yok."

Konuk, "Beklerim," dedi. "Yanımda kartım yok, ama ismim Gabriel Stavansson."

Ziyaretçi iki metrenin üzerindeki boyuyla insan ırkının en uzun, en iriyarı örneklerinden biriydi. Güneşten iyice bronzlaşmış kahverengi teni, olağanüstü açık mavi gözleri ile şaşırtıcı bir tezat oluşturuyordu.

Tommy hemen karar verdi. Başına şapkasını geçirdi, eline bir çift eldiven aldı ve kapıyı açtı. Kapının eşiğinde durdu. Albert, "Bu bey sizinle görüşmek için bekliyor Bay Blunt," dedi.

Tommy bir an için kaşlarını çattı, ciddi görünmeye çalışarak saatine baktı. Sonra da ilgiyle konuğuna bakarak, "On bire çeyrek kala dükün evinde olmam gerekiyor," dedi. "Ama benimle muhakkak görüşmek istiyorsanız size de birkaç dakika ayırabilirim. Bu taraftan lütfen."

İriyarı adam itaatkâr bir tavırla, Tommy'nin peşinden Tuppence' m elinde defter ve kalemiyle onları beklediği iç ofise geçtiler.

Tommy, onu, "Özel sekreterim, Miss Robinson," diyerek tanıştırdı. "Evet, şimdi, sizi dinliyorum. Sorun neydi? Konunun acil olduğu, buraya taksi ile geldiğiniz ve Kuzey Kutbu'ndan ya da belki Antarktika'dan gelmiş olduğunuz dışında hiçbir şey bilmiyorum."

Adam hayran hayran ona bakıyordu. Çok şaşırmıştı.

"Ama bu olağanüstü bir şey," dedi. "Sizin gibi dedektiflerin ancak kitaplarda olduğunu sanırdım. Dışarıdaki elemanınız size adımı bile söylemedi."

Tommy buna karşı koyarcasına içini çekti.

"Tuh, tuh, bunu anlamak o kadar basit ki, her şey ortada. Kutup çemberinde gece yarısı güneşinin ışınlarının bile insan teni üzerinde tuhaf etkileri olabiliyor. Bu konu hakkında kısa bir yazı hazırlamıştım. Neyse bütün bunlar konumuzun dışında. Böylesine bir telaşla buraya gelmenizin nedenine gelelim. Asıl konumuza."

"Öncelikle size ismimi söyleyeyim Bay Blunt, ben Gabriel Stavansson'um."

"Ah elbette. Şu ünlü kâşif, değil mi? Yanılmıyorsam Kuzey Kutbu'ndan yeni dönmüş olmalısınız?"

"İngiltere'ye üç gün önce geldim. Kuzey Denizi'nde dolaşan bir arkadaşım beni yatı ile bıraktı. Eğer o olmasaydı, daha on beş gün buraya gelemeyecektim. Neyse size olanları en başından anlatayım, Bay Blunt. İki yıl önce son araştırmama çıkmamdan hemen önce Bayan Maurice Leigh Gordon ile nişanlanmak gibi çok büyük bir onura ulaşmıştım..."

Tommy, onun sözünü kesti.

"Bayan Leigh Gordon'un bu ismi evlenmeden önceki..."

Tuppence o anda söze karışarak, "Saygıdeğer Hermione Crane, Lord Lanchester’ın ikinci kızı," dedi.

Tommy, onu hayranlık ve takdir belirten bir bakışla süzdü.

Tuppence, "Birinci eşi savaşta öldürülmüştü," diye ekledi.

Gabriel Stavansson başıyla onayladı.

"Evet, bu kesinlikle doğru. Biraz önce de dediğim gibi Hermione ile nişanlanmıştık. Elbette ki ona bu araştırmadan vazgeçebileceğimi belirttim ama o bunu duymak bile istemedi, kesinlikle reddetti. O tam anlamıyla bir kâşifin eşi olabilecek biri. İngiltere'ye ayak basar basmaz ilk düşüncem Hermione'yi ziyaret etmek oldu. Southampton'dan telgraf çekip, ilk trenle yola çıktım. Bir süredir Pont Sokağı'nda oturan teyzesi Lady Susan Clonray'in yanında kaldığını bildiğim için doğruca oraya gittim. Ne yazık ki

Hermy'nin o sırada Northumberland'a arkadaşlarını ziyarete gittiğini söyledi. Bu benim için büyük bir hayal kırıklığı oldu elbette. Lady Susan, beni karşısında görünce şaşırmıştı. Çünkü daha önce de belirttiğim gibi ancak on beş gün sonra geri döneceğimi düşünüyorlardı. Hermy'nin birkaç gün sonra döneceğini söyledi. Onun adresini istedim. Bunun üzerine ihtiyar kadın kem küm etti ve Hermy'nin farklı birkaç yerde kalacağını ve o anda nerede olduğunu bilmediğini söyledi. Bu arada sanırım şunu da özellikle belirtmem gerekiyor Bay Blunt, Lady Susan ile hiçbir zaman yıldızımız barışmamıştır. Lady Susan hani şu çift gerdanlı şişman kadınlardan. Bense şişman kadınlardan nefret ederim, her zaman da ettim. Bence şişman kadınlar ve şişman köpekler, Tanrı beni bağışlasın, her ikisi de iğrenç yaratıklar, ama maalesef genellikle de ikisi bir arada oluyorlar. Biliyorum, bunu benim aşırı duyarlılığım ya da saçmalamam olarak nitelendireceksiniz. Ama ne yapabilirim ki, gerçek bu, şişman kadınlara dayanamıyorum!"

Tommy soğuk bir tavırla, "Modacılar da sizinle aynı fikirde Bay Stavansson," dedi. "Hem herkesin kendine göre antipati duyduğu bir şeyler vardır. Örneğin Lord Roberts da kedilerden nefret ederdi."

"Belki Lady Susan cazip bir kadın olabilir Bay Blunt. Belki gerçekten öyledir ama ben ondan hoşlanmıyorum. Her zaman içimden bir ses onun benim Hermy ile nişanlanmamı onaylamadığını söyledi ve onun elinden gelse Hermy ile aramızı bozmak istediğini hissettim. İşe yarar mı bilmem ama size bunları açıklamak istedim. İsterseniz bunu egoistlik ya da önyargı olarak da nitelendirebilirsiniz. Neyse öyküme devam edeyim. Ben aslında aklına koyduğunu yapan inatçı bir tipim. Dolayısıyla da Pont Sokağı'ndan, Hermy'nin kalacağı yerlerin ve kişilerin adreslerini almadan ayrılmadım ve ardından hemen posta treni ile kuzeye hareket ettim."

Tommy gülümseyerek, "Sanırım oldukça hareketli bir insansınız, Bay Stavansson," dedi.

"Ne yazık ki oraya vardığımda dünya başıma yıkıldı. Gittiğim adreslerin hiçbirinde Hermy'den hiçbir iz bile yoktu. Yalnızca üç evden birinde Hermy'nin onları ziyaret etmesini beklediklerini, ama son anda gelen bir telgrafla bunu iptal ettiğini söylediler. Lady Susan diğer ikisinde yanılmış olmalıydı. Tabii hemen Londra'ya dönüp doğruca Lady Susan'a gittim. Hakkını yemiş olmak istemem, olanları anlattığımda gerçekten çok şaşırdı

ve üzüldü. Hermy'nin nerede olabileceği konusunda en ufak bir fikrinin olmadığını söyledi. Ama bir yandan da polise haber vermeye şiddetle karşı çıktı. Hermy'nin deneyimsiz, genç bir kız olmadığını, ne yaptığını bilen aklı başında, özgür, her zaman kendi bildiğini okumaktan hoşlanan bir kadın olduğunu söyledi. Büyük olasılıkla planladığı bir yolculuğa çıkmıştı."

"İlk başta Hermy'nin ne yaptığını, nereye gittiğini Lady Susan'a bildirmek istememiş olabileceğini düşündüm. Buna rağmen yine de endişelendim. Hani insan bazen bir terslik olduğunu, bir şeylerin ters gittiğini hisseder ya işte öyle bir duyguydu bu. Tam oradan ayrılacağım sırada Lady Susan'a bir telgraf geldi. Onun telgrafı okuduğu anda rahatladığını hissettim. Sonra telgrafı bana uzattı. Aynen şöyle yazıyordu.

'Fikrimi değiştirdim. Bir haftalığına Monte Carlo ya gidiyorum. Hermy'

Tommy elini uzattı.

"Telgraf yanınızda mı?"

"Hayır, değil. Ama Maldon, Surrey'den gönderilmişti. O sırada bu özellikle dikkatimi çekti, çünkü her nedense bana çok tuhaf gelmişti. Hermy'nin Maldon'da ne işi olabilirdi ki? Bildiğim kadarıyla orada arkadaşı filan da yoktu."

"Aynen kuzeye gittiğiniz gibi hemen Monte Carlo'ya doğru da yola çıkmayı düşünmediniz mi?"

"Düşündüm elbette ama sonra vazgeçtim. Bakın Bay Blunt, Lady Susan o telgrafı alınca rahatladı, ama ben tatmin olmadım. Birkaç satır yazmaktansa telgraf çekmeyi yeğlemesi bana tuhaf göründü. Kendi el yazısı ile bir şeyler yazsaydı içim rahat edecekti, ama telgraf beni şüpheye düşürdü. Herhangi biri telgraf çekip, altına Hermy imzasını atmış olabilirdi. Düşündükçe huzursuzluğum artıyordu. Sonunda Maldon'a gittim. Dün öğleden sonra. Maldon küçük, şirin bir yer, bir bağlantı noktası ve iki tane de oteli var. Orada aklıma gelen her yeri araştırdım, ama Hermy'nin izine rastlayamadım. Sonra trende buraya geri dönerken ilanınızı okudum ve bana ancak sizin yardımcı olabileceğinizi düşündüm. Eğer Hermy gerçekten Monte Carlo'da ise polise haber verip bir skandala neden olmak istemem ama değilse bunu bilmeliyim, olmayacak bir şeyin peşinden koşmuş olmak istemem. Ben her olasılığa karşı, bu işin içinde bir iş olup olmadığını anlamak üzere burada Londra'da kalıp sonucu görmek istiyorum."

Tommy düşünceli bir tavırla başını salladı.

"Neden şüphelendiğinizi açıkça söyler misiniz?"

"Bilemiyorum. Ama bir terslik olduğunu hissediyorum."

Stavansson ani bir hareketle cebinden bir cüzdan çıkarıp, açtı ve onlara doğru uzattı.

"İşte Hermione bu," dedi. "Bu resmi size bırakacağım."

Fotoğraftaki kadın ince, uzun boylu, zarif, gençlik yıllarını geride bırakmış, ama yine de içten, hoş bir gülümsemesi ve çarpıcı güzellikte gözleri olan bir kadındı.

Tommy, "Evet, Bay Stavansson," dedi. "Bana anlatmayı unuttuğunuz bir nokta kalmadığından emin misiniz?"

"Evet eminim."

"Küçük bir ayrıntı?"

"Sanmıyorum."

Tommy içini çekti.

"Bu işimizi güçleştiriyor. Herhalde polisiye roman okurken dikkatinizi çekmiştir Bay Stavansson dedektiflere olayı çözmek için asıl gerekli olan küçük ayrıntılardır. Açıkça belirtmeliyim ki bu olayda bazı tuhaf yönler var. Sanırım olayı kafamda bir yere kadar çözdüm, ama şimdiden bir şey söylemek istemiyorum. Zaman gösterecek."

Masanın yan tarafında duran kemanı alıp tellerine dokundu. Tuppence dişlerinin arasından güldü. Kâşif bile kendini gülümsemekten alıkoyamadı.

Tommy, "Mosgovskensky'den birkaç nota," diye mırıldandı. "Bana adresinizi bırakın Bay Stavansson gelişmeleri bildiririm."

Müşterilerinin ofisten ayrılmasının ardından Tuppence kemanı kaptığı gibi dolaba koydu ve kilitledi.

"Eğer Sherlock Holmes olmak istiyorsan sana küçük bir enjektör ile bir şişe kokain bulayım. Ama Tanrı aşkına şu kemanı rahat bırak. Eğer şu bizim kâşif daha akıllı bir adam olsaydı, senin yüreğini okurdu. Neyse, şimdi de Sherlock Holmes olmaya mı karar verdin?"

Tommy gönül rahatlığı içinde, kayıtsız bir tavırla, "Şu aşamaya kadar işi çok iyi idare ettiğimi düşünüyorum. Saptamalarım iyiydi, değil mi? Şu taksi konusu riskliydi aslında. Ama yine de buraya gelmenin en akıllıca yolu bu."

Tuppence, "Bu sabah onun nişanı hakkında Daily Mirror da bir yazı okumuş olmam büyük şans," dedi.

"Evet, tam Blunt'ın Muhteşem Dedektifleri'ne uygun bir şey oldu bu. Bence tipik bir Sherlock Holmes olayı. Sanırım sen de bu olay ile Lady Frances Carfax'in kayboluşu arasındaki benzerliği fark ettin."

"Yani Bayan Leigh Gordon'un cesedini bir tabutta bulmayı mı umuyorsun?"

"Mantıken öyle, tarih tekerrürden ibarettir. Neyse, şimdi bunları bırak da söyle, sen ne düşünüyorsun?"

Tuppence, "Bana kalırsa," dedi. "Bu işin en akla yakın açıklaması şu; onun deyişiyle Hermy denilen kadın şu ya da bu nedenle nişanlısı ile karşılaşmaktan çekiniyor ve Lady Susan da bu konuda yeğenini destekliyor. Yani açıkça söylemek gerekirse, kadın başka âlemde, kafasında bu konuyu bitirmiş."

Tommy, "Bana da öyle geliyor," dedi. "Yine de bence bu fikrimizi Stavansson gibi bir adama açıklamadan önce bundan emin olmamızda yarar var. Sevgili karıcığım, benimle Maldon'a kadar küçük bir yolculuğa çıkmaya ne dersin? Tabii bu arada yanımıza golf takımlarımızı da almamızda bir sakınca olmaz."

Tuppence bu öneriyi hemen kabul etti ve böylece Uluslararası Dedektiflik Bürosu'nun yönetimi Albert'e kaldı.

Çok tanınmış bir tatil ve dinlenme yeri olmasına rağmen Maldon küçük bir yerdi. Tommy ile Tuppence akla gelebilecek her araştırmayı yaptıkları, her yola başvurdukları halde bir sonuca ulaşamadılar. Tuppence'ın aklına parlak bir fikir geldiğindeyse Londra'ya dönüyorlardı.

"Tommy neden telgrafın üzerine Maldon, Surrey yazmışlar ki?"

"Maldon Surrey'de olduğu için aptal."

"Asıl aptal sensin, benim kastettiğim bu değildi. Diyelim ki Hastings'ten ya da Torquay'dan bir telgraf geldi, bunun üzerinde bölgesi yazmaz ki. Ama

Richmond Surrey'den geliyorsa yazılır çünkü iki tane Richmond var."

Arabayı kullanan Tommy hafifçe frene bastı.

"Tuppence bu hiç fena bir fikir değil. Haydi, gel şuradaki postanede bunu inceleyelim."

Köyün ana caddesinde küçük bir binanın önünde durdular. Çok kısa bir süre sonra istedikleri bilgiye ulaşmışlardı: gerçekten de iki Maldon vardı; biri Surrey'de, diğeri ise Sussex'de. Gerçi ikincisi küçük bir köydü ama postanesi vardı.

Tuppence heyecanla, "İşte bu," diye bağırdı. "Stavansson Mal-don'un Surrey'de olduğunu bildiği için telgrafta Maldon'nun ardından gelen sözcükteki 'S' harfini görünce daha fazlasını okumaya gerek duymadı."

Tommy, "Hemen yarın Maldon, Sussex'e gidiyoruz," dedi.

Maldon Sussex, Surrey'den çok farklıydı. Demiryoluna altı kilometre uzaklıkta bulunan köyde topu topu iki bar, şekerleme ve kartpostal da satılan küçük bir postane ve yedi küçük villa bulunmaktaydı. Tommy, Cock and Sparrow adlı bardaki araştırmaları yürütürken, Tuppence da postane olarak çalışan dükkâna gitti. Yarım saat sonra buluştular.

Tuppence, "Evet?" diye sordu.

"Bira iyiydi ama herhangi bir bilgi edinemedim."

"Bence King's Head'ı da denemende yarar var. Ben yeniden postaneye gidiyorum. Orada suratsız ihtiyar bir kadın vardı ama birinin onu yemeğe çağırdığını duydum."

Tuppence postaneye geri döndü ve kartpostalları incelemeye başladı. O sırada arka taraftaki odadan temiz yüzlü genç bir kız hâlâ ağzındaki lokmayı çiğneyerek dışarı çıktı.

Tuppence, "Şunları istiyorum, lütfen paketler miydiniz," dedi. "Bu arada beklerken şuradaki dergileri karıştırmamda bir sakınca var mı?"

Kız paket yaparken de Tuppence konuşmaya devam ediyordu.

"Kız kardeşimin adresini bilmemenize çok şaşırdım. Buranın yakınlarında oturduğundan eminim. Maalesef mektubunu kaybettim. İsmi Leigh Gordon."

Genç kız başını salladı.

"Öyle birini anımsamıyorum. Buraya o kadar az mektup gelir ki eğer bir zarfın üzerinde görmüş olsaydım hiç şüphesiz anımsardım. Grange dışında bu yörede büyük bina da yok."

Tuppence, "Grange mı?" diye sordu. "Orada kim oturuyor?"

"Orası Doktor Horriston'a ait. Sanırım şu sıralar bir tür rehabilitasyon merkezi olarak işletiliyor. Genellikle sinir hastaları geliyor. Londra'dan bazı ladyler burada kürlerini tamamlamak için geliyorlar. Burası son derece sakin bir yer, Tanrı bilir ya kuş uçup kervan geçmez denilecek kadar da ıssız." Kız kıkırdadı.

Tuppence aceleyle birkaç kart daha seçti ve parasını ödedi.

O sırada genç kız, "Doktor Horriston'un arabası geçiyor," diye bağırdı.

Tuppence hemen kapıya doğru koştu. İki kişilik spor bir araba kapının önünden geçiyordu. Direksiyonda kara sakallı, sert ifadeli, esmer ve çirkin bir adam oturuyordu. Araba hızla caddenin diğer ucunda kayboldu. Tuppence o sırada Tommy'nin de caddeyi geçip, ona doğru ilerlediğini gördü.

"Tommy sanırım bir ipucu bulduk. Doktor Horriston'un kliniği."

"Ben de King's Head'de oradan bahsedildiğini duydum ve oradan bir şeyler çıkabileceğini düşündüm. Ama eğer kaybolan kadın depresyonda olsa ya da o türden bir şeyler yaşasa herhalde teyzesinin ve dostlarının bundan haberleri olurdu."

"Evet ama benim düşündüğüm bu değildi. Tommy şu spor arabadaki adamı gördün mü?"

"Şu suratsız serseri kılıklı herifi mi, evet."

"O Doktor Horriston."

Tommy ıslık çaldı.

"Dilenciye benziyordu. Neyse, senin bu konudaki düşüncen ne Tuppence? Gidip şu Grange'e bir göz atalım mı?"

Sonunda aradıkları yeri buldular. Grange bakımsız, geniş, ıssız bir arazinin ortasında büyük biçimsiz bir yapıydı. Hemen arkasında bahçede bir

de yel değirmeni vardı.

Tommy, "Tekin bir yere benzemiyor," dedi. "İnsanın içi kararıyor. Biliyor musun, bana öyle geliyor ki bu olay başlangıçta düşündüğümüzden çok daha ciddi bir noktaya doğru gidiyor, umarım kötü bir sonuçla karşılaşmayız."

"Hiç sanmam. Özellikle de zamanında yetişebilirsek. Bence bu kadın tehlikede, bunu hissediyorum."

"Yine hayal kurmaya başladın."

"Engel olamıyorum. Adam hiç hoşuma gitmedi. Ne yapmayı düşünüyorsun? Bence benim önden gidip, doğruca kapıyı çalmam ve Bayan Leigh Gordon'la görüşmek istediğimi söylemem doğru olabilir. Bakalım ne tepki verecekler? Belki de sandığımız gibi uğursuz, kötü bir yer değildir. Yalnızca insanlardan uzakta, sakin düzenli bir kliniktir."

Tuppence planını uyguladı. Kapıyı yüzünde hiçbir ifade olmayan yaşlı bir erkek uşak açtı.

"Bayan Leigh Gordon ile görüşmek istiyorum. Tabii benimle görüşebilecek durumda ise."

Tuppence adamın bir an için kirpiklerini kırpıştırdığını fark ettiğini düşündüyse de uşak hemen, kendinden emin bir tavırla yanıt verdi.

"Burada o isimde biri yok madam."

"Öyle mi? İyi de burası Doktor Horriston'un kliniği değil mi? Grange, burası değil mi?"

"Evet madam öyle, ama burada Bayan Leigh Gordon isminde biri yok."

Tuppence şaşırmış bir tavır takınarak fazla ısrar etmeden oradan ayrıldı ve bahçe kapısının dışında yeni bir durum saptaması yapmak üzere Tommy ile buluştu.

"Belki de gerçeği söylüyordu. Ne de olsa bildiğimiz bir şey yok."

"Yalan söylüyordu. Bundan eminim."

Tommy, "Doktorun geri dönmesini bekleyelim," dedi. "Ben içeri girer, kendimi klinikte uygulanan rehabilitasyon yöntemleri konusunda röportaj

yapmaya gelmiş bir gazeteci olarak tanıtırım. Böylece içeriye girip, evin durumunu inceleme fırsatı bulmuş olurum."

Doktor yaklaşık yarım saat sonra döndü. Tommy beş dakika kadar bekledikten sonra doğruca ön kapıya gitti. Ama çok kısa bir süre sonra o da hayal kırıklığına uğramış olarak geri döndü.

"Doktor meşgul olduğu için rahatsız edilmek istemedi. Zaten gazetecilerle görüşmüyormuş. Tuppence sanırım sen haklısın. Burada tuhaf bir şeyler oluyor. Yeri de uygun, en yakın yerleşim merkezinden kilometrelerce uzakta. Adam öldürseler, kimsenin ruhu duymaz. Her kötülüğe uygun bir yer burası."

Tuppence kararlılıkla, "Haydi gel," dedi.

"Ne yapmak niyetindesin?"

"Duvarın üzerine tırmanıp, kimse fark etmeden sessizce içeri sızmanın bir yolu var mı, ona bakacağım?"

"Tamam. Arkandayım."

Bahçe tamamen otlar ve çalılıklarla kaplıydı, son derece bakımsızdı. Bu sayede Tommy ve Tuppence hiç kimseye görünmeden arka bahçeye geçebildiler.

Arka tarafta kırık dökük merdivenlerle çıkılan geniş bir teras vardı. Gerçi terasın orta kısmına açılan büyük eski stilde pencereler vardı, ama açığa çıkmaya cesaretleri yoktu ve pencereler de saklandıkları yerden içerisini göremeyecekleri kadar yüksekti. Bundan bir sonuç çıkmayacakmış gibi görünüyordu. Tam bu anda Tuppence, Tommy'nin kolunu sıktı.

Hemen yakınlarındaki odadan bir erkek sesi duyuluyordu. Cam açıktı ve konuşulanlar net olarak anlaşılıyordu.

Sinirli bir erkek sesi, "Gel, gel, içeri gel ve kapıyı kapat," dedi. "Bir saat önce bir kadının gelip Bayan Leigh Gordon'u sorduğunu söylemiştin, değil mi?"

"Evet efendim."

"Tabii burada olmadığını söyledin değil mi?"

"Tabii efendim."

"Ve şimdi de o gazeteci?"

Adam birden pencereye geldi ve kepenkleri sonuna kadar açtı. Tuppence ve Tommy saklandıkları çalılığın arkasından, konuşan adamın Doktor Horriston olduğunu seçebildiler.

Doktor, "Beni asıl endişelendiren kadın," dedi. "Nasıl bir kadındı?"

"Genç, güzel ve oldukça şık giyimli bir kadındı, efendim."

Tommy Tuppence'ın kaburgalarına doğru hafif bir dirsek attı.

Doktor iç çekerek dişlerinin arasından, "Tamam," diye homurdandı. "Aynen korktuğum gibi. Leigh Gordon denilen kadının dostlarından biri olsa gerek. Bu iş giderek zorlaşıyor. Önlem almalıyım, bir şeyler yapmanın zamanı geldi."

Cümlesini tamamlamadı. Tommy ile Tuppence bir kapının kapandığını duydular. Ardından yine sessizlik oldu.

Yavaşça geri çekildiler. Evden epeyce uzaklaştıktan sonra, küçük bir açıklıkta durdular ve Tommy yeniden konuşmaya başladı.

"Tuppence, tatlım, işler giderek ciddi bir hal alıyor. Bu adamın bir kötülük düşündüğü ortada. Bana kalırsa hemen şehre dönüp Stavansson'a haber verelim."

Tuppence'ın hayır anlamında başını sallaması onu gerçekten çok şaşırttı.

"Hayır canım, burada kalmalıyız. Doktorun önlem alacağını söylediğini duymadın mı? Bu önlem sözcüğü çok farklı anlamlara gelebilir."

"İşin kötüsü elimizde polise gidebilecek bir kanıt da yok."

"Bak Tommy, sen neden köye gidip Stavansson'a telefon etmiyorsun? Ben, seni burada beklerim."

"Sanırım en doğrusu bu," diye onaylayan Tommy'nin aklı karışmıştı. "İyi de Tuppence... neden sen..."

"Ne?"

"Kendine dikkat et, olur mu?"

"Hiç endişelenme, tabii ederim. Haydi koş."

Tommy iki saat kadar sonra geri döndü. Tuppence, onu bahçe kapısının yanında bekliyordu.

"Ne oldu?"

"Stavansson'u bulamadım. Sonra Lady Susan'ı aradım. O da yoktu. Ben de Brady'ye telefon etmeyi düşündüm. Ondan Doktor Horriston'a ilişkin bilgi istedim, tıp rehberine ya da adı her neyse ona bakıp söylemesini?"

"Peki, Doktor Brady ne dedi?"

"Bu ismi hemen anımsadı. Horriston bir zamanlar çok tanınan, iyi bir doktormuş, ama sonra büyük bir düşüş yaşamış. Brady ahlaksız bir şarlatan olarak nitelendirdi ve onun hakkında duyacağı hiçbir şeyin onu şaşırtmayacağını söyledi. Sorun şu, şimdi ne yapacağız?"

Tuppence hemen kararlılıkla, "Burada kalmalıyız," dedi. "İçimden bir ses bu gece bir şeyler olacağını söylüyor. Sahi söylemeyi unuttum, biraz önce bahçıvan bahçede sarmaşık topluyordu. Tommy, adamın merdiveni nereye kaldırdığını gördüm."

Tommy takdirle, "Aferin sana Tuppence," dedi. "Demek oluyor ki bu gece..."

"Evet, karanlık basar basmaz..."

"Göreceğiz bakalım."

Tuppence yiyecek bir şeyler getirmek için köye giderken bu kez de Tommy nöbeti devraldı.

Tuppence geri döndü ve birlikte beklemeye başladılar. Saat dokuz olmuştu. Harekete geçmek için uygun bir zaman olduğuna karar verdiler. Artık evin etrafında özgürce, görünmeden dolaşabiliyorlardı. Tuppence birden Tommy'nin kolunu kuvvetlice sıktı.

"Dinle."

Aynı sesi tekrar duymuştu. Bu, gecenin sessizliğini yaran acı içindeki bir kadının boğuk çığlığıydı. Tuppence birinci kattaki büyük bir pencereyi işaret etti.

"Ses şu odadan geliyor," diye fısıldadı.

Boğuk çığlık gecenin sessizliğini bir kez daha yardı.

Bunun üzerine iki dinleyici beklemeden planlarını eyleme dönüştürmeye karar verdiler. Tuppence bahçıvanın merdiveni koyduğunu gördüğü yere gitti. Karıkoca merdiveni evin çığlığı duydukları tarafına taşıdılar. Zemin kattaki tüm pencerelerin panjurları kapalıydı, ama sesin geldiği odanın panjuru yoktu.

Tommy merdiveni mümkün olduğunca sessizce duvara dayadı.

Tuppence, "Yukarıya ben çıkacağım," diye fısıldadı. "Sen burada kal. Merdivene tırmanmaya bayılırım, ayrıca sen benden daha kuvvetlisin, merdiveni çok daha iyi tutabilirsin. Üstelik doktor köşeden çıkıp gelse sen onunla baş edebilirsin, bense hiçbir şey yapamam."

Tuppence bir kedi kadar çevik hareketlerle merdivene tırmandı ve dikkatlice başını uzatıp pencereden içeri baktı. Bir süre sonra geri çekildi ama bir iki dakika sonra yeniden yavaşça içeri bakmaya devam etti. Orada beş dakika kadar kaldı. Sonra aşağıya indi.

Soluk soluğa ve heyecanlı bir şekilde, "Bu o, Tommy," dedi. "Tanrım, korkunç bir şey bu. Kadıncağız yatakta acıdan kıvranıyor, inliyor, çığlık atıyor. Tam ben içeri baktığım sırada odaya hemşire kıyafetleriyle bir kadın girdi ve koluna iğne yaptı. Sonra da çıkıp gitti. Ne yapacağız Tommy?"

"Kendinde mi?"

"Sanırım evet. Evet, evet, bundan eminim. Baygın değil. Yanılmıyorsam kadıncağızı yatağa bağlamışlar. Ben yeniden yukarı çıkıyorum. Fırsat bulursam odaya gireceğim."

"Tuppence dur."

"Eğer tehlikeli bir durum olursa, çığlık atar, seni çağırırım. Haydi görüşürüz."

Tuppence tartışmaya fırsat vermeden yeniden merdivene tırmandı. Tommy, onun camı yokladığını gördü ve sonra sessizce pencerenin kanadını geriye doğru ittiğini gördü. Tuppence bir saniye sonra içeride kaybolmuştu.

Tommy için ıstırap dolu bekleyiş anları başlamıştı. Başlangıçta hiçbir şey duyamadı. Tuppence ile Bayan Leigh Gordon konuşuyorlarsa bile fısıldaşıyor olmalıydılar. Sonra bir mırıltı duydu ve rahat bir soluk aldı. Ama sonra birden ses yine kesildi. Tommy için bu bir ölüm sessizliğinden farksızdı.

Tommy kulak kesildi. Hiç ama hiçbir ses yoktu.

Birden omzuna değen bir el hissetti.

Tuppence karanlığın içinden, "Haydi gel," dedi.

"Tuppence! Buraya nasıl geldin?"

"Ön kapıdan. Haydi, yürü gidelim buradan."

"Buradan gidelim mi?"

"Evet, öyle dedim."

"Peki, ama ya Bayan Leigh Gordon?"

Tuppence tanımlanamayacak kadar acı bir sesle, "Zayıflıyor," dedi.

Tommy şaşkınlık içinde ona baktı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Aynen söylediğim gibi. Zayıflıyor. Yani kilo kaybediyor. Stavansson'un şişman kadınlardan nefret ettiğini söylediğini duymadın mı? Stavansson iki yıl boyunca keşif gezisindeydi, bu arada Hermy şişmanlamış. Onun döneceğini öğrenince de paniğe kapılıp Doktor Horriston'a gelmiş. Burada doktor keşfettiği iğne tedavisini uyguluyor ve bunu sır olarak saklıyor, karşılığını da alıyormuş. Evet, bu adam belki şarlatanın biri ama akıllı ve başarılı bir şarlatan. Doktorun tedaviye başlamasının hemen ardından Stavansson gelmiş, halbuki onu on beş gün sonra bekliyorlarmış. Lady Susan durumu biliyormuş ve özellikle bilmiyor rolü oynamış. Biz de buralara kadar gelip kendimizi komik duruma düşürdük."

Tommy derin bir soluk aldı.

Ciddi bir tavırla, "Aziz dostum Watson," dedi. "Sanırım yarın akşam Queen's Hall'da olağanüstü bir konser var. Ona yetişmek için oldukça fazla zamanımız var. Sen de sakın bu olayı kendi başarınmış gibi gösterme. Kesinlikle özgün bir niteliği yok."

8. Bölüm: Kör Adamın Oyunu

Tommy, "Tamam," diyerek telefonu kapattı. Sonra Tuppence'a döndü.

"Şefti," dedi. "Tepesi atmış durumda. Bizim için endişeleniyor. Söylediğine göre peşinde olduğumuz adamlar benim gerçek Bay Theodore Blunt olmadığımı anlamışlar. Her an bir şeyler olabilirmiş, tedbirli olmamızı istiyor. Bu arada şef senden eve gidip oturmanı ve bu işlere daha fazla karışmamanı rica etti. Sanırım arının inine çomak soktuk ve ortalığı düşündüklerinden daha fazla karıştırdık."

Tuppence, "Eve gidip oturmam düşüncesi saçmalık," dedi. "Üstelik ben eve gidersem sana kim göz kulak olacak? Hem heyecanı da severim. Zaten son zamanlarda işler kesattı, heyecan mı vardı?"

Tommy, "Tuppence, şunu unutma, her gün cinayet ya da soygun olmaz. Aklını kullan," dedi. "Bak benim bir fikrim var. İşin durgun olduğu zamanlarda evde de bazı egzersizler yapabiliriz."

"Sırtüstü yatıp ayaklarımızı havada sallamak gibi mi? Kastettiğin bu mu?"

"Saçmalama. Egzersiz derken mesleğimizi kastettim. Büyük ustaların yaptıklarına öykünmek gibi. Örneğin."

Tommy çekmecesinden koyu yeşil bir güneş gözlüğü aldı. Gözüne takıp, özenle ayarladı. Sonra da cebinden bir saat çıkardı.

"Bu sabah saatin camını kırdım," diye açıkladı. "Böylece duyarlı parmaklarım görmeden de saati hissediyor."

"Dur. Neredeyse elini keseceksin."

Tommy, "Elini ver bana," dedi. Bu arada bir parmağıyla da karısının nabzını tutuyordu. "Ah, hiç ses yok. Bu kadında kalp hastalığı yok."

Tuppence, "Yanılmıyorsam," dedi. "Şu anda Thornley Colton rolündesin, değil mi?"

Tommy, "Evet," diye yanıtladı. "Kör dedektif. Sen de siyah saçlı, elma yanaklı sekreter thingummybob."

Tuppence, "Nehir kenarında bir takım çocuk çamaşırı bulunur," diye ekledi.

"Ve Albert de Fee, namı değer Shrimp."

Tuppence, "O zaman ona, 'Vay be!' demesini öğretmek lazım," dedi. "Ne yazık ki çocuğun sesi hiç de tiz değil. Tam aksine tok bile."

Tommy, "Bastonum şu duvara dayalı duruyor," dedi. "Onu duyarlı ellerimde tutunca öyle çok şey algılayabiliyorum ki." Bastonunu almak için ayağa kalkınca iskemleye takıldı.

"Allah kahretsin, bunun burada olduğunu unutmuşum."

Tuppence duygulanarak, "Körlük korkunç bir şey olmalı," dedi.

Tommy, onu bütün kalbiyle onayladı.

"Hem de nasıl. En çok savaşta gözlerini kaybedenlere acıyorum. Ama denildiğine göre karanlığa mahkûm yaşayan insanların diğer duyuları çok daha kuvvetli olurmuş. İşte ben de şimdi bunu deneyip, doğru olup olmadığını görmek istiyorum. İnsanın karanlıkta hareket edebilme yeteneği kazanması gereğinde çok yararlı olabilir. Neyse Tuppence haydi sen de iyi kalpli Sydney Thames ol ve bana yardım et. O bastona ulaşabilmem için kaç adım atmam gerekiyor?"

Tuppence tahmin etmeye çalıştı.

"Üç ileri, beş sola."

Tommy tereddütle adımları atarken, Tuppence birden bağırdı. Kocasının dördüncü adımı attığı anda duvara çarpacağını anlamıştı.

Tuppence, "Ne tuhaf," dedi. "Bir yerin uzaklığının kaç adım olduğunu kestirmenin ne kadar zor olduğunu tahmin bile edemezsin."

Tommy, "Bu çok ilginç," dedi. "Haydi, Albert'i çağır. İkinizin de elini tutup, hangi elin hanginize ait olduğunu anlamak istiyorum."

Tuppence, "Peki," dedi. "Ama önce elini yıkaması gerek, bütün gün o lanet şekerlemeleri yiyor, elleri yapış yapış."

Oyunu Albert'e de anlattılar, oyun genç adamın çok ilgisini çekmişti. Tommy tokalaştıktan sonra gülümseyerek geri çekildi.

"İşte oldu. Birincisi Albert'in, ikincisi ise senin Tuppence."

Tuppence, "Yanlış işte," diye bağırdı. "Nişan yüzüğüme kandın. Onu Albert'in parmağına takmıştım."

Birçok deneme daha yaptılar, Tommy bunlardan bazısında başarılı, bazısında başarısız oldu.

"Olacak galiba, insan böyle bir şeyi hemen öğrenmeyi de beklememeli. Size bir şey diyeyim mi? Yemek zamanı geldi. Haydi gel, Blitz'e gidelim Tuppence. Kör adam ve yardımcısı. Orada birçok şey öğrenebilirim. Hatta belki bahşiş bile toplayabilirim."

"Tommy başımız derde girecek."

"Hiç üzülme canım, bir şey olmaz. Kesinlikle gerçek bir centilmen gibi davranacağım. Yemeğin sonuna kadar neler öğrendiğimi görüp çok şaşıracağına bahse girerim."

Bütün karşı çıkmasına rağmen Tuppence, Tommy'yi bu planından vazgeçiremedi. Bir, bir buçuk saat sonra, birlikte Blitz Lokantasının konforlu Altın Odası'ndaki köşe masalardan birinde oturuyorlardı.

Tommy parmaklarını menünün üzerinde gezdirdi.

"Ben kızarmış piliç ile safranlı pilav yemek istiyorum," dedi.

Tuppence da seçimini yaptı ve garson yanlarından uzaklaştı.

Tommy neşeyle, "Şimdilik her şey yolunda," dedi. "Şimdi biraz daha iddialı bir deneyime ne dersin? Örneğin şu içeriye yeni giren mini etekli kızın ne kadar güzel bacakları var, değil mi?"

"Bunu nasıl bildin Thorn?"

"Güzel bacaklar döşeme üzerinde özel titreşim yaratır ve benim hassas bastonum bunu hemen algılar. Ya da doğrusunu istersen, böyle büyük lokantalarda daima kapıda arkadaşlarını bekliyormuş gibi yapan, mini etekli güzel bacaklı bir kız vardır, aslına bakarsan bunun yararını da görür."

Yemek devam ediyordu.

Tommy, "Şu iki masa ötemizdeki adam yanılmıyorsam zengin bir tefeci," dedi. "Yahudi, değil mi?"

Tuppence hayranlıkla, "Çok iyi," dedi. "İşte ben bunu tahmin edemezdim."

"Her defasında bunu nasıl başardığımı söylemeyeceğim. Şovumu berbat ediyor. Başgarson sağdan üçüncü masaya şampanya servisi yapıyor. Siyah giymiş bir kadın tam masamızın yanından geçiyor."

"Tommy nasıl oluyor da..."

"Aha! Neler yapabileceğimi görmeye başladın değil mi? Arkamızdaki masada da şu anda ayağa kalkan kahverengi elbiseli hoş bir kız var."

Tuppence neşeyle, "Ayağa kalkan gri elbiseli adam," dedi.

Tommy bir an için bozulmuştu. "Ah!" dedi.

O sırada yakın masalardan birinde oturmakta olan iki adam Tommy ile Tuppence'ı merakla süzüyorlardı. Sonunda ayağa kalkarak, köşe masaya yanlarına geldiler.

İki adamdan daha yaşlı olanı, "Çok affedersiniz," dedi. Adam şık giyimli, kibar tavırlıydı. Gözlüklüydü ve bıyıkları kısmen ağarmıştı. "Bana sizin Bay Theodore Blunt olduğunuz söylendi, bu doğru mu?"

Tommy bir an tereddüt etti, zor durumdaydı. Sonra başını eğerek mırıldandı.

"Evet doğru. Ben Bay Blunt'ım."

"Bir rastlantı. Büyük şans. Bay Blunt, ben de yemekten sonra ofisinize gelmeyi düşünüyordum. Başım belada. Hem de çok ciddi bir sorun bu. Bu arada, çok affedersiniz ama -gözleriniz- bir kaza filan mı geçirdiniz?"

Tommy duygusal bir ses tonuyla, "Dostum, ben körüm," dedi. "Hem de tamamen."

"Ne diyorsunuz?"

"Şaşırdınız mı? Hiç şüphesiz kör dedektiflerden bahsedildiğini duymuşsunuzdur."

"Romanlarda evet. Ama gerçek yaşamda böyle bir şey olduğunu bilmiyordum. Sizin kör olduğunuzu da duymamıştım."

Tommy, "Birçok insan bu gerçeği bilmez," dedi. "Bugün gözlerimi meraklı bakışlardan saklamak için güneş gözlüğü taktım. Şundan emin olun, takmasam birçok insan benim kör olduğumu anlayamıyor bile. Bakın gözlerim hiçbir zaman çalışmalarımda engel oluşturmadı. Her neyse, bu

kadarı yeterli. Ne dersiniz, hemen ofisime mi gidelim yoksa burada görüşmeyi mi yeğlerdiniz? Sanırım, ikinci şık daha uygun, değil mi?"

Garson iki sandalye daha getirdi. İki erkek misafir oturdular. Henüz hiç konuşmamış olan ikinci adam, kısa boylu ve esmer bir adamdı.

İlk konuşan adam sesini alçaltarak, "Bu çok hassas ve dikkat isteyen bir konu," diye ekledi. Sonra şüphe ile Tuppence'ı süzdü. Bay Blunt bu bakışların anlamını hemen sezdi.

"Size özel sekreterimi tanıtmak isterim," dedi. "Miss Ganges. Hint nehrinin kenarında bulunduğunda küçücük bir bebekmiş. Miss Ganges benim gözüm, kulağım. Bana her yerde eşlik eder."

Yabancı adam bu tanıştırmayı başını hafifçe eğerek onayladı.

"Öyleyse size açıkça durumu anlatabilirim Bay Blunt. Henüz on altı yaşındaki kızım çok tuhaf bir durumla karşı karşıya. Bunu yarım saat önce fark ettim. Öyle tuhaf koşullarla karşı karşıyayız ki açıkçası polise haber vermeye cesaret edemiyoruz. Dolayısıyla ofisinize telefon ettim. Yemeye çıktığınızı, ama iki buçuk gibi döneceğinizi bildirdiler. Buraya dostum Albay Harker ile..."

Kısa boylu adam başını eğerek ağzının içinde bir şeyler mırıldandı.

"Burada yemek yerken size rastlamış olmamız gerçekten büyük şans. Böylece hiç zaman kaybetmemiş olacağız. Zaten kaybedecek zamanımız da yok. Hemen benimle bizim eve gelmelisiniz."

Tommy sıkıntılı bir şekilde homurdandı.

"Yarım saat kadar sonra gelip, sizi bulurum. Öncelikle büroma uğramalıyım."

Tuppence'a bakan Albay Harker, onun bıyık altından güldüğünü görünce şaşırmış olmalıydı.

"Hayır, hayır, bu olamaz. Hemen benimle gelmelisiniz."

Gri saçlı adam cebinden bir kart çıkararak bunu Tommy'ye uzattı. "Adım burada yazılı."

Tommy elini harflerin üzerinde gezdirdikten sonra, "Parmaklarım o kadar da hassas değil," diyerek kartı Tuppence'a uzattı. Tuppence kartta

yazan ismi alçak sesle okudu.

"Blairgowrie dükü."

Sonra da büyük bir ilgi ve merakla bu yeni müşteriye baktı. Bu adam zenginliği ve asaleti ile tanınan Dük Blairgowrie idi demek? Dük kibri ve erişilmezliğiyle ünlü asillerden biriydi, kendisinden çok genç, Chicago'lu bir domuz tüccarının kızı ile evlenmiş ve zamanında ortak bir geleceklerinin olamayacağına ilişkin oldukça fazla öngörü yapılmıştı. Gerçekten de son zamanlarda aralarında geçimsizlik olduğuna dair dedikodular dolaşıyordu.

Dük kendinden emin bir tavırla, ancak haşince, "Evet, benimle geliyor musunuz Bay Blunt?" diye sordu.

Tommy kaderine razı olmuş gibiydi.

"Miss Ganges ve ben sizinle beraber geleceğiz," dedi yavaşça. "Sanırım bir fincan kahve içmeme izin verirsiniz. Hemen getirirler. Son zamanlarda gözlerimdeki sorundan dolayı sürekli başım ağrıyor. Kahve sinirlerimi yatıştırıyor."

Garsonu çağırarak kahve siparişini verdi.

Sonra Tuppence'a dönerek, "Miss Ganges," dedi. "Yarın burada Fransız müfettiş ile yemek yiyeceğim. Lütfen şef garson ile görüşüp talimatlarımı iletir ve bana her zamanki masamı ayırmalarını sağlar mısınız? Fransız polisine çok önemli bir konuda destek olmam isteniyor. Biliyorsunuz bu iş için hatırı sayılır bir ücret alacağız. Neyse, not almaya hazır mısınız Miss Ganges?"

Tuppence kalemini ve not defterini çıkararak, bir anlık tereddüdün ardından, "Evet, hazırım," dedi.

"Evet, karidesli salata ile başlamayı öneriyorum. Sonra, evet sonra Omlet Blitz ve bir çift Tournedos a' l'Etranger."

Bir an sustu ve özür dilercesine mırıldandı.

"Umarım beni bağışlarsınız. Ah! Evet, son olarak da Souffle en surprise. Bu kadarı yeter sanırım. Şu Fransız müfettiş çok ilginç biri. Belki de onu tanıyorsunuzdur?"

Dük tanımadığını söylerken, Tuppence ayağa kalkıp garsonla konuşmak üzere içeriye geçti. Geri döndüğünde kahve henüz getirilmişti. Tommy kahvesini ağır ağır yudumladı. Sonra ayağa kalktı.

"Miss Ganges, bastonum lütfen. Teşekkürler. Yön konusunda yardımcı olur musunuz?"

Bu Tuppence'ın hiç hoşlanmadığı bir andı.

"Bir adım sağa, sonra ileri doğru on sekiz adım. Sonra beş basamak var ve sol tarafınızda bir garson servis yapıyor."

Tommy bastonunu sallayarak ilerledi. Tuppence hemen arkasından yürüyerek onun güvenliğini sağlıyor, yönlendiriyordu. Kapıdan çıktıkları ana dek her şey yolunda gitti. Ne yazık ki tam o anda iriyarı bir adam aceleyle içeriye giriyordu ve Tuppence, Bay Blunt'ı uyarmakta gecikince ikisinin şiddetle çarpışmaları kaçınılmaz oldu. Ve tabii ardından açıklamalar ve özürler.

Blitz'in kapısında şık, üstü açılıp kapanan bir araba bekliyordu. Dük bizzat Tommy'nin arabaya binmesine yardımcı oldu.

Bu arada omzunun üstünden arkaya doğru seslenerek, "Arabanız burada mı, Harker?" diye sordu.

"Evet. Şurada, köşeye bırakmıştım."

"Miss Ganges'i siz yanınıza alın lütfen."

Dük itiraz etmelerine fırsat vermeden Tommy'nin yanına bindi ve araba hareket etti.

Dük, "Çok tuhaf bir durum," diye mırıldandı. "Çok yakında size tüm ayrıntıları açıklayabileceğimi umuyorum."

Tommy ellerini başına götürdü ve sakin bir ses tonuyla, "Artık şu güneş gözlüğünü çıkarabilirim," dedi. "Zaten yalnızca restorandaki parlak yapay ışık rahatsız ettiği için kullanmak istemiştim."

Ama kolu sert bir hareketle aşağıya çekildi. Tommy aynı anda yuvarlak ve sert bir şeyin kaburga kemiklerinin hemen altına dayandığını hissetti.

"Hayır, hayır, sevgili dostum Bay Blunt," diyen dükün kibar sesi bir anda inanılmayacak kadar değişmişti. "Güneş gözlüğünü

çıkarmayacaksınız. Ayrıca sessiz, sakin, hiç kıpırdamadan oturacaksınız. Anlıyorsunuz, değil mi? Şu elimdeki tabancayı kullanmak istemiyorum. Gerçek şu ki ben Dük Blairgowrie değilim. Böyle bir müşteriyi reddetmeyeceğinizi bildiğim için dükün ismini kullandım. Ben çok daha sıradan bir insanım. Yalnızca karısını kaybetmiş bir domuz tüccarıyım."

Tommy'nin bu sözlerden etkilendiğini hissetmişti.

"Bu size bir şeyler anımsattı, değil mi?" derken gülüyordu. "Genç adam, gerçekten çok aptalca hareket ettiniz. Korkarım ki bu davranışlarınız ileride başınıza çok büyük sorunlar açacak."

Bu son sözcüklerdeki kötü niyet açıkça seziliyordu. Tommy kıpırdamadan oturuyordu. Adamın sözlerine yanıt vermedi. Bu arada araba yavaşladı ve sonunda durdu.

Sözde dük, "Bir dakika," diyerek Tommy'nin ağzına bir mendil tıkadı ve kaşkolünü da üzerine doladı. Ve aldatıcı bir nezaketle açıkladı.

"Bağırarak yardım istemek gibi bir aptallık yapmamanız için küçük bir önlem."

Arabanın kapısı açıldı ve sürücü Tommy'nin dışarı çıkmasına yardımcı oldu. Sonra iki adam Tommy'yi aralarına aldılar ve hızla merdivenlerden çıkarıp, hemen oradaki bir evin kapısından içeri soktular. Kapı arkalarından kapandı. Tommy girdikleri yerde Doğu'ya özgü o hoş güçlü kokuyu hissetti. Ayakları yumuşak bir halıya gömüldü. Aynı şekilde hızla, hatta uçarcasına merdivenlerden çıktılar, Tommy evin arka tarafında olduğunu düşündüğü odalardan birine alındı. Odaya girince iki adam ellerini bağlayarak onu köşeye yere oturttular. Sonra arabayı kullanan adam dışarı çıktı. Diğeri ise tıkacı çıkardı.

"Şimdi rahatça konuşabilirsiniz," dedi neşeyle. "Evet, bakalım bize neler anlatacaksınız genç adam?"

Tommy öksürerek boğazını temizledikten sonra ağzının acıyan kenarını bağlı eli ile yokladı.

"Umarım özel bastonumu kaybetmemişsinizdir," dedi. "Onu yaptırmak bana çok pahalıya mal olmuştu."

Diğer adam bir saniye durduktan sonra, "Ya çok cesur," dedi. "Ya da çok aptalsınız. Elimde olduğunun farkında değil misin? Avucumun içindesin.

Bu durumda sıradan bir baston ne işine yarayacak ki? Geleceğin benim elimde. Sevenlerin seni bir daha asla göremeyebilirler."

Tommy, "Şu melodrama bir son veremez misiniz artık?" diye sızlandı. "Yoksa benim de size 'Hain, şimdi sana gösteririm,' filan dememi mi bekliyorsunuz? Bu gibi şeyler demode oldu artık."

Diğeri de alaycı bir tavırla, "Ya kız?" dedi. "O da mı ilgilendirmiyor seni?"

Tommy, "Zaten ben de onu düşünüyordum, iki kere iki dört eder," dedi. "Biraz düşününce şöyle bir sonuca vardım; Harker denilen şu geveze herif de aynı karanlık kişilerin maşası olduğuna göre zavallı küçük sekreterim de birazdan buradaki küçük bir çay partisine katılacak."

"Evet, bir açıdan doğru ama bir diğer açıdan da yanlış. Gördüğünüz gibi hakkınızda her şeyi biliyorum, Bayan Beresford buraya getirilmeyecek. İşte bu benim açımdan küçük bir önlem. Özellikle yüksek mevkilerdeki dostlarınızın büyük olasılıkla sizi izliyor olabileceklerini düşünüyorum. Böyle bir durumda, yani peşinizdeyseler bile, ikinizi birden izlemeleri çok zor. Birinizi bulsalar bile diğeriniz elimde olacak. Şimdi beklediğim..."

Kapının açılmasıyla sözü yarıda kesildi. Gelen, arabanın şoförüydü.

"İzleyen yok, efendim. Her şey yolunda."

"Güzel. Sen gidebilirsin Gregory."

Kapı yeniden kapandı.

Sözde dük, "Şimdilik işler yolunda," dedi. "Evet, şimdi söyleyin bakalım Bay Beresford Blunt, sizinle ne yapalım?"

Tommy, "Öncelikle şu güneş gözlüklerini çıkarmak isterdim," dedi.

"Bunu yapmayı düşünmüyorum. Güneş gözlükleriyle gerçekten körsünüz. Eğer çıkarırsam en az benim kadar görebileceksiniz ki bu da küçük planıma uymaz. Bir planım var. Siz heyecanlı romanlardan hoşlanıyorsunuz Bay Blunt. Karınızla bugün oynadığınız oyun bunu kanıtlıyor. Şimdi dinleyin beni, birlikte küçük bir oyun oynayacağız. Oldukça zekice düzenlenmiş bir oyun. Öğrenince siz de bana hak vereceksiniz. Anlatayım: Şu üzerinde durmakta olduğunuz odanın zemini metalle kaplı. Yüzeyde halının altında yer yer küçük çıkıntılar var.

Düğmeye basmamla birlikte... "Bu küçük noktalara elektrik yüklenmiş olur. Bu noktalardan birine basmanın tek bir anlamı var: Ölüm! Anlıyor musunuz? Eğer görebilseniz, ama göremiyorsunuz. Tamam karanlıktasınız. İşte size bir oyun. Kör adamın ölümle oyunu. Eğer sağ olarak kapıya ulaşabilirseniz, özgürsünüz! Ama bana kalırsa kapıya ulaşamadan önce bu tehlikeli noktalardan birine basmış olacaksınız. Ve de bu, benim açımdan çok eğlenceli olacak."

Tommy'nin yanma gelerek elindeki bağları çözdü. Sonra da önünde alaycı bir tavırla hafifçe eğilerek bastonunu uzattı.

"Kör Dedektif. Görelim bakalım bu sorunu çözebilecek misin? Ben elimde tabancam şurada bekliyor olacağım. Eğer gözlüğü çıkarmak için ellerini başına doğru kaldıracak olursan hemen gözümü kırpmadan ateş edeceğimden emin olabilirsin. Anlaştık mı?"

Tommy'nin rengi solmuştu ama kararlıydı.

"Kesinlikle," dedi. "En ufak bir şansım bile yok, değil mi?"

"Şans mı?" Adam omzunu silkti.

"Kendinizi çok akıllı sanıyorsunuz, değil mi? Ama unuttuğunuz bir şey var. Bu arada bir sigara yakabilir miyim? Zavallı kalbim heyecandan küt küt atıyor."

"Evet, bir sigara yakabilirsin, ama sakın bana bir numara yapmaya kalkışma. Unutma ki elimde tabanca sana bakıyorum."

Tommy, "Ben sirk köpeği değilim," dedi. "Numara yapmasını beceremem!" Cebinden sigara paketini çıkardı, sonra kibrit için ceplerini yoklamaya başladı. "Sorun yok. Cebimde tabanca arıyor filan değilim. Üzerimde silah olmadığını zaten biliyorsunuz. Ama yine de, az önce de söylediğim gibi, unuttuğunuz bir şey var."

"Nedir o?"

Tommy cebinden kibritini çıkararak, çakmaya hazır bir durumda durdu.

"Evet, ben körüm ve siz görebiliyorsunuz. Bu doğru. Avantaj sizde. Peki ya ikimiz de karanlıkta kalırsak? O zaman avantajınız ne olur?

Kibriti çaktı.

Sözde dük kahkahalarla güldü.

"Ateşi elektrik düğmesine atıp kontak yaptırmayı mı düşünüyorsunuz? Yani odayı karanlığa gömmeyi? Bu olanaksız."

Tommy, "Aynen öyle," dedi. "Evet, sizi karanlıkta bırakamam, ama zıt kutupların sonsuzda birleştikleri söylenir. Fazla ışığa ne dersiniz?"

Bunları söylerken kibriti elinde tuttuğu bir şeye değdirerek o nesneyi masanın üzerine doğru attı. Oda bir anda kör edecek parlaklıkta bir ışıkla doldu. Bir an için ışığın parlaklığından gözleri kamaşan dük, gözlerini kapadı ve tabancasını indirerek geri çekildi.

Gözlerini tekrar açtığında, göğsüne dayalı keskin bir şey vardı. Tommy, "At o tabancayı," diye bağırdı. "Çabuk ol. Bastonumun özel olarak üretilmiş olduğunu söylemiştim sana. Sıradan bir bastonun işe yaramaz bir şey olduğu konusunda seninle hemfikirim, ama iyi bir metal baston gerektiğinde çok iyi bir silah olabilir. Sence de öyle değil mi? En azından magnezyum bir tel gibi. Bırak o silahı!"

Boynunda bastonun sert ucunu hisseden adam, tabancayı yere attı. Ama hemen ardından gülerek geriye sıçradı.

"Avantaj halen bende," diyordu. "Çünkü ben görebiliyorum, sen göremiyorsun."

Tommy, "İşte yanıldığınız nokta buydu," dedi. "Gayet iyi görebiliyorum. Güneş gözlüğü görmemi engellemiyor. Bunu yalnızca Tuppence'ı kandırmak için yaptım. Başlangıçta birkaç hata yaptıktan sonra yemeğin sonuna doğru isabetli tahminlerimle onu hayran bırakmak için bir oyun oynadım. Kapıya kadar dikkatle yürüyebilir ve tüm elektrik verilmiş noktaları ustalıkla atlayabilirdim. Ama senin bu oyunda dürüst davranacağına, sözünü tutacağına güvenemedim. Benim canlı olarak bu evden çıkmama fırsat vermeyecektin. Şimdi dikkatli ol..."

Dük öfkeden deliye dönmüş bir halde, kıpkırmızı bir yüzle ileri doğru atıldı. Ne var ki bu arada kızgınlıktan ayağını nereye bastığına dikkat etmemişti. Bir an için mavi bir kıvılcım göründü ve hemen ardından da 'dük' olduğu yerde sallanarak aynen bir kütük gibi yere yığıldı. Oda hafif bir yanık et ve çok daha güçlü ozon kokusuyla doldu.

Tommy, 'Aman Tanrım," diye mırıldandı. Yüzündeki terleri sildi. Sonra her adımım dikkatle atarak, ihtiyatla duvara kadar yürüdü ve şalteri indirdi. Ardından kapıya giderek dikkatle açtı ve dışarı baktı. Etrafta kimseler yoktu. Sessizce dışarı çıktı. Merdivenlerden inerek ön kapıdan dışarı çıktı.

Ancak caddeye çıkıp da kendini güvende hissedince, dönüp ürpererek evin numarasına baktı. Sonra hemen en yakın telefon kulübesine koştu. Endişeyle telefonun açılmasını beklediği ilk birkaç dakika onun için işkenceden farksızdı, ama sonra duyduğu tanıdık sesle rahatladı.

"Tuppence, Tanrı'ya şükür," diye bağırdı.

"Ben iyiyim canım, endişelenmene hiç gerek yok. Bana ısmarlamam gereken yemekleri söylerken verdiğin şifreli ipuçlarını hemen çözdüm: Ücret, karides, Blitz'e gel, iki yabancıyı izle, sürpriz. Hemen Albert'i aradım. Neyse tam zamanında geldi. Ama sonra bizi iki farklı arabaya bindirdiler. O da taksiyle bizi izleyip, beni götürdükleri evi görmüş, sonra da polise telefon etmiş."

Tommy, "Albert çok akıllı bir çocuk," dedi. "Aslan yürekli. Seni izlemeyi yeğleyeceğinden emindim. Ama yine de çok endişelendim. Sana anlatacak çok şeyim var. Hemen geliyorum. Gelir gelmez de St. Dunstan Körler Derneği'ne hatırı sayılır bir bağış çeki yazmayı düşünüyorum. Tanrım, görememek korkunç bir şey olsa gerek."

9. Bölüm: Çöplükteki Adam

Tommy hayatından memnun değildi. Blunt’ın Muhteşem Dedektifleri ceplerini olmasa bile gururlarını inciten bir olay yaşamışlardı. Resmen Adlington Hall'daki bir inci gerdanlık hırsızlığının gizemini çözmekle görevlendirilmişler, ama başarı sağlayamamışlardı. Kılık değiştirip kumarbaz kontesin peşine takılan Tommy onu bir Katolik kilisesine giderken bile izlemiş, Tuppence ise ev sahibinin genç kuzeni ile golf sahasında samimiyeti ilerletmeyi bile göze almıştı. Ama bu arada bölge polisinden bir müfettiş uşaklardan zaten hırsızlıktan sabıkalı olan birini gözaltına almış ve adam zorluk çıkarmadan suçunu itiraf etmişti.

Tommy ile Tuppence bu başarısızlıklarını olgunlukla hazmetmeye çalışarak, onurlarıyla geri çekilmiş, Adlington Oteli'nin salonunda kokteyllerini yudumluyorlardı. Tommy'nin üzerinde hâlâ bu iş için özel olarak giydiği giysiler vardı.

Üzüntüyle, "Yazık," dedi. "Halbuki tam da Peder Brown rolüne alışmaya başlamıştım. Hatta onunki gibi bir de şemsiye satın almıştım."

"Bu zaten Peder Brown'a göre bir iş değildi. Onun öykülerinde başlangıçta her şey normaldir, sonra biri olağan gibi görünen bir şey yapar ve ilginç olaylar birbirini izlemeye başlar."

Tommy yeniden, "Yazık ki," dedi. "Şehre dönmemiz gerekiyor. Belki de istasyona."

Tommy tam bardağı ağzına götürmüştü ki birinin omzuna vurmasıyla birlikte kokteyl çalkalandı ve döküldü. Ve de vuranın elinin ağırlığına denk, gür bir ses duyuldu.

"Tanrım, bu o! Bu bizim Tommy. Bayan Tommy de burada. Eski dostum. Sizi buraya hangi rüzgâr attı? Yıllardır sizi görmediğim gibi bir haber de alamamıştım."

Tommy içinde çok az içki kalan kadehini masaya bırakırken, "Vay canına, bu bizim **Bulger**!"

(Tümsek yüzlü golf sopası.) dedi! Bulger otuz yaşlarında, geniş omuzlu, iriyarı, yuvarlak kırmızı yüzlü, gözlerinin içi gülen bir tipti. Üzerinde golf kıyafeti vardı. "Bulger eski dostum!"

"Eski dostum," diyen Bulger'in gerçek ismi Marvyn Estcourt' du. "Ne o dostum, peder mi oldun? Seni böyle göreceğim dünyada aklıma gelmezdi."

Tuppence kahkahayı bastı. Tommy utanmış gibiydi. O sırada yanlarında dördüncü bir kişinin daha olduğunun farkına vardılar.

Bu dördüncü kişi uzun boylu, sarışın, iri mavi gözlü, son derece güzel, ermin kürkle süslenmiş siyah tayyörlü ve fındık iriliğinde inci küpeleriyle göz alacak derecede şık ve zengin görünümlü bir kadındı. Yalnızca gülümsemesi bile insana birçok şeyler anlatabiliyordu. Örneğin bu gülümseme kadının İngiltere'de hatta dünyada ender rastlanır güzellerden olduğunu kendisinin de bildiğini anlatıyordu. Ve bu kesinlikle boşuna da değildi, kadın gerçeğin kesinlikle farkındaydı.

Tuppence ile Tommy, onu hemen tanıdılar. Onu üç kez, Yüreğin Gizemi'nde, bir o kadar da Ateşin Gücü'nde seyretmiş, ayrıca yine onun oynadığı çok sayıda tiyatro oyununu da izlemişlerdi. İngiltere'de toplum üzerinde bu denli büyük etki yaratabilen bir tek aktris daha olmadığı söylenebilirdi. Miss Gilda Glen her şeyiyle benzersizdi, İngiltere’nin en güzel kadını olarak tanınıyordu. Ama güzel olduğu kadar aptal olduğuna ilişkin söylentiler de alıp yürümüştü.

Bulger böyle güzel bir kadını bir an için bile unutmuş olmasının utancı içinde, "Tommy ve Bayan Tommy benim çok eski dostlarım Miss Glen," dedi. "Tommy ve Bayan Tommy, sizi Miss Gilda Glen'le tanıştırayım."

Bunları söylediği sırada Bulger'in sesinin tonundan bile gurur duyduğu anlaşılıyordu. Yalnızca böyle bir kadının yanında olması bile onun zafer kazanmış biri havasına girmesine yetmişti. Aktris dikkatlice Tommy'ye bakıyordu.

Sonunda, "Siz gerçekten peder misiniz, yani Katolik rahibi?" diye sordu. "Ben Katolik rahiplerinin evlenemediklerini duymuştum."

Estcourt yeniden kahkahalara boğuldu.

"İşte bu çok iyi," diye haykırdı. "Tommy, seni kurnaz tilki. Neyse ki seni de böyle gösterişli giysilere bürünmeye zorlamamış Bayan Tommy."

Gilda Glen, ona aldırmadı bile. O hâlâ hayret dolu gözlerle Tommy'yi süzüyordu.

Yeniden, "Gerçekten rahip misiniz?" diye sordu.

Tommy kibarca, "Her gördüğünüze inanmamalısınız sayın bayan," dedi. "Görüntüler bazen çok aldatıcı olabilir. Çok azımız göründüğümüz insanızdır. Aslına bakarsanız benim mesleğimin rahiplikten çok büyük farkı yok. Gerçi ben günah çıkaramam ama her ikimiz de insanların itiraflarını dinleriz. "

Estcourt söze girerek, "Sen ona aldırma," dedi. "Kandırıyor seni."

Genç kadın hâlâ gördüğüne bir anlam veremiyordu.

"İyi de din adamı değilseniz neden böyle giyindiniz ki? Bunun bir tek anlamı olabilir o da..."

Tommy gülerek, "Yasalardan kaçıyor filan değilim," dedi. "Tam aksine."

"Oh," diyen kadın, Tommy'yi daha da büyüyen güzel gözleriyle süzdü. Tommy, acaba ne demek istediğimi anladı mı, diye düşünüyordu. Belki de açıkça anlatmam daha doğru olacak, aksi takdirde anlayacağını hiç sanmıyorum. Yüksek sesle konuşmaya devam etti.

"Bulger şehre giden trenlerin saatleri hakkında bir bilgin var mı? Hemen eve dönmemiz gerekiyor da, istasyon buraya ne kadar uzakta?"

"On dakikalık bir mesafede. Ama acele etmeyin. İlk tren 06:35' te. Saat henüz altıya yirmi var. Bir önceki daha yeni gitti, kaçırdınız."

"İstasyona hangi yoldan gitmeliyiz?"

"Otelden çıkınca hemen sola döneceksiniz. Sonra da, bir dakika, sanırım en doğrusu Morgan Bulvarı'nı izlemeniz olacak."

Miss Glen birden irkilerek, şaşkınca arkadaşına baktı.

"Morgan Bulvarı mı?"

Estcourt gülerek, "Ne düşündüğünü biliyorum," dedi. "Hayaleti, değil mi? Morgan Bulvarı'nın bir tarafında mezarlık var. Söylentilere göre uzun zaman önce orada bir kavgada devriye gezen bir polis memuru öldürülmüş. Halen de, o polis memurunun hayaletinin orada gezdiğine inanılıyor.

Aklınız alıyor mu bunu? Ama yine de bu hayaleti gördüğüne yemin eden bir sürü insan var."

Miss Glen ürpererek, "Bir polis memuru mu?" diye sordu. "Ama hayalet diye bir şey yok, değil mi? Yani öyle şeyler..."

Sonra hemen ayağa kalktı ve etolüne daha da sıkı sarındı.

Ve de belli belirsiz bir, "Allahaısmarladık," dedi.

Zaten baştan beri Tuppence'ı görmezden geliyordu. Giderken de onun tarafına bakmadı bile. Yalnızca son bir kez omzunun üstünden şaşkınlık içinde Tommy'yi süzdü. Tam kapıya ulaştığı anda kır saçlı, tombul yüzlü bir adamla karşılaştı ve şaşkınlıktan ufak bir çığlık attı. Adamın da onu orada görünce çok şaşırdığı belliydi. Hemen kadının koluna girdi ve heyecanla bir şeyler söyleyerek dışarı çıkardı.

Estcourt, "Olağanüstü bir yaratık, değil mi?" diye sordu. "Ama beyni bir tavşanınki kadar. Lord Leconbury ile evleneceği söyleniyor. Kapıda karşılaştığı adam, Lord Leconbury idi."

Tuppence, "Pek de evlenilecek bir adama benzemiyor," diye mırıldandı. Estcourt omuzlarını silkti.

"Yanılmıyorsam unvanın hanımlar üzerindeki çekiciliği halen çok fazla," dedi. "Ayrıca Leconbury hiçbir anlamda güç kaybeden asillerden biri değil. Kadının iyi bir yaşamı olacağı kesin. Zaten kadının nereden geldiği de bilinmiyor. Bana sorarsanız kenar mahalleden biri o. Bir bilinmeyen de burada ne yaptığı. Otelde kalmıyor. Ona nerede kaldığını sorduğum zaman beni tersledi. Tek kelimeyle ağzımın payını verdi. Kekeleyerek saçma sapan bir şeyler söyledi. Neler döndüğünü bir bilebilseydim?" Saatine bakarak mırıldandı.

"Artık gitmeliyim. Sizi tekrar gördüğüm için çok sevindim. Bir akşam şehirde buluşup bir yerlere gidelim. Haydi, görüşmek üzere."

Aceleyle oradan ayrıldı. Hemen ardından da bir komi yanlarına yanaşarak, tepsi içinde bir not getirdi. Mektubun üzerinde ne bir isim, ne de adres vardı.

Notu getiren komi Tommy'ye dönerek, "Bu not size gönderildi, efendim," dedi. "Miss Gilda Glen yolladı."

Tommy merakla zarfı yırtıp, okumaya başladı. Notta acele ile karalanmış, kargacık burgacık birkaç satır vardı.

Pek emin değilim ama bana yardım edebileceğinizi umuyorum. Morgan Bulvarından istasyona giderken saat altıyı on geçe yolunuzun üzerindeki Beyaz Eve uğrayabilir misiniz?

Saygılarımla, Gilda Glen.

Tommy bir işaretle notu getiren çocuğu gönderdikten sonra, mektubu Tuppence'a uzattı.

Tuppence, "Tuhaf," dedi. "Acaba seni hâlâ rahip sandığı için mi görüşmek istiyor?"

Tommy bu soruyu düşünceli bir tavırla, "Hayır," diye yanıtladı. "Bana kalırsa rahip olmadığımı anladığı için görüşmek istiyor. Hey, bu da ne?"

Tommy'nin, "Bu" dediği kızıl saçlı, üstü başı perişan, hırçın görünümlü bir adamdı. Odaya girmiş, kendi kendine söylenerek bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu.

Adam öfke ve şiddet dolu yüksek bir sesle, "Allah kahretsin," diyordu. "Lanet olsun, tek söyleyebileceğim bu!"

Genç çiftin yakınında duran koltuklardan birine oturdu ve onları hüzünlü bir ifade ile süzdü.

Sonra Tuppence'a bakarak, "Tanrı bütün kadınların cezasını versin," dedi. "İsterseniz bana kızın, isterseniz beni otelden attırın. Bu ilk olmaz zaten. Neden sanki düşündüklerimizi açıkça söyleyemiyoruz ki? Neden sanki duygularımızı bastırıp, aptalca sırıtarak hep birbirimizi taklit ediyoruz ki? Ben kendimi kibar ve nazik bir insan olarak hissetmiyorum. İçimden birinin boynuna sarılıp, onu öldürene dek sıkmak geliyor." Bir an sustu.

Tuppence, "Belirli birinin boynunu sıkmak mı istiyorsunuz, yoksa herhangi birinin mi?" diye sordu.

Genç adam haşin bir tavırla, "Belirli birinin," diye yanıtladı.

Tuppence, "Çok ilginç," dedi. "Bize anlatmak istemez miydiniz, rahatlarsınız?"

Kızıl saçlı adam, "Adım Reilly," dedi. "James Reilly. Belki de duymuşsunuzdur. Barış Şiirleri adlı bir kitap yazmıştım. Bir şiir kitabı. Çok iyi şiirler var içinde ya da en azından ben öyle olduğunu düşünüyorum."

Tuppence hayretle, "Barış Şiirleri mi?" diye sordu.

Bay Reilly saldırgan bir tavırla, "Evet, neden olmasın?" diye sordu.

Tuppence hemen, "Ah evet, elbette," dedi.

"Ben her zaman barıştan yanayım. Savaştan nefret ederim. Ve de kadınlardan. Ah kadınlar! Biraz önce buralarda dolaşan o güzel yaratığı gördünüz mü? Kendini Gilda Glen diye adlandıran o yaratığı. Gilda Glen. Tanrım! Bir zamanlar o kadına nasıl da tapmıştım.

Bakın, inanın bana, eğer onun kalbinde biri varsa, o hâlâ benim. Bir zamanlar bana âşıktı, yine de olabilir. Ama o kendini o Leconbury denilen herife satmaya kalktı. Tanrı yardımcısı olsun. Onun olmasındansa onu kendi ellerimle öldürmeyi yeğlerim."

Bunları söyledikten sonra birden ayağa kalkıp dışarı fırladı. Tommy kaşlarını çattı.

"Çok heyecanlı bir tip," diye mırıldandı. "Evet, Tuppence, işe koyulalım mı?"

Otelin dışına soğuk havaya çıktıklarında, şehrin üstüne sis çökmekteydi. Estcourt'un verdiği tarife uyarak hemen sola döndüler ve birkaç dakika sonra Morgan Bulvarı tabelasının bulunduğu bir kavşağa geldiler.

Sis giderek yoğunlaşıyordu. Etraflarında sanki küçük beyaz bulutlar uçuşuyordu. Sol taraflarında mezarlığın yüksek duvarı, sağ taraflarındaysa yan yana dizilmiş bir sıra küçük, eski görünümlü ev vardı. Birden bunlar kayboldu ve yerini yüksek bir çite bıraktı.

Tuppence, "Tommy," dedi. "Sinirlenmeye başlıyorum. Çok tedirgin oldum. Sis ve sessizlik. Sanki ıssız ücra bir yerdeymişiz gibi."

Tommy, ona hak vererek, "İnsan bazen böyle duygulara kapılır," dedi. "Kendini yeryüzünde yalnızmış gibi hisseder. Bu sisin etkisi ile kimseyi görememenin..."

Tuppence başını salladı.

"Kendi ayak seslerimizin yankısından başka ses yok, dur bir dakika, o da neydi?"

"Ne?"

"Bir an arkamızda başka bir ayak sesi duydum gibi geldi bana."

Tommy anlayışla, sevecen bir tonda, "Eğer böyle giderse birazdan hayalet de görürsün," dedi. "Kuruntuyu bırak. Bu kadar gergin

olma, rahatla. Yoksa polisin hayaletinin gelip omzuna dokunacağından mı korkuyorsun?"

Tuppence'ın sesi titriyordu.

"Tommy, lütfen sus. Aklıma kötü şeyler getirme."

Başını çevirip, omzunun üzerinden geriye bakarak, etraflarını saran sis perdesinin içinde bir şeyler görmeye çalıştı.

"İşte yine duydum," diye fısıldadı. "Üstelik şimdi çok daha yakınımızda. Önümüzde. Tommy ne olur yine duymadığını söyleme?"

"Evet, bir şeyler duydum. Evet, ayak sesleri var. Herhalde bizim gibi treni yakalamak isteyen biri. Acaba..."

Tommy birden durdu ve kalakaldı. Tuppence yutkundu, çığlık atmamak için kendini zor tuttu.

Hemen yirmi adım ilerilerinde sis perdesi yapay bir şekilde aralanmış ve ortasında sisle bütünleşen, devasa bir polis memuru belirmişti. Sisin içinde bir görünüyor bir kayboluyordu, öyle ki iki izleyici bunun hayal güçlerinin bir ürünü olup olmadığını bile kestiremiyorlardı. Ama sonra sis yeniden aralanıyor ve gözlerinin önünde aynı sahne beliriyordu. Koskocaman mavi bir polis, kırmızı bir posta kutusu ve yolun sol tarafında yükselen beyaz bir evin silueti.

Tommy, "Mavi, kırmızı ve beyaz," dedi. "Aynen bir resim gibi, her şey tam bir uyum içinde. Haydi, gel Tuppence korkulacak bir şey yok."

Tommy karşılarındakinin gerçek bir polis memuru olduğunu gördüğü ilk anda anlamıştı. Aslında siste göründüğü kadar iriyarı ve korkunç da değildi. Karıkoca siste ilerlemeye çalışırken, arkalarında yine ayak sesleri duydular.

Hızla yürüyen bir adam aceleyle yanlarından geçti. Beyaz evin bahçe kapısından girdi, merdivenlerden çıktı ve kapının

tokmağını vurmaya başladı. Tommy ve Tuppence, onun arkasından bakakalan polisin yanına geldiklerinde kapı açılmış ve adam eve girmişti.

Polis ağır ağır, oturaklı bir sesle, "Acelesi olmalı, çok telaşlı birine benziyor," dedi. Sanki ağzından çıkan her sözcüğü önce düşünüp, sonra söylüyor gibiydi.

Tommy, "Her zaman telaş içinde olan tiplerden biri o," dedi.

Polis bir an kalakaldı ve yüzünde şaşkın, şüpheli bir ifade belirdi.

"Arkadaşınız mı?" diye sorarken aynı şüphe sesinden de anlaşılıyordu.

Tommy, "Hayır," dedi. "Arkadaşım değil, ama kim olduğunu tesadüfen öğrendim. Adı Reilly."

Polis, "Ya, öyle mi?" dedi. "Neyse, ben artık işime bakayım."

Tommy, "Lütfen bana beyaz evin nerede olduğunu söyler misiniz?" dedi.

İriyarı polis memuru başını yana doğru çevirdi.

"İşte şurası. Bayan Honeycott'un evi." Bir an sustuktan sonra da bu yabancılara işe yarayacak bazı bilgiler vermesi gerektiği düşüncesiyle ekledi. "Çok sinirli insanlar. Hep evlerine hırsız gireceğinden korkarlar. Benden evlerini sürekli kolaçan etmemi istiyorlar. Sanırım kadınlar ilerleyen yaşlarda böyle evhamlı oluyorlar."

Tommy, "İlerleyen yaşlar mı?" diye sordu. "Acaba burada bir de genç hanımın kalıp kalmadığı konusunda bir bilginiz var mı?"

"Genç bir bayan mı? Genç bir bayan... Hayır, buralarda öyle birini gördüğümü söyleyemem."

Tuppence, "Belki de burada kalmıyor Tommy," dedi. "Şu anda burada olmayabilir de. Bizden biraz önce yola çıkmış olabilir, henüz gelmemiştir."

Polis birden, "Ah, şimdi anımsadım," dedi. "Ben buraya gelirken genç bir kadın, beyaz evin bahçe kapısından içeri giriyordu. Üç ya da dört dakika önce."

Tuppence merakla, "Üzerinde ermin kürk vardı, değil mi?" diye sordu.

Polis, "Boğazının etrafına tavşan gibi tüylü beyaz bir şey dolamıştı," diye onayladı.

Tuppence gülümsedi. Polis onların geldiği yöne doğru ilerlerken onlar da Beyaz Ev'in bahçesine girmeye hazırlandılar.

Tam o sırada evden hafif, boğuk bir çığlık duyuldu. Hemen ardından ön kapı açılarak, James Reilly telaşla dışarıya fırladı ve merdivenlerden koşarcasına indi. Yüzü bembeyaz ve perişandı, korku dolu gözleri faltaşı gibi açılmış olmasına rağmen hemen önündekini bile göremeyecek haldeydi. Zil zurna sarhoşmuş gibi yalpalıyordu.

Kendi kendine panik içinde mırıldanarak Tommy ile Tuppence'ı fark bile etmeyerek ya da öyle davranarak yanlarından geçip gitti.

Dehşet dolu bir sesle hiç durmadan, "Tanrım! Tanrım! Yüce Tanrım!" diye tekrar edip duruyordu.

Sanki sakinleşmek ve bir yerden destek almak için bahçe kapısına tutundu, sonra birden paniğe kapılarak delicesine polisin gittiği yönün tam tersine doğru koşmaya başladı.

Tommy ile Tuppence şaşkınlık içinde bakıştılar.

Tommy, "Evet," dedi. "Sanırım evde dostumuz Reilly'yi fena halde dehşete düşürecek bir şey oldu."

Tuppence parmağını bahçe kapısına sürdü.

"Reilly elini yeni boyanmış bir yere sürmüş olmalı," dedi.

Tommy düşünceli bir tavırla, "Hım," dedi. "Bana kalırsa hemen eve girmemiz gerekiyor. Olanlara bir anlam veremiyorum."

Evin kapısının eşiğinde beyaz önlüklü bir hizmetçi kız korkudan donakalmış bir halde duruyordu. Sanki nutku tutulmuştu.

Tommy'nin merdivene ayak basmasıyla birlikte kız, "Bu olacak şey mi, muhterem peder?" dedi. "Bu adam buraya geldi, genç bayanı görmek istediğini söyledi. Ardından yanıt bile beklemeden doğruca yukarıya çıktı. Sonra hanımın -zavallıcık- vahşi bir kediyi anımsatan o korkunç çığlığı duyuldu ve hemen ardından da adam koşarak dışarı çıktı. Yüzü hayalet görmüş gibi bembeyazdı. Bütün bunların anlamı ne? Neler oluyor?"

O sırada koridorun gerisinden sert bir ses duyuldu.

"Ellen, ön kapıda yine kiminle konuşuyorsun?" diye sordu.

Ellen hiç gereği yokken, "Ev sahibesi, hanımım," diye açıkladı ve geri çekildi.

Tommy birden kendini kır saçlı, orta yaşlı bir kadının karşısında buldu. Siyah kesme boncuklarla süslenmiş bir elbise giymiş olan kadın, donuk mavi gözleriyle çerçevesiz gözlüklerinin arkasından onu süzüyordu.

Tommy, "Bayan Honeycott?" diye sordu. "Buraya Miss Glen ile görüşmek için gelmiştim."

Bayan Honeycott, Tommy'yi tepeden tırnağa süzdükten sonra, bakışlarını Tuppence'a çevirdi ve onu da en ince ayrıntısına kadar inceledikten sonra, "Demek öyle, demek öyle. İçeri gelin," dedi.

Öne geçerek koridorda ilerledi ve onları evin arka tarafında bahçeye bakan bir odaya götürdü. Oda aslında ideal sayılacak boyutlarda bir yerdi, ama içeri tıkılan fazla sayıdaki koltuk, masa ve sandalye yüzünden oldukça küçük görünüyordu. Şöminede büyük bir kütük yanıyordu. Şöminenin yan tarafına kreton döşeli, geniş bir divan yerleştirilmişti. Duvar kâğıdının ince gri çizgileri tavanda iri güllerle süslenmişti. Duvarlar çok sayıda yağlıboya tablo ve oymalarla doluydu.

Buranın dekorasyonuna bakınca kesinlikle Miss Gilda Glen'in parlak, gösterişli kişiliğiyle bağdaştırmak mümkün değildi.

Bayan Honeycott, "Lütfen oturun," dedi. "Öncelikle, beni bağışlamanızı isteyeceğim, sayın peder, maalesef Katolik olmadığım için ilk anda şaşırdım. Katolik bir rahibin beni evimde ziyaret edeceğini hiç düşünmemiştim. Ama Gilda çok farklı, çok ahlaksız davranışlar sergiliyor, onun gibi bir yaşam süren insandan her şey beklenir, bir günah işlemiş ise buna pek şaşırmam; hatta çok daha kötüsü bile beklenebilir. Gerçi onun pek dinle ilgisi olduğunu da sanmıyorum ama. Bu arada ben Katolik rahiplerin evlenmediklerini, bu gibi konularla ilgilenmediklerini duymuştum, ama tabii bu benim görüşüm. Gerçi manastırlara sayısız güzel kızın kapatıldığını, sonra kimsenin orada neler olduğunu bilemediğini düşününce, neyse şimdi bu konu hakkında daha fazla konuşmaya hiç gerek yok."

Bayan Honeycott birden sustu ve derin bir soluk aldı. Tommy rahiplik kurumunu ve tinsel konulan savunmaya girişip, tartışmalı konuları açmadan doğrudan asıl konuya geldi.

"Anladığıma göre Bayan Honeycott, Miss Glen burada yaşıyor," dedi.

"Evet, burada kalıyor. Ama bilin ki bunu onaylamıyorum. Evlilik evliliktir ve insanın kocası iyi de olsa kötü de olsa onun kocasıdır. Eğer yatağı yaptıysanız, onda yatmalısınız da."

Tommy şaşkınlıkla, "Tam olarak anlayamadım," diye mırıldandı.

"Tahmin ediyorum. Sizi buraya getirmemin nedeni de bu. Size düşüncelerimi açıklayacağım, sonra Gilda'nın yanına gidebilirsiniz. Buraya geldi, hem de aradan geçen bunca yıldan sonra ve benden kendisine yardım etmemi istedi. Benden o adamla görüşüp onu boşanmaya ikna etmemi istiyordu. Düşünsenize! Ona açıkça yapabileceğim bir şey olmadığını söyledim. Boşanmak günahtır. Ama öz kız kardeşimin evime sığınmasına da engel olamazdım değil mi?"

Tommy, "Gilda kız kardeşiniz mi?" diye sordu.

"Evet, Gilda benim öz kardeşim. Size bunu söylememiş miydi?"

Tommy ağzı açık kalakalmıştı. Bu olacak şey değildi. Düşüncesi bile olanaksız görünüyordu. Sonra birden Gilda Glen'in güzelliğinin yıllar öncesinde bile dillere destan olduğunu anımsadı, daha küçük bir erkek çocuğuyken, onu tiyatroda seyretmişti ve yine bugünkü kadar güzel bulmuştu. Bu durumda gerçekten de kardeş olabilirlerdi. Kadın doğruyu söylüyor olabilirdi. Ama böylesine bir tezat. Demek Gilda Glen alt sınıftan geliyordu, yaşamında büyük bir sıçrayış yapmış, sınıf değiştirmişti. Gilda Glen! Sırrını ne güzel saklamıştı!

Tommy neden sonra, "Henüz anlayamadığım bir şey var," dedi. "Kız kardeşiniz evli mi?"

Bayan Honeycott kısaca, "On yedi yaşındayken evlenmek için evden kaçmıştı," diye açıkladı. "Kocası kendinden çok daha aşağı sınıftan biriydi. Üstelik babamız din adamıydı. Bu, ailemiz için bir yüz karası oldu. Sonra kocasını terk edip sahneye çıktı. Tiyatro sahnesine. Yaşamım boyunca hiç tiyatroya gitmedim. Daima düzgün bir yaşamım oldu, yaşamımda hiçbir günaha yer vermedim. Ama o şimdi, bunca yıl sonra kocasından ayrılmak

istiyor. Yanılmıyorsam kodamanlardan biri ile evlenmek için. Ama kocası çok kararlı, öyle ki ne zorbalık, ne de para kararını etkilemiyor. Bundan dolayı onu çok takdir ediyorum."

Tommy birden, "Bu adamın ismi neydi?" diye sordu.

"Belki size tuhaf gelecek ama inanın anımsayamıyorum. Bu ismi son duymamın üzerinden yaklaşık yirmi yıl geçti. Babam onun adının anılmasını bile yasaklamıştı. Ayrıca ben de Gilda ile bu konuyu tartışmayı hep reddettim. Ne düşündüğümü biliyor, bu onun için yeterli."

"Reilly olabilir mi?"

"Olabilir. Gerçekten bu konuda kesin bir şey söyleyemem. Tamamen unutmuşum."

"Söz ettiğim kişi biraz önce bu evdeydi."

"O adam mı? Onu, ben bir tımarhane kaçkını falan sanmıştım. O geldiği sırada mutfakta Ellen'e bugünkü yemeklerle ilgili talimat veriyordum. Sonra odaya geri döndüm, Gilda'nın geri dönüp dönmediğini düşünüyordum ki (kendisinde de anahtar var) sesini duydum. Birkaç saniye antrede durduktan sonra doğruca yukarı, odasına çıktı. Üç dakika kadar sonra da o patırtı koptu. Antreye çıktığımda, adamın birinin merdivenlerden yukarı koşarak çıktığını gördüm. Ardından o tuhaf çığlık duyuldu ve bu kez de adamın deli gibi aşağı indiğini gördüm. Tuhaf bir şeyler oluyordu ama anlayamadım."

Tommy ayağa kalktı.

"Bayan Honeycott hemen yukarı çıkalım. Korkarım..."

"Ne?"

"Evinizde kırmızıya boyanmış yeni bir eşya var mı?"

Bayan Honeycott şaşkınlıkla baktı.

"Elbette ki yok."

Tommy ciddi bir tavırla, "Ben de bundan korkuyordum," dedi. "Lütfen hemen kardeşinizin odasına çıkalım."

Bir anlık sessizliğin ardından Bayan Honeycott yeniden öne geçerek yolu gösterdi. Holde duran Ellen, onların geldiğini görünce, yol verdi ve odalardan birine girdi.

Bayan Honeycott merdivenin başındaki ilk odanın kapısını açarak içeri girdi. Tommy ile Tuppence da onu takip ettiler. Ve kadın birden bir çığlık atarak geri adım attı.

Divanın üstünde siyah giysili, ermin kürklü hareketsiz bir beden yatıyordu. Yüzüne bir şey olmamıştı, bu güzel yüz yeni doğmuş bir çocuğunki kadar saf ve masumdu. Yara başının yan tarafındaydı. Kafatası ağır bir cisimle parçalanmıştı. Yere hâlâ kan damlasa da yara kurumaya başlamıştı... Tommy sapsarı bir yüzle cansız bedeni inceledi.

Sonunda, "Evet," dedi. "Demek boğmaktan vazgeçmiş."

Bayan Honeycott tiz bir sesle, "Ne demek istiyorsunuz?" diye bağırdı. "Kim? Ölmüş mü?"

"Evet, Bayan Honeycott ölmüş. Daha doğrusu öldürülmüş. Sorun, kimin tarafından ve neden? Aslında bu da ortada ama... İlginç, bütün o atıp tutmalarına rağmen o adamın böyle bir şey yaptığını düşünemiyorum."

Bir an sessiz kaldıktan sonra kararlılıkla Tuppence'a döndü.

"Lütfen dışarı çıkıp bir polis bulur ya da bir yerlerden polise telefon eder misin?"

Tuppence başıyla onayladı. Onun da yüzü sapsarıydı. Tommy Bayan Honeycott'un aşağıya inmesine yardım etti.

Tommy, "Bu konuda bir yanlışlık olmasını istemiyorum," dedi. "Kız kardeşinizin tam olarak saat kaçta eve geldiğini biliyor musunuz?"

Bayan Honeycott, "Evet biliyorum," dedi. "Çünkü her akşam olduğu gibi bu akşam da saati ayarlamıştım. Her gün beş dakika geri kalıyor da. Gilda eve geldiğinde benim saatime göre saat altıyı tam olarak sekiz geçiyordu. Üstelik benim saatim ne bir saniye geri kalır ne de bir saniye ileri gider."

Tommy anlayışla başını salladı. Kadının verdiği saat polisin ifadesi ile uyuşuyordu. Polis, Tuppence ile kendisinin o noktaya ulaşmalarından üç dakika önce kürklü bir kadının bu eve girdiğini söylemişti. Tommy tam o anda saatine bakmış ve randevularına bir dakika gecikmiş olduklarını görmüştü.

Tabii o sırada biri Gilda Glen'i yukarı kattaki odasında bekliyor da olabilirdi. Eğer öyleyse, bu kişi halen evin bir yerinde saklanıyordu. James

Reilly dışında evden çıkan olmamıştı.

Hemen yukarı koşarak kısa fakat etkin bir araştırma yaptı. Ama etrafta saklanan biri yoktu.

Sonra Ellen ile konuştu. Hizmetçiye konu hakkında bilgi verdikten ve bir süre de onun ağlayıp sızlanmalarını ve ilk dualarını dinledikten sonra birkaç soru yöneltti.

O akşam eve Miss Glen'i soran başka biri gelmiş miydi? Hayır, kimse gelmemişti. Peki, hizmetçi kız o akşam yukarıya çıkmış mıydı? Evet, her akşam olduğu gibi saat altıda perdeleri kapatmak için çıkmıştı, altıyı birkaç dakika geçe de olabilirdi, emin değildi. Ama o deli adam gelip kapıyı çalmadan önce olduğu kesindi. Kız koşarak aşağıya inmiş ve kapıyı açmıştı. Demek bu vicdansız katil o adamdı!

Tommy, kızın bu düşüncesine bir yorum getirmedi, ama Reilly' ye karşı tuhaf bir sempati duyuyor ve onun kötü bir şey yaptığına inanmak istemiyordu. Yine de onun dışında Gilda Glen'i öldürmüş olabilecek başka birinin olmadığını da biliyordu. O sırada evde yalnızca Bayan Honeycott ile Ellen vardı.

Antrede birtakım sesler duyarak dışarı çıktı. Tuppence polis memuruyla konuşuyordu. Adam cebinden eskimiş ve kenarları kıvrılmış bir defter ve iyice küçülmüş küt uçlu bir kurşunkalem çıkarmış anlatılanları not ediyor, zaman zaman da yazması için gizlice kalemin ucunu yalıyordu. Sonra yukarı kata çıktı ve soğukkanlılıkla kurbanı inceledi. Bu arada hiçbir şeye dokunulmaması gerektiğini, aksi durumda müfettişin çok kızacağını da özellikle belirtti. Bayan Honeycott'un isterik ağlamalarını, karmaşık açıklamalarını dikkatle dinledi ve not aldı. Varlığıyla bile etrafı sakinleştiren sabırlı, soğukkanlı bir adamdı müfettiş.

Tommy sonunda polis memurunu bir an için merdivenlerde yalnız yakalayabildi. Adam merkeze telefon etmeye gitmek üzereydi.

"Bir dakikanızı rica edeceğim," dedi. "Siz maktulün eve girdiğini görmüştünüz. Yanında başka birinin bulunmadığından emin misiniz?"

"Oh! Yalnızdı. Bundan eminim. Yanında kimse yoktu."

"Peki, onu gördüğünüz anla bizim geldiğimiz an arasında evden çıkan oldu mu?"

"Hayır, hiç kimse."

"Çıksaydı görür müydünüz?"

"Elbette görürdüm. O deli adam dışında kimse çıkmadı evden."

Yasaların koruyucusu ağır ağır merdivenlerden aşağıya indi ve evden çıkarak beyaz bahçe kapısındaki kırmızı el izinin yanında durdu.

El izini inceledikten sonra acıyarak, "Adam amatör," dedi. "İnsan hiç böyle bir kanıt bırakır mı?"

Sonra başını sallayarak bahçe kapısından yola çıktı.

Cinayetin ertesi günüydü. Tommy ile Tuppence hâlâ Grand Otel'de kalıyorlardı, ama Tommy rahip giysileriyle dolaşmaktan vazgeçmişti.

James Reilly tutuklanarak gözaltına alınmıştı. Avukatı Bay Marvell, Tommy ile cinayet konusunda uzun uzun konuşmuş, bilgi almıştı. Konuşmaları henüz bitmişti.

"James Reilly'nin böyle bir şey yapabileceğini aklım almıyor," dedi. "Her zaman heyecanlı, coşkuyla konuşan biriydi ama hepsi o kadar işte."

Tommy başını sallayarak ona hak verdiğini belirtti.

"Doğru, bütün enerjisini konuşmakla harcayan birinin, eylem yapacak hali kalmaz. Ama onun aleyhinde tanıklık yapmak zorunda olduğum da bir gerçek. Cinayetten hemen önce bana söyledikleri mahkemede aleyhine olacak. Ama biliyor musunuz ki her şeye rağmen bu adama karşı bir sempatim var. Eğer suçlanabilecek başka biri olsaydı onun masum olduğuna kesinlikle inanırdım. Kendisi ne anlatıyor?"

Avukat dudaklarını büzdü.

"Kadını ölü olarak bulduğunu söylüyor. Ama tabii bu olanaksız. Aklına gelen ilk yalana başvuruyor."

"Doğru, eğer bir an onun gerçeği söylediğine inansak, bu çenesi düşük Bayan Honeycott'un katil olduğu anlamına gelir ki bu da çok fantastik bir şey olur. Evet, cinayeti Reilly'nin işlemiş olması gerekiyor."

"Hizmetçinin çığlığı duyduğunu söylediğini anımsıyorsunuz, değil mi?"

"Hizmetçi mi? Evet."

Tommy bir an sustu. Sonra düşünceli bir tavırla ekledi. "Biz insanlar gerçekten çok tuhaf yaratıklarız. Kanıtlara sanki gerçek farklı olamazmış gibi bel bağlar, inanırız. Peki, gerçek nedir? Sağduyumuzun ve bilincimizin zihnimizde oluşturduğu izlenimler mi? Peki ya bunlar yanlışsa?"

Avukat omzunu silkti.

"Unutmayın ki tanıklarımız var. Gün geçtikçe daha çok şey anımsayan tanıklar. Onları bir kalemde çizemeyiz. Hiçbir şekilde geri çekilmeye niyetleri olmayan, kandırılamayacak tanıklar."

"Kastettiğim bu değildi. Hepimiz için söz konusu olan bir durumdan söz ediyorum ben. Bazen bilmeden, farkında bile olmadan gerçek olmayan şeyler söyleriz, üstelik de gerçeği söylediğimize içtenlikle inanarak. Örneğin siz de ben de hiç şüphesiz kapının iki kez çalındığını ve posta kutusundaki tıkırtıyı duyduğumuzda, ilk düşündüğümüz postacının geldiği olur. Aynı şeyi on kez yaşasak hiç şüphesiz dokuzunda haklıyızdır, gelen postacıdır, ama birinde de mahallenin haşarı çocuklarından biri bize şaka yapmaya kalkışmış olabilir. Neyi kastettiğimi anlıyor musunuz?"

Bay Marvell ağır ağır, "Evet, evet, ama," dedi. "Ama sözü nereye getirmek istediğinizi anlayamıyorum."

"Öyle mi? Bundan pek emin değilim ama sanırım gerçeği seçebilmeye başladım. Bu sopa gibi bir şey Tuppence. Anımsıyor musun? Bir ucu belirli bir yönü gösterirken, diğer ucu tam ters yönü işaret ediyor. Önemli olan doğru yönü izlemektir. Kapılar açılır ama kapanırlar da. İnsanlar yukarı çıkarlar, ama inerler de. Kutular kapanır, ama açılırlar da."

Tuppence, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Tommy, "O kadar basit ki insanın inanası gelmiyor gerçekten," diye yanıtladı. "Ne yazık ki henüz anlayabildim. Bir insanın eve girdi-

ğini nasıl anlarsın? Kapı açılır ve sonra sesli olarak kapanır. Üstelik bir de birisini bekliyorsan, gelenin kesinlikle o olduğuna inanırsın. Ama aslında biri dışarı çıkmış da olabilir."

"Ama Miss Glen dışarı çıkmadı, değil mi?"

"Hayır çıkmadığı kesin, bunu biliyoruz. Ama başka biri çıktı. Katil."

"Peki, ama Miss Glen içeri nasıl girdi?"

"Bayan Honeycott mutfakta Ellen ile konuşurken geldi. Onu duymadılar. Sonra Bayan Honeycott oturma odasına geçerek, kız kardeşinin gelip gelmediğini merak etti ve saati düzeltirken de kapının açıldığını ve birinin içeri girip, yukarı çıktığını duyunca onun geldiğini zannetti."

"İyi de bu ne anlama geliyor? Yukarıya doğru giden ayak izleri ne?"

"Onlar yukarı perdeleri kapamaya çıkan Ellen'in izleri. Bayan Honeycott'un kardeşinin yukarıya çıkmadan önce bir süre holde durduğunu söylediğini anımsıyor musun? Bu duraklama anı Ellen'in mutfaktan hole geçmesini sağlamak içindi. Bu yüzden de katili göremedi."

Tuppence, "Ama Tommy," diye bağırdı. "Ya o çığlık?"

"O James Reilly'nin çığlığıydı. Ne kadar yüksek perdeden bir ses olduğunu fark etmiştin, değil mi? Büyük heyecanlar karşısında erkekler de kadınlar gibi tiz sesler çıkarırlar."

"Ya katil? Bizim onu görmemiz lazımdı."

"Onu gördük. Hatta durup konuştuk bile. Polisin ansızın sisler arasında belirdiği anı anımsıyor musun? Bunun nedeni sis bulutu yoldan çekildikten hemen sonra onun bahçe kapısından çıkmasıydı. Onu birden karşımızda görünce korkmuştuk. Anımsadın mı? Poliser de diğer insanlar gibidir ama nedense bizler onları farklı görmek isteriz. Onlar da sever ve nefret ederler. Evlenirler..."

"Bence Gilda Glen, kocasıyla hemen kapının dışında karşılaştı ve konuşup bu boşanma konusunu halletmek için onu içeriye davet etti. Ama adam, Reilly gibi atıp tutan, tehdit sözcükleri savuran biri değildi. Gözlerini kan bürümüştü, soğukkanlıydı ve copu elindeydi..."

10. Bölüm: Kalpazan

Tommy, "Tuppence," dedi. "Daha geniş bir ofise taşınmamız lazım."

Tuppence, "Saçmalama," dedi. "İki üç kez şansın yaver gidip de üç kuruşluk gizemleri çözdün diye kendini bir şey sanıp, milyoner olduğunu düşünmemelisin."

"Bazıları şans der, bazıları yetenek."

"Tabii eğer sen Sherlock Holmes, Thorndyke, McCarty ve Okewood kardeşlerin hepsinin yeteneklerinin tamamının bir bedende, yani sende toplandığını düşünüyorsan, söyleyecek hiçbir şeyim yok. Ama bana sorarsan yetenekli olmaktansa şanslı olmak isterim."

"Haklı olabilirsin ama şaka bir yana gerçekten daha büyük bir ofise ihtiyacımız var Tuppence."

"Neden?"

Tommy, "Klasikleri düşün," dedi. "Eğer gerçek anlamda Edgar Wallace'a öykünmek istiyorsak, duvarlarımız kitap raflarıyla dolu olmalı."

"Henüz Edgar Wallace'a yakışır bir olayla karşılaşmadık." "Korkarım, asla karşılaşmayacağız da. Eğer kitaplarına dikkat ettiysen amatörlere pek fazla şans tanımadığını görmüş olmalısın. O Scotland Yard taraftarıdır. Gerçeği varken sahtesini kabul etmez." O anda Albert kapıyı açıp içeri girdi. "Müfettiş Marriot sizinle görüşmek istiyor, efendim." Tommy, "Scotland Yard'ın gizemli adamı," diye mırıldandı. Tuppence, "İşgüzarların en işgüzarı," diye ekledi. "Yoksa en iyi koku alanı mı demem gerekiyordu? Nedense hep karıştırıyorum bunları."

Müfettiş içeri girdiğinde mutlulukla gülümsüyordu. Neşeli, coşku dolu bir sesle, "Evet, işler nasıl dostlar," dedi. "Geçenlerde yaşadığımız küçük tatsızlıktan dolayı umarım canınız çok sıkılmamıştır."

Tuppence, "Pek değil," dedi. "Ama hoş da değildi, öyle değil mi?"

Marriot, "Yerinizde olsam ben bunu böyle nitelendirmezdim," dedi.

Tommy araya girerek, "Sizi buraya bugün hangi rüzgâr attı, Marriot?" diye sordu. "Sanırım gelme amacınız yalnızca bizi teselli etmek değil."

"Hayır. Bu tam Blunt'a göre bir iş." "Öyle mi? Sizi dinliyorum, haydi beni şaşırtın müfettiş." "Size bir öneride bulunmaya geldim Bay Beresford. Büyük bir gangster çetesini kapana kıstırma fikrine ne dersiniz?" "Bu dünyada öyle şeyler de mi var?" "Öyle şeyler derken neyi kastettiniz?"

"Ben büyük çetelerin de aynen usta sahtekârlar ve yetenekli katiller gibi yalnızca romanlarda olduğunu sanıyordum."

"Bu dediklerine Tanrı'ya şükür çok ender rastlıyoruz. Ama etraf gangster kaynıyor."

Tommy, "Korkarım ki gangsterlerle başa çıkma konusunda hiç de iyi sayılmam, pek beceremem gibi geliyor," dedi. "Amatörce işlenen cinayetler, aile içi sorunlar... İşte benim yıldız gibi parlamamı sağlayan bunlar. Yerel dramlar. Yani Tuppence’ın kadınca önsezileri sayesinde fark ettiğim, biz erkeklerin aklının hiçbir zaman ermeyeceği, çoğu kez atlayacağımız küçük ayrıntıların önem kazandığı olaylar."

Tommy'nin etkili ve dokunaklı konuşma çabası Tuppence’ın fırlattığı küçük yastık ve saçmalamaması uyarısıyla son buldu. Müfettiş Marriot her ikisine de babacan bir tavırla bakarak, gülümsedi.

"Eğlenmek sizin de hakkınız, değil mi?" diye sordu. "Neyse, eğer sözlerimden alınmazsanız şunu belirtmek isterim ki sizin gibi gençlerin yaşamın zevkini çıkararak yaşadıklarını görmek beni çok mutlu ediyor."

Tuppence gözlerini kocaman açarak, "Yaşamın zevkini çıkarmak mı?" diye sordu. "Sanırım haklısınız. Bunu daha önce hiç düşünmemiştim."

Tommy, "Neyse, artık şu bahsettiğiniz gangster konusuna dönebilir miyiz?" dedi. "Her ne kadar özel ilgi alanım; düşesler, milyonerler, her türden en iyi hizmetçiler olsa da, belki sizin küçümsediğiniz bu konuya biz bakabiliriz. Ne de olsa Scotland Yard’ın hata yapmasını istemem. Biliyorsunuz, daha siz ne durumda olduğunuzu saptayamadan Daily Mail tepenize biner."

"Daha önce de belirttiğim gibi bu iş sizin için eğlenceli olacak. Durum şu," dedi. Sandalyesini biraz daha yaklaştırdı. "Son günlerde piyasada bir sürü sahte para dolaşıyor (yüzlükler). Bu sahte paraların miktarını

öğrenseniz şaşırırsınız. Üstelik bunlar gerçek anlamda bir sanat şaheseri, kusursuz denecek kadar iyi. Bakın işte, onlardan biri."

Cebinden bir kâğıt para çıkararak Tommy'ye uzattı.

"Kusursuz görünüyor, değil mi?"

Tommy parayı büyük bir ilgiyle inceledi.

"Tanrım, bunda bir terslik olduğunu söylemeseydiniz kesinlikle fark edemezdim."

"Birçok insan sizinle aynı fikirde. Neyse, bakın, bu da gerçeği. Size aralarındaki farkı göstereceğim. Gerçi çok az fark var, ama öğrenince ayırt etmenin zor olmadığını göreceksiniz. Şu büyüteci alın."

Beş dakikalık bir eğitimin ardından Tommy de Tuppence da konunun uzmanı olup çıkmışlardı.

Tuppence, "Bizim ne yapmamızı istiyorsunuz Müfettiş Marriot?" diye sordu. "Sahte paralara karşı gözümüzü dört açmamızı mı?"

"Bundan çok daha fazlasını Bayan Beresford. Bu konunun temeline inip, olayı çözeceğinize inanıyorum. Bu konuda tek umudum sizsiniz. Bu paraların West End'de piyasaya sürüldüğünü biliyoruz. Dağıtımı yapan, sosyetenin ileri gelenlerinden biri. Bunları Manş Denizi'nin öte tarafına da geçirebildiklerini biliyoruz. Bu konuda özellikle üzerinde durduğumuz biri var: Binbaşı Laidlaw. Daha önce ondan bahsedildiğini duymuş muydunuz?"

Tommy, "Sanırım evet," dedi. "At yarışlarıyla ilgileniyor, değil mi?"

"Evet, Binbaşı Laidlaw hipodrom çevrelerinde tanınan biri. Aslında elimizde onun aleyhinde kesin bir kanıt yok, ama bazı şaibeli olaylara karıştığıyla ilgili şüphelerimiz var. Yakın çevresindekiler ondan bahsedildiği zaman tuhaf davranıyorlar. Hiç kimsenin onun geçmişine ilişkin pek bir bilgisi yok. Nereden geldiği bilinmiyor. Fransız bir eşi var, kadın çevresinde bir hayran ordusuyla dolaşıyor. Laidlaw'lar sanki etrafa para saçıyorlar, çok müsrif bir yaşantıları var. İşte bu paranın nereden geldiğini öğrenmek istiyoruz."

Tommy, "Belki de o sözünü ettiğiniz hayranlar ordusundan geliyordur," dedi.

"Genel kanı bu, ama ben bundan pek emin değilim. Tabii bu rastlantı da olabilir ama bu paralardan önemli bir kısmı Laidlaw ve eşinin sık sık ziyaret ettikleri küçük bir kumarhanede ortaya çıktı. Çok büyük ölçüde at yarışı ve kumar oynayan çift, oldukça büyük miktarda para kaybediyor ve bunu nakit olarak ödüyorlar. Bence bu paraları resmi hale getirmek için iyi bir yol."

"İyi de bizden ne yapmamızı bekliyorsunuz?"

"Şöyle. Yanılmıyorsam genç St. Vincent ve karısı sizin yakın dostlarınız. Onlar Laidlaw ve eşi ile eskisi kadar olmasa bile oldukça yakınlar. Onların sayesinde siz de bu gruba dahil olabilirsiniz. Bizden birinin ise bunu yapması olanaksız. Sizden şüphelenmeleri için hiçbir neden yok. Elinizde çok iyi bir fırsat var."

"Ne bulmamızı istiyorsunuz?"

"Eğer gerçekten bu paraları piyasaya süren onlarsa, bunu nereden aldıklarını ortaya çıkarmanızı, yani kaynağa suçüstü yapmanızı istiyorum."

Tommy, "Ne yani," dedi. "Binbaşı Laidlaw boş bir çanta ile gidecek. Sonra ağzına kadar banknot dolu çantayla geri dönecek. Nasıl olacak? Onu izleyip, böyle bir anı mı saptayacağım. Fikir bu mu?"

"Aşağı yukarı. Ama karısını ve onun babası Mösyö Heroulade'i de atlamayın. Unutmayın ki sahte paralara Manş'ın iki tarafında da rastlandı."

Tommy, "Sevgili dostum Marriot," dedi. "Unutmayın ki Blunt' m Muhteşem Dedektifleri'nin sözlüğünde atlamak gibi bir sözcüğe yer yoktur."

Müfettiş ayağa kalktı.

"Neyse, o zaman size iyi şanslar," dedi ve ayrıldı.

Tuppence o çıkınca, "Sahte," dedi.

Tommy şaşırmıştı.

"Ne dedin?"

Tuppence, "Sahte para, yani taklit para," diye açıkladı. "Bu paralara sahte denildiğini biliyorsun herhalde. Ah Tommy, işte sonunda tam Edgar Wailace'lik bir iş yakaladık. Sonunda biz de en iyi olacağız."

"Zaten öyleyiz," diyen Tommy ekledi. "Hem de bir kalpazanı kıskıvrak yakalayacağız."

"Kalpazan mı?"

"Evet, kalpazan."

"Ne demek o?"

"Benim keşfettiğim bir sözcük değil, çok eski bir terim," diye açıkladı. Kalp yani sahte para basıp piyasaya süren kişiye kalpazan denir. Bundan daha basit bir açıklaması olabilir mi?"

Tuppence, "Güzel bir açıklama," dedi. "Neyse, bu olay çok hoşuma gitti. Hiç değilse gece kulüplerine gidip, kokteyl içip, eğleneceğiz. Yarın hemen kendime siyah bir rimel almalıyım."

Kocası, "Senin kirpiklerin zaten siyah," diye itiraz etti.

"Ama daha da siyah olabilir. Bir de kırmızı ruj alacağım. Hani şu frapan olanlardan."

Tommy, "Tuppence," dedi. "Sen gerçekten çılgınsın. Şükret ki benim gibi sabırlı, sakin, ağırbaşlı, orta yaşlı bir adamla evlisin."

"Bekle. Birkaç kez Python Kulübü ne gidince hiç de bu kadar ağırbaşlı olamayacaksın."

Tommy dolaptan birkaç şişe içki, iki bardak ve de kokteyl karıştırıcıyı çıkardı.

"Haydi, şimdiden başlayalım," dedi. "Kalpazanın şerefine. Peşindeyiz ve seni yakalayacağız."

Laidlaw'lar ile ilişki kurmak pek o kadar zor olmadı. Tommy ile Tuppence genç, ateşli, yaşamın keyfini çıkarmaya, para kazanmaya ve harcamaya hevesli bir çift görünümleriyle, kısa sürede aynı tarzda bir çift olan Laidlaw'lar ile samimi olmayı başardılar.

Binbaşı Laidlaw sportmen tavırları, nezaketi, uzun boyu, inceliği ve sarı saçlarıyla tipik bir İngilizdi. Ne var ki gözlerinin etrafındaki derin sert çizgiler ve zaman zaman çevresini yan gözle şüpheyle süzmesi, onun bilinen samimi kişiliğine ters düşüyordu.

Tommy, onun usta bir kâğıt oyuncusu olduğunu fark etmişti. Masada dönen para yüksekse Binbaşı Laidlaw çok ender olarak masadan para kaybetmiş olarak kalkıyordu.

Marguerite Laidlaw ise çok farklıydı. Orman perisini andıran ince, narin yapısı ve Rönesans devri tablolarında görülen kusursuz yüzüyle gerçekten çok çekici bir kadındı. Aksanındaki bozukluk bile ona ayrı bir hava veriyordu. Tommy, onu daha ilk görüşünde, bütün erkeklerin bu kadına köle olmaya hazır olmalarına şaşırmadı. Bayan Laidlaw baştan itibaren Tommy ile çok yakından ilgilenmiş ve Tommy'yi de hayranlar ordusuna katmıştı.

"Tommee," diyordu. "Tommee'cik yanımda yoksa ben hiçbir yere gidmeem. Saçları batan güneşee benzeyoor, di mi?"

Kadının babası çok daha gizemli biriydi. Küçük siyah sakalı, sürekli etrafını kollayan minik siyah gözleriyle son derece dikkatli, doğru düzgün görünen bir adamdı.

İlk ilerleme kaydeden Tuppence oldu. Elinde on tane bir sterlinlik banknotla geldi.

"Şunlara baksana," dedi. "Sahte değil mi?"

Tommy paraları inceledi ve Tuppence'ın tespitini kabul etti.

"Nereden aldın bunları?"

"Şu Jimmy Faulkener denilen çocuktan. Marguerite Laidlaw ona bir ata oynaması için vermiş bunları. Bozuk paraya ihtiyacım olduğunu söyleyip bir onlukla değiştirdim."

Tommy, "Hepsi de gıcır gıcır, yepyeni," dedi. Düşünceliydi. "Pek fazla el değiştirmemiş. Sanırım genç Faulkener düzgün biri, değil mi?"

"Jimmy mi? Çok tatlı bir çocuk. Onunla çok iyi dost olduk."

Tommy soğuk bir tavırla, "Ben de öyle düşünüyordum," dedi. "Sence bu gerekli mi?"

Tuppence neşeyle, "Bu iş değil," dedi. "Zevk. Jimmy çok iyi bir çocuk. Onu o kadının pençesinden kurtarmak beni çok mutlu ediyor. Kadının bu çocuk için harcadığı paranın miktarını bir bilsen."

"Bana öyle geliyor ki, çocuk şimdi de kendini sana kaptırdı Tuppence."

"Zaman zaman benim de aynı şeyi düşündüğüm olmuyor değil. İnsanın hâlâ genç ve çekici olduğunu hissetmesi hoş, değil mi?"

"Ahlak anlayışında çok büyük düşüş seziyorum Tuppence. Bu konuya çok yanlış bir açıdan bakıyorsun."

Tuppence hiç çekinmeden, "Uzun yıllardır hiç bu kadar eğlenmemiştim," dedi. "Neyse, şimdi beni bırak da kendinden bahset.

Seni pek göremiyorum. Bana öyle geliyor ki Madam Laidlaw'un dizinin dibinden pek ayrılamıyorsun."

Tommy ciddiyetle, "İş için," dedi.

"Ama çok çekici bir kadın olduğu da muhakkak, değil mi?"

"Benim tipim değil. Hayranlarından değilim."

Tuppence, "Yalancı," diyerek güldü. "Neyse, ziyanı yok, bir aptalla evli olacağıma bir yalancı ile evli olmayı yeğlerim."

"Bence bir kocada bu özelliklerden illa birinin bulunması hiç de gerekli değil."

Tuppence, ona aşağılayarak baktı ve oradan ayrıldı.

Bayan Laidlaw'un hayranları arasında adı Hank Ryder olan, alçakgönüllü ama son derece zengin bir adam vardı.

Bay Ryder Alabama'lıydı. İlk günden Tommy'yle yakınlaşmışlardı.

Bay Ryder hayranlık dolu bakışlarla çekici Marguerite'yi izleyerek, "Şahane bir kadın," demişti. "Neşeli, hayat dolu. Onun yanındayken kendimi Ulu Tanrının ilk denemelerinden biriymişim gibi hissediyorum. Sanırım bu kadar kusursuz, hoş bir yaratık ortaya çıkıncaya kadar bizim gibilerin üzerinde çok deneme yapması gerekmiştir."

Tommy nazikçe arkadaşının duygularını onayladı. Bay Ryder konuşmaya devam etti. "Böyle muhteşem bir kadının para sıkıntısı çekmesi utanç verici bir durum, hiç doğru değil."

Tommy, "Para sıkıntısı mı çekiyor?" diye sordu.

"Öyle, ne kadar zor bir yaşamı olduğunu tahmin bile edemezsin. Laidlaw tuhaf bir adam. Ondan çok çekiniyor. Bana açık açık anlattı. Hatta gelen faturalardan bile söz etmekten korkuyormuş."

Tommy, "Küçük faturalardan mı?" diye sordu.

"Şey, bence küçük. Ne de olsa her kadın şık giyinmek ister, giyindikçe de maliyet artar, ben konuya böyle bakıyorum. Onun kadar hoş bir kadının güzel giyinmesi gerekir. Bu arada zavallının kumarda da hiç şansı yok. Kâğıtlar onu sevmiyor. Daha dün gece kaybedip, bana elli sterlin verdi."

Tommy soğuk, ciddi bir ifadeyle, "Bir gece önce de Jimmy Faulkener'dan iki yüz aldı," dedi.

"Sahi mi? Bak, bu aklıma ne getirdi. Bu ülkede etrafta bir sürü sahte para dolaşıyor. Daha bu sabah bankaya para yatırırken verdiğim desteden yirmi beş tanesinin sahte olduğunu bildirdiler. Orada çalışanlardan biri kibarca uyardı, dikkatli olmamı söyledi."

"Oldukça büyük bir oran. Banknotlar yeni miydi?"

"Yepyeni. El değmemiş gibi. Sanırım Bayan Laidlaw'un bana verdiği banknotlar bunlar. Acaba nereden aldı ki? Herhalde yarışlardaki magandalardan biri yutturmuştur."

Tommy, "Evet," dedi. "Büyük olasılıkla."

"Biliyor musunuz, Bay Beresford, ben bu sosyetik yaşamın yabancısıyım. Bu benim için çok yeni, bu çekici kadınlar, bu gösteriş filan. Ancak kısa bir süre önce yeterli servet sahibi oldum. Ve Avrupa'ya bu yaşamı görmek için geldim."

Tommy başını salladı. Bay Ryder'ın Madam Laidlaw sayesinde sosyeteyi, bu yaşamı yakından tanıyacağını ama bunun bedelini de çok ağır ödeyeceğini düşündü.

Böylece ikinci kez sahte paraların o çevreden dağıldığını ve Marguerite Laidlaw'un da bu işte parmağı olduğunu saptamış oluyordu. Bir sonraki akşam Tommy bunun kanıtını da buldu.

Müfettiş Marriot'nun bahsettiği o salonda oldu bu. Burası görünüşte dans edilip, eğlenilen bir yerdi ama bu yerin asıl amacına uygun işler ise iki gösterişli sürme kapının arkasında dönüyordu. Bu kapıların arkasında üzeri yeşil çuha ile kaplı masalar bulunan iki

oda vardı. Ve işte orada her gece çok büyük miktarlarda para el değiştiriyordu.

Marguerite Laidlaw artık gitmek için kalktığında, Tommy'nin avucuna bir miktar bozukluk sıkıştırdı.

"Şunları bütünletir misin? Çok kabarıklar. Baksana küçücük çantam onları alacak diye nerede ise patlayacak."

Tommy, kadının istediği yüz sterlini getirdi. Sonra sakin bir köşede ondan aldığı paraları inceledi. Yaklaşık dörtte biri sahteydi.

Peki, ama Madam Laidlaw bu paraları nereden alıyordu? Şimdilik bunun yanıtını bilmiyordu. Albert'in işbirliği sayesinde aradıkları adamın Laidlaw olmadığından emindi. Adamın tüm davranışlarını yakından izlemiş, ama bir sonuca ulaşamamış, dikkati çeken bir şey saptayamamışlardı.

Tommy kadının babasından şüpheleniyordu, asık suratlı Mösyö Heroulade'den. Adam sık sık Fransa'ya gidip geliyordu. Bu sahte paraları beraberinde getirmesinden kolay ne olabilirdi? Örneğin bir bavulun gizli bölmesinde ya da öyle bir şey.

Tommy bu düşüncelere dalmış bir halde ağır ağır kulüpten çıktı, ama o anda birden bir şey dikkatini çekti. Dışarıda caddede Bay Hank P. Ryder vardı ve kendinde olmadığı hemen anlaşılıyordu. Adam şapkasını bir arabanın radyatörüne takmaya çalışıyor ve her seferinde de hedefi ıskalıyordu.

Bay Ryder ağlarcasına, "Lanet olsun bu portmantoya," diyordu. "Lanet olsun. Hiç Birleşik Devletler'dekilere benzemiyor. Orada insanlar şapkasını her gece asarlar, her gece. Niye iki şapka giydiniz ki? Hiç iki şapka birden giyen birini görmemiştim. İklimden olsa gerek."

Tommy sıkılarak, "Belki de iki başım olduğu için," diye yanıtladı.

"Demek öyle? Çok tuhaf. Bu saçmalık. Haydi, gel, bir kokteyl içelim. İçki yasağı... içkiden men... yok... bana bunu o yaptı. Sarhoş... Galiba sarhoşum ben... değil mi? Zil zurna... Kokteyl... karıştırdı onları... Meleğin öpücüğü... o şahane kadın... Marguerite... yaptı bunu. İki Martini... sonra üç içki daha... hepsini karıştırdı. İçki küpüne döndüm. Ona dedim ki... şey dedim ki lanet olsun... dedim ki."

Tommy sözünü kesti.

"Sorun yok. Eve gitmek ister misiniz?"

Bay Ryder ağlayarak, hüzünlü bir şekilde, "Gidecek evim yok," dedi.

"Hangi otelde kalıyorsunuz?"

Bay Ryder, "Eve gidemem," diye yineledi. "Servet avı. Yapılacak en güzel iş. O yaptı bunu. Beyaz kilise, beyaz şapka, beyaz elbise, mezar korkusu..."

Bay Ryder birden sustu. Sonra kendini toparlayarak emir verir bir ses tonuyla yeniden konuşmaya başladı.

"Genç adam, size söylüyorum. Margee götürdü beni. Arabasıyla. Servet avı. İngiliz aristokrasisi hep böyle yapıyor. Taşların orada. Beş yüz sterlin. Resmi tören, o resmi tören. Size söylüyorum, genç adam. Siz iyi kalpli bir insansınız, bana karşı hep iyi oldunuz. Biz Amerikalılar..."

Tommy fazla uzatmasına fırsat tanımadan onun sözünü kesti.

"Ne demiştiniz? Bayan Laidlaw, sizi arabası ile bir yere mi götürdü?"

Amerikalı tuhaf bir ciddiyetle başını sallayarak, yanıt verdi.

"Beyaz kiliseye." Yine aynı baş sallama.

"Orada beş yüz sterlin mi buldunuz?"

Bay Ryder kekeledi.

"O buldu? Beni dışarıda bıraktı. Kapının önünde. Her zaman dışarıda bırakıyor. Bu çok acı. Dışarıda... Hep dışarıda kalmak."

"Oranın yolunu tekrar bulabilir misiniz?"

"Tahmin ediyorum. Hank Ryder asla şaşmaz."

Tommy nezakete boş vererek, adamı kendi arabasına doğru sürükledi. Kısa bir süre sonra bıraktığı yerden arabayı almış, doğuya doğru ilerliyorlardı. Açık hava Bay Ryder'a iyi gelmişti. Tommy'nin omzunda bir süre kestirdikten sonra dinç ve aklı başında olarak kendine geldi.

"Hey genç adam, söylesene nereye gidiyoruz?" diye sordu.

Tommy sakin bir sesle, "Beyaz kiliseye," dedi. "Bu gece Bayan Laidlaw ile buraya mı gelmiştiniz?"

Bay Ryder etrafına bakınarak, "Hiç de yabancı gelmedi bana," dedi. "Sanırım buralardan bir yerden sola dönmüştük. Hah işte, şu sokak."

Tommy söyleneni yaparak o sokağa girdi. Bay Ryder yön tarifini sürdürüyordu.

"Tamam burası. Eminim bundan, sağa dönelim. Berbat kokuyor, değil mi? Evet, pub'ı geçince köşeden dön, sonra dur. Şu çıkmaz sokağın başında. İyi de aklında ne var? Açıkla bana. Kalan paraya konmak mı? Üzerlerine gidip pay mı isteyeceksin?"

Tommy, "Kesinlikle öyle," dedi. "Üzerlerine gideceğiz. İyi bir şaka olacak değil mi?"

"Bence uygun ama ben hâlâ neler olduğunu tam olarak anlamış değilim, kafam biraz karışık."

Tommy arabadan indi ve Bay Ryder'ın da inmesine yardımcı oldu. Birlikte çıkmaz sokağa girdiler. Yolun sol tarafı bir dizi yıkık dökük evle kaplıydı. Evlerin kapılarının hepsi de bu çıkmaz sokağa çıkıyordu. Bay Ryder bu kapılardan birinin önünde durdu.

"İşte bu kapı," dedi. "Buraya girdi. Kesinlikle eminim bundan."

Tommy, "Kapıların hepsi birbirine benziyor," dedi. "Bu bana prensesle askerin öyküsünü anımsattı. Bilirsiniz, hangi kapı olduğunu anlayabilmek için üzerine bir işaret koyarlar. Biz de aynı şeyi yapalım mı?"

Gülerek cebinden bir tebeşir çıkardı ve kapının üzerine büyükçe bir çarpı işareti yaptı. Sonra başını kaldırarak sokağı çevreleyen karanlık, yüksek duvarlara baktı. Bunların birinin üzerinden bir miyavlama sesi duyuldu.

Gülerek, "Etrafta çok kedi var," dedi.

Bay Ryder, "Ne yapacağız?" diye sordu. "İçeri girecek miyiz?"

"Önlemlerimizi alıp, gireceğiz," dedi Tommy.

Yolun iki tarafına baktıktan sonra yavaşça kapının kilidini denedi. Kilit açıldı. Yavaşça kapıyı itti ve loş bir avluya girdi.

Sessizce içeri girdi. Bay Ryder da parmaklarının ucuna basarak arkasından geliyordu.

Bay Ryder, "Yoldan biri geliyor," diye fısıldadı.

Yeniden dışarı çıktı. Tommy bir an durarak etrafı dinledi ve bir şey duymayınca yoluna devam etti. Cebinden el fenerini çıkardı ve bir an için

yaktı. Bu bir anlık ışık yolunu görmesine yeterli olmuştu. İlerledi ve tam karşısındaki kapalı kapıyı açmayı denedi. Bu kapı da açıktı. Tommy hiç ses çıkarmadan kapıyı aralayıp, içeri süzüldü.

Bir saniye kadar olduğu yerde durup etrafı dinledikten sonra, yeniden el fenerini yakıp söndürdü. Ama bu kez oda birden canlanmıştı. İkisi önünde ikisi arkasında dört kişi birden etrafını sardı ve onu yere yıktılar.

Bir ses, "Işıklar," diye gürledi.

Bir gaz lambası yakıldı. Bu lambanın ışığında Tommy etrafındaki sevimsiz yüzleri seçebiliyordu. Gözlerini odada gezdirdi ve oradaki eşyalardan bazılarını tanıdı.

Nihayet, 'Ah," dedi. "Eğer yanılmıyorsam sahte para endüstrisinin merkezindeyim, değil mi?"

Adamlardan biri, "Kapa çeneni," diye homurdandı.

Tommy'nin arkasında kapı açılıp kapandı ve ona hiç de yabancı olmayan bir ses duydu.

"Yakaladık onu çocuklar. Bu iyi oldu. Evet, Bay Çokbilmiş, şimdi bize neyin peşinde olduğunuzu anlatın?"

Tommy yeniden, "Ah," dedi. "Çok korktum. Evet, ben Scotland Yard'ın gizemli adamıyım. Asıl sürpriz sizsiniz Bay Hank Ryder."

"Haklısın, bence de öyle. Bu gece seni buraya küçük bir çocuk gibi kandırıp getirirken gülmemek için kendimi zor tuttum. Halbuki sen zekândan ne kadar emindin, değil mi? Aslına bakarsan, en başından beri senden şüphelenmiştim. Zevk olsun diye o gruba girmediğin o kadar belliydi ki. Başlangıçta bıraktım ki dilediğince oynayasın, ama güzel Marguerite'den şüphe etmeye başlayınca kendi kendime, "Artık onu götürmenin zamanı geldi," dedim. Korkarım dostların uzun bir zaman senden haber alamayacaklar."

"Benim işimi bitireceksiniz, değil mi? Sanırım doğru ifade ettim. Benim için planınız bu."

"Çok cesur olduğun, sinirlerinin de bir hayli sağlam olduğu belli. Hayır, şiddet uygulamaktan yana değiliz. Yanılıyorsun, yalnızca gözaltında tutulacaksın, hepsi bu."

Tommy, "Korkarım yanlış ata oynuyorsunuz," dedi. "Sizin deyiminizle, gözaltında tutulmak gibi bir niyetim hiç yok."

Bay Ryder sinsice gülümsedi. Dışarıda bir kedi melankolik bir sesle aya serenat yapıyordu.

"Yoksa kapının üzerine çizdiğin o çarpı işaretine mi güveniyorsun, dostum? Yerinde olsam bunu yapmazdım. Çünkü bahsettiğin o öyküyü çok iyi biliyorum. Küçük bir çocukken defalarca dinlemiştim. Sen içeri girerken ben dışarı çıkıp çıkmaz sokağı kontrol

ettim. Eğer şimdi dışarı çıkarsanız çıkmaz sokaktaki bütün kapıların üzerinde aynı çarpı işaretini göreceksin."

Tommy hayal kırıklığına uğramış gibi başını önüne eğdi.

Ryder, "Halbuki sen çok zeki olduğunu sanıyordun, değil mi?" diye sordu.

Daha sözünü tamamlayamadan duvarda bir takırtı duyuldu.

Ryder yerinden sıçradı.

"Bu da ne?"

Aynı anda evin önünden çatışma sesleri duyuldu. Arka taraftaki kapı gıcırdadı, dıştan birilerinin kapıya yüklendikleri anlaşılıyordu. Sonunda menteşeler gevşedi ve büyük bir çatırtıyla açıldı. Müfettiş Marriot kapının eşiğinde belirdi.

Tommy, "Bravo Marriot, çok iyisiniz," diye seslendi. "Kesinlikle haklıymışsınız. Sizi bütün çocuk masallarını bildiğini sanan Bay Hank Ryder ile tanıştırayım."

Sonra da, "Gördüğünüz gibi Bay Ryder," diye ekledi. "Ben de sizden şüphelenmiştim. Albert'e (hani şu koca kulaklı çocuk) sizinle araba gezintisine çıkacak olursam, motosikleti ile bizi izleme talimatı vermiştim. Kapının üzerine gözlerinizin önünde tebeşirle beyaz bir çarpı işareti çizerken, yere de küçük bir şişe valeriyan döktüm. Gerçi çok pis kokar ama kediler bayılır bu kokuya. Dolayısıyla da Albert ile polisler buraya ulaşana dek çevredeki tüm kediler bu evin kapısının önünde toplandılar."

Gülerek şaşkınlıktan dona kalmış olan Bay Ryder'a baktı ve ayağa kalktı.

"Seni yakalayacağımı söylemiştim Kalpazan ve işte yakaladım."

Bay Ryder, "Neden bahsediyorsun?" diye sordu. "Kalpazan da ne demek?"

"Ne tuhaf, bu kelimeyi de hiç kimse bilmiyormuş. Eğer cinayet ve macera romanlarının indeksine bakarsanız rahatlıkla bulabilirsiniz."

Mutlulukla etrafına bakındı.

"Her şey sorunsuz halloldu," diye mırıldandı. "İyi geceler Marriot. Artık bu öykünün mutlu sonunun beni beklediği yere gitmeliyim. Hiçbir ödül güzel bir kadının aşkı gibi olamaz ve işte o güzel, aşk dolu kadın beni evde bekliyor. Umarım öyle, ama kim bilir, insan son günlerde hiçbir şeyden emin olamıyor. Bu çok tehlikeli bir işti Marriot. Albay Jimmy Faulkener'ı tanıyor musunuz? Olağanüstü dans ediyor ve kokteylden de anlıyor! Evet Marriot, bu çok tehlikeli bir işti."

11. Bölüm: Sunningdale'in Gizemi

"Bugün öğle yemeğini nerede yiyeceğimizi biliyor musun Tuppence?"

Bayan Beresford, "Ritz'de mi?" diye bir tahminde bulundu.

"Bir daha düşün."

"Soho'daki o şirin lokantada mı?"

Tommy ciddi bir ses tonu ile, "Hayır," dedi. "Küçük bir iş yerinde, işte burada."

Karısını kolundan tutarak basit ve küçük bir lokantaya soktu. Köşedeki, mermer üstlü masalardan birine oturdular.

Tommy mutlulukla içini çekerek, "Olağanüstü," dedi. "Bundan iyi olamazdı."

Tuppence şaşırmıştı.

"Bu basit yaşam tutkusu da nereden çıktı şimdi? Seni hiç anlayamıyorum."

"Görüyorsun Watson, ama algılamıyorsun. Merak ediyorum, acaba garson kızlardan biri geldiğimizi fark edecek mi? Güzel, işte bu tarafa geliyor. Ne tuhaf değil mi, şu anda bambaşka bir şey düşündüğü açıkça ortada ama yine de bilinçaltı yumurta, salam, çay gibi şeylerle meşgul. Bacon ve kızarmış patates lütfen, hanımefendi için de büyük bir fincan kahve, kızarmış ekmek, tereyağı ve bir porsiyon dil."

Garson kız siparişleri kayıtsız, küçümser bir havada yinelerken Tuppence birden ona doğru eğildi ve sözünü kesti.

"Hayır, Bacon ve patates kızartması istemiyoruz. Beyefendi için de cheesecake ve bir bardak süt lütfen."

"Cheesecake ve süt," diye yineleyen garson kızın kayıtsız tavrında bir değişiklik olmamıştı. Kafası hâlâ bambaşka bir düşünceyle dopdolu olarak masadan uzaklaştı.

Tommy soğuk bir tavırla, "Bu yaptığın doğru değil," dedi.

"Ama haklıyım, değil mi? Sen köşedeki ihtiyar adamsın. İp parçası nerede?"

Tommy cebinden uzunca bir ip çıkardı ve el çabukluğuyla birkaç düğüm attı.

"En ufak ayrıntıya kadar her şey tamam," diye mırıldandı.

"Yine de yemeğini ısmarlarken hata yaptın."

Tommy, "Nedense kadınlar hep takıntılı oluyorlar," dedi. "Yeryüzünde nefret ettiğim bir şey varsa o da süt içmek, ayrıca cheesecake'in o sarı renginden de öde benzeyen görünümünden de hiç hoşlanmıyorum."

"Biraz havalı olsun dedim. Bak ben soğuk dili nasıl yiyorum, aslına bakarsan soğuk dil hiç de fena değil. Neyse, ben Miss Polly Burton olmaya hazırım. İpe düğüm at ve başla."

"Biz bizeyken öncelikle şunu belirtmemde yarar var. Senin de çok iyi bildiğin gibi son zamanlarda işlerimiz pek parlak değil. Eğer iş bize gelmiyorsa biz ona gitmeliyiz. Bence kafamızı şu anda toplumu derinden etkileyen gizemlere vermeliyiz. Bence şu anda ilgilenmemiz gereken konu Sunningdale'in Gizemi olmalı."

Tuppence ilgiyle, "Ah evet!" dedi. "Sunningdale'in Gizemi."

Tommy cebinden buruşuk bir gazete parçası çıkararak masanın üzerine yaydı.

"Bu Yüzbaşı Sessle’ın Daily Leader'da çıkan son fotoğrafı."

"Öyle mi? Neyi merak ediyorum biliyor musun, kimse şu gazetelerde çıkanları denetlemez mi? Fotoğraftan sadece adamın erkek olduğu anlaşılıyor."

"Sunningdale'in Gizemi değil Sunningdale'in Gizemi diye adlandırılan olay demeliydim aslında," diyen Tommy devam etti. "Bu polis için bir gizem olabilir ama sağlıklı düşünebilen, zeki biri için asla öyle değil."

Tuppence, "Bir düğüm daha at," dedi.

Tommy yavaşça, "Bu olayın ne kadarını anımsadığını bilemiyorum," dedi.

Tuppence, "Tamamını," dedi. "Neyse, devam et, hevesini kırmış olmayayım."

"Bu korkunç olay, o ünlü golf sahasında bundan tam üç hafta önce gerçekleşti. O sabah erken saatte golf sahasına giden iki kulüp üyesi tam yedinci delikte yüzüstü yatan bir kişinin cesediyle karşılaşıp, dehşete kapılmışlar. Cesedi teşhis etmek için yüzünü görmelerine bile gerek yokmuş, kim olduğunu hemen anlamışlar. Bu golf sahalarında çok iyi bilinen, her zaman giydiği tuhaf, parlak mavi golf ceketiyle tanınan Yüzbaşı Sessle imiş."

"Yüzbaşı Sessle, her sabah erken saatlerde antrenman yapmak için golf sahasına çıktığı için, önce onun kalp krizi geçirdiğini düşünmüşler. Ama doktorun yaptığı muayene sonucunda adamın öldürülmüş olduğu ortaya çıktı. Hem de kalbine bir şapka iğnesi saplanarak. Doktorun söylediğine göre cinayet yaklaşık on iki saat önce gerçekleşmiş."

"Tabii bu olayın çehresini tamamen değiştiriyordu, çok kısa bir süre içinde ortaya çok ilginç durumlar çıktı. Sessle'ı sağ olarak son gören yakın arkadaşı ve Porcupine Assurance Şirketi'ndeki ortağı Bay Hollaby'ydi. Onun ifadesi aynen şöyleydi."

"Sessle ile o gün erken saatlerde bir parti golf oynamışlar. Sessle beş çayından sonra hava kararmadan önce birkaç deliğe daha atış yapmalarını önermiş, Hollaby de kabul etmiş. Sessle'ın o gün keyfi son derece yerindeymiş ve de formundaymış. Golf sahasını boylu boyunca geçen, herkese açık bir yaya yolu varmış. Tam altıncı deliğe oynadıkları sırada, Hollaby bu yoldan bir kadının geldiğini görmüş. İnce, uzun boylu, kahverengi giysili biriymiş bu. Hollaby ona pek dikkat etmemiş, Sessle ise büyük olasılıkla fark bile etmemişti."

Tommy, "Bahsedilen yaya yolu tam yedinci deliğin önünden geçiyor," diye ekledi. "Kadın oradan geçip, diğer uçta, uzakta birini bekliyormuş gibi durmuş. Bay Hollaby delikteki bayrağı değiştirirken, başlama noktasına ilk giden Yüzbaşı Sessle olmuş. Bay Hollaby başlama noktasına döndüğündeyse, Sessle'ın kadınla konuşmakta olduğunu görmüş ve çok şaşırmış. Onlara yaklaştığında ikisi birden dönüp ona bakmış ve Sessle, 'Bir dakika içinde geliyorum,' diye seslenmiş.

"Sonra da ikisi yan yana yürüyerek uzaklaşmışlar. Etraflarında olup bitenleri fark edemeyecek kadar konuştukları konuya dalmış görünüyorlarmış. Bu arada söz konusu yol, golf sahasından sonra hemen yan taraftaki bahçelerin çitlerinin arasındaki patikadan Windlesham Yolu'na ulaşıyor.”

"Yüzbaşı Sessle sözünü tutmuş ve birkaç dakika sonra geri dönmüş. Sessle döndüğü zaman hava kararmak üzereymiş ve hemen arkalarından iki oyuncu daha gelmiş. Oyuna devam etmişler ama Hollaby arkadaşının bir şeye canının sıkılmış olduğunu fark etmiş. Atışlarım beceriksizce yapmanın dışında yüz ifadesi de son derece endişeliymiş. Arkadaşının sorularına istemeden, güçlükle yanıt vermiş, pek konuşmamış. Oyuna ilgisi ise hemen dağılmış, sanki kafası tamamen oyunun dışında bir yerlerdeymiş.

"Yedinci ve sekizinci deliği de tamamladıktan sonra Yüzbaşı Sessle havanın iyice karardığını ve artık oynayamayacağını, eve dönmek istediğini söylemiş. Tam o noktada Windlesham Yolu'na geçilen küçük bir "patika" daha varmış. Yüzbaşı Sessle hemen o patikaya sapmış ve aynı yolun üzerinde küçük bir villa olan evine kısa yoldan ulaşmak istediğini belirtmiş. O sırada diğer iki oyuncu da aynı deliğe ulaşmış. Binbaşı Barnard ve Bay Lecky. Hollaby onlara Yüzbaşı Sessle'daki ani değişimden söz etmiş. Onlar da Yüzbaşı Sessle’ın kahverengili kadınla konuştuğunu görmüş ama uzakta oldukları için yüzünü seçememişler. Üç adam, dostlarını neyin bu denli altüst etmiş olabileceğini konuşarak golf sahasından ayrılmışlar.”

"Birlikte golf kulübüne dönmüşler. Bilindiği kadarıyla Yüzbaşı Sessle'ı canlı olarak en son gören kişiler onlar. O gün, günlerden çarşambaymış. Bilindiği gibi çarşamba günleri Londra tren biletleri indirimlidir. Yüzbaşı Sessle’ın eviyle ilgilenen karıkoca her zamanki gibi o gün şehre inmiş ve gece son trenle dönmüşler. Eve girdiklerinde Yüzbaşı Sessle'ın uyuduğunu düşünerek her zaman yaptıkları gibi sessizce odalarına çekilmişler. Bayan Sessle ise zaten evde değilmiş, seyahatteymiş, dostlarını ziyarete gitmiş."

Ve Tommy açıklamalarını sürdürdü.

"Sessle cinayeti günlerce manşetlerden inmedi. Cinayet için ortada hiçbir neden yokmuş. Kahverengi elbiseli kadının kimliği konusunda kafa yorulduysa da tüm bu çabalar sonuçsuz kaldı. Zaman ilerledikçe, her zaman olduğu gibi, polisin yetersizliği, beceriksizliği daha çok konuşulur oldu. Bir

hafta kadar sonra Doris Evans isminde bir kız tutuklandı ve Yüzbaşı Anthony Sessle'ı öldürmekle suçlandı.

"Polisin elinde çok az kanıt vardı. Sessle'ın parmakları arasında bulunan birkaç sarı saç teli ve mavi ceketinin düğmesine takılan bir parça kırmızı yünden başka hiçbir kanıt bulunamadı. İstasyonda ve çevrede yapılan incelemelerde varılan sonuçlar ise şunlar.”

"O akşam saat yedi sularında istasyona ulaşan trenden inen kırmızı tayyörlü bir genç kız, Yüzbaşı Sessle'ın evinin yolunu sorar. Aynı kız iki saat sonra yeniden istasyonda görülür. Şapkası eğilmiş, saçları dağılmıştır, endişeli, gergin bir hali vardır. Şehre dönen tren saatlerini sorar ve sürekli olarak omzunun üstünden arkasına bakar. Sanki bir şeyden korkuyordur.”

"Polis bazen düşündüğümüzden daha iyi çalışıyor. Yalnızca bu küçük ipuçlarından hareketle kızı bulmayı ve kimliğini saptamayı başardılar. Doris Evans adındaki kıza, cinayetle suçlandığı ve söyleyeceği her sözcüğün mahkemede aleyhinde delil olarak kullanılabileceği bildirildi. Kız yine de ısrarla ifade vereceğini belirtti ve her şeyi ayrıntılarıyla, hiçbir değişiklik yapmadan tekrar tekrar anlattı, tutanakları imzaladı ve cinayetle hiç ilgisi olmadığını kanıtlamaya çalıştı.”

"Kızın verdiği ifade şöyle.

"Kız sekreter olarak çalışıyormuş. Bir gece sinemada şık giyimli, nazik bir adamla tanışmış ve adam kıza kendisinden hoşlandığını söylemiş. Adamın adı Anthony ve kızdan ısrarla Sunningdale'deki evine gelmesini istemiş. O sıralarda kızın kesinlikle adamın evli olduğundan haberi yok. Aralarında kızın bir sonraki çarşamba günü Sunningdale'e gelmesini kararlaştırmışlar.

"Bildiğin gibi o gün hizmetçiler izinliydi, Sessle'ın karısı da seyahatte. Dolayısıyla ev boş.

"Neyse adam sonunda kıza isminin Anthony Sessle olduğunu söylemiş ve evinin adresini vermiş. Kız gerçekten de o akşam Sunningdale'e gelmiş ve evde henüz golften dönmüş olan Sessle tarafından karşılanmış. Adam, onu gördüğü için mutlu olduğunu söylemiş, ama kız ilk andan itibaren onun davranışlarında bir tuhaflık, değişik bir hava olduğunu anlamış. Kızın içinde belli belirsiz bir korku uyanmış ve oraya hiç gelmemiş olmayı dilemiş.”

"Adam önceden hazırlanmış hafif bir yemeğin ardından dışarı çıkıp dolaşmayı önermiş. Kız da kabul edince beraber dışarı çıkmışlar ve caddeden ayrılıp golf sahasına gitmişler, 'patika' yola çıkmışlar. Tam yedinci golf deliğinin yanına ulaştıkları sırada Yüzbaşı Sessle birden delirmiş. Cebinden bir tabanca çıkarıp havada sallamaya başlamış ve kıza artık onu yaşama bağlayan hiçbir şey kalmadığını söylemiş."

'Her şey bitti. Mahvoldum ben, bittim. Sen de benimle geleceksin. Önce seni vuracağım, sonra da kendimi. Sabah ikimizin cesedini burada yan yana bulacaklar, birlikte ölüme gitmiş olarak."

"Ve bu böyle sürüp gider. Adam, kızı kolundan kavrar ama bir deli ile karşı karşıya olduğunu anlayan kız kurtulmak için mücadele eder. Tabancayı alabilmek ya da kaçıp kurtulabilmek için tüm gücü ile çabalar. Adamın parmaklarının arasındaki saç ve ceketinin düğmesine takılan kırmızı yün iplik bu mücadeleden kalmış olmalı."

"Sonunda kız Sessle'ın elinden kurtulmayı başarmış ve delicesine golf sahasından yola doğru koşmuş. Her an arkasından gelen bir kurşunla yere yığılmayı bekliyormuş. İki kez ayağı takılıp düşmüş, ama sonunda istasyona giden yola çıkmış ve ancak istasyona ulaştığında izlenmediğinden emin olmuş.

"İşte Doris Evans'ın öyküsü bu. Başından beri hiçbir değişiklik yapmadan hep aynı şeyi anlatıyor. Kendini savunmak için bile olsa Sessle'a şapka iğnesi saplamış olduğunu kesinlikle kabul etmiyor. Aslında o koşullarda rahatlıkla bunu yapmış da olabilirdi ve kimse de doğruyu yapmadığını söyleyemezdi. Polis yaptığı araştırmada golf sahasında cesedin bulunduğu yerin yakınlarında çalılıkların dibinde tabancayı buldu. Bu da kızın öyküsünün doğru olduğunu gösteriyor. Tabancayla ateş edilmemişti."

"Doris Evans mahkemeye sevk edildi, ama cinayet halen gizemini koruyor. Eğer kızın öyküsü doğruysa, Yüzbaşı Sessle'ı kim öldürdü? Yüzbaşıyı bir anda perişan eden o uzun boylu, kahverengi elbiseli kadın mı? Şu ana kadar kimse onunla cinayet arasında bir bağlantı bulamadı. Kadın golf sahasındaki o yolda birden ortaya çıkıyor, sonra aynı şekilde ortadan kayboluyor ve hiç kimse izine bile rastlamıyor. Sanki başka dünyadan gelip yok oldu. Kim bu kadın? Burada yaşayan biri mi? Yoksa Londra'dan gelen biri mi? Eğer öyleyse trenle mi geldi yoksa araba ile mi? Onu gören hiç kimse uzun boyu ve giysileri dışında bir tanımlama

yapamıyor. Eşkâli bilinmiyor. Ama Doris Evans olması olanaksız Doris Evans minyon bir tip, ayrıca çok daha sonra istasyona ulaştığı da biliniyor."

Tuppence, "Ya karısı?" dedi. "O olamaz mı?"

"Bu da bir fikir tabii. Ama Bayan Sessle da ufak tefek bir kadın, ayrıca Bay Hollaby, onu çok iyi tanıyor, üstelik Bayan Sessle'ın uzaktaki dostlarını ziyarete gittiğinde de en ufak bir şüphe yok. İncelemeler sonucunda bir gerçek daha ortaya çıktı. Porcupine Assurance Şirketi tasfiye halindeymiş. Hesaplar şirkette büyük oranda zimmete para geçirme olduğunu gösteriyor. Sessle'ın Doris Evans'a söylediği o çılgın sözlerin anlamı da böylece anlaşılmış oluyor. Sessle son yıllarda düzenli olarak şirketten para çekmiş. Bay Hollaby'nin de oğlunun da olup bitenlerden haberleri olmamış. İkisi de yıkılmış durumdalar."

"Kısacası durum şu. Sessle yaptığının ortaya çıkacağını ve uçurumun kenarına geldiğini düşünüyordu. Böyle bir durumda intiharı düşünmesi doğal. Ama doğal olmayan bir şey var, o da öldürücü yaranın durumu, bu yöndeki tüm varsayımları çürütüyor. Peki, ama onu kim öldürdü? Doris Evans mı? Gizemli kahverengili kadın mı?"

Tommy bir an sustu. Sütünden bir yudum aldıktan sonra yüzünü ekşiterek isteksizce cheese cake'ini yemeye başladı.

Tommy, "Elbette ki," dedi. "Daha en başında bu olayın nerede düğümlendiğini gördüm. Yani polisin yanıldığı noktayı demek istiyorum."

Tuppence merakla, "Evet?" diye sordu.

Tommy üzgün bir tavırla başını salladı.

"Ah, Tuppence, öyle isterdim ki bunu. Köşede duran ihtiyar adam rolü bir noktaya kadar çok kolay. Ama çözüm beni ürkütüyor. Bir dilenciyi kim öldürür? Bilemiyorum."

Cebinden birkaç gazete kupürü daha çıkardı.

"İşte olası suçlular... Bay Hollaby, oğlu, Bayan Sessle ve Doris Evans."

Tuppence fotoğraflara dikkatle baktı.

"Bana kalırsa katil bu kız değil," dedi. "O şapka iğnesi ile adam öldürecek bir tip değil."

"Nasıl emin olabiliyorsun?"

"Kadınca bir önsezi. Kızın saçları kısa kesilmiş. Hem bugün artık uzun da olsa kısa da olsa kimse şapka iğnesi kullanmıyor. Şapkalar kafaya tam oturuyor, böyle bir şeye hiç gerek yok."

"Yine de yanında bir şapka iğnesi taşıyor olabilir."

"Aman Tommy şapka iğnesi ata yadigârı diye saklanacak bir şey değil. Hem kız ne diye Sunningdale'e gelirken yanında şapka iğnesi getirsin ki?"

"Demek katil diğer kadın. Kahverengi elbiseli olan."

"Keşke boyu uzun olmasaydı. O zaman karısından şüphelenebilirdik. Ben daima cinayet sırasında cinayet yerinden uzakta olan ve dolayısıyla kolayca cinayetle ilgisi olamayacağını ileri süren eşlerden şüphelenmişimdir. Eğer kadın, kocasını o kız ile yakalamış olsaydı, kocasını şapka iğnesi ile öldürmesi de doğal sayılabilirdi."

Tommy, "Anlaşılan çok dikkatli olmam gerekiyor," diyerek güldü.

Tuppence öylesine düşüncelere dalmıştı ki Tommy'nin bu esprisini bile algılayamadı.

Birden, "Sessle'lar nasıl insanlar?" diye sordu. "Yani çevrelerindekiler onlar için neler söylüyorlar?"

"Anladığım kadarıyla çok popüler insanlar. Herkes karıkocanın birbirlerine çok düşkün olduklarını düşünüyor. Zaten kızın durumunu güçleştiren bir diğer nokta da bu genel kanı. Sessle gibi birinin böyle bir şey yapacağına kimse inanamıyor. Adam eskiden askermiş. Eline bir miktar para geçince emekli olmuş ve bu sigortacılık işine girmiş. Yani aslında dolandırıcı olması, zimmetine para geçirmesi beklenebilecek en son kişilerden biri gibi görünüyor."

"Peki, ama zimmet olayının failinin o olduğu kesin mi? Diğer iki ortaktan biri olamaz mı?"

"Hollaby'ler mi? Dediklerine göre iflas etmişler."

"Ah, öyle söylerler elbette. Belki de paranın tamamını başka bir isim altında başka bir bankaya yatırmışlardır. Aptalca ifade ediyor olabilirim, ama sanırım sen ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi? Belki de

Sessle'ın haberi olmadan bazı riskli yatırımlar yaptılar ve paranın tamamını kaybettiler. Bu durumda Sessle'ın ölümü onların işine gelirdi."

Tommy parmağıyla Bay Hollaby'nin fotoğrafını tıklattı.

"Yani sen bu saygın centilmeni, dostunu ve ortağını öldürmekle mi suçluyorsun? Bu arada şunu unutma ki Hollaby, Barnard ve Lecky ile birlikte golf sahasından ayrılıp, geceyi de Dormy House'da geçirmiş. Ayrıca cinayet aleti de bir şapka iğnesi."

Tuppence, "Şapka iğnesine boş ver," dedi. "Yani sence o şapka iğnesi cinayetin bir kadın tarafından işlendiğini mi gösteriyor?"

"Tabii, sence de öyle değil mi?"

"Hayır. Erkekler genellikle tutucu tiplerdir, yeniliklere kolay kolay adapte olamazlar, bu zaman alır. Şapka iğnesi, saç tokası filan gibi şeylerin kadın eşyası olarak nitelendirirler ve onları 'kadın silahı' olarak adlandırırlar. Bu belki geçmişte gerçekten de böyleydi ama artık bu düşünceler de bu araçlar da demode oldu. Son dört senedir şapka iğnesi veya saç tokası kullandığımı anımsamıyorum."

"Yani sence?"

"Evet. Bence Sessle'ı öldüren bir erkek. İğne, cinayeti bir kadın tarafından işlenmiş gibi göstermek için özellikle kullanıldı."

Tommy ağır ağır, "Söylediklerin çok doğru olabilir Tuppence," dedi. "Bir konu üzerinde tekrar tekrar konuşunca insanın bakış açısı nasıl da değişebiliyor?"

Tuppence başıyla onayladı.

"Eğer doğru açıdan bakabilirsen imkânsız gibi görünen şeylerin bile çok mantıklı olabileceğini görürsün. Marriot'nun bir zamanlar amatör görüş açıları hakkında ne dediğini unuttun mu? Çok özel ve içten olduklarını söylemişti. Yüzbaşı Sessle ve karısı gibi çok insan tanıdık. Onların neler yapıp, neler yapamayacaklarını iyi biliyoruz. Hem ikimizin de bu konularda kendimize özgü deneyimlerimiz ve bilgilerimiz var."

Tommy gülümsedi.

"Yani kısa kesimli ya da dalgalı saçlı kadınların yanlarında neler olabileceği konusunda uzman olduğunu ve içgüdüsel olarak kadınların neler

hissettikleri ya da neler yapabileceklerini bildiğini mi söylemek istiyorsun?"

"Onun gibi bir şey."

"Peki ya ben? Benim uzmanlık alanım ne? Kocalar nasıl ve ne zaman ihanet eder, filan mı?"

Tuppence ciddiyetle, "Hayır," dedi. "Sen bu olayın gelişimini biliyorsun, bunu anlıyorsun, hem de yalnızca kanıt arayan bir dedektif olarak değil, usta bir golf oyuncusu olarak. Golften anlıyorsun, sence bir oyuncunun oyunu yarıda bırakması için ne gibi bir neden olabilir?"

"Sessle'ın oyunu bırakması için çok ciddi bir neden olmalı. Üstelik denildiğine göre yedinci delikten sonra oyunu bir çocuk kadar kötü oynamış."

"Kim söylüyor bunu?"

"Barnard ve Lecky. Hemen arkalarındaymışlar."

"Ama bu o uzun boylu, kahverengi elbiseli kadınla konuştuktan sonra olmuş. Bu adamlar onun kadınla konuştuğunu görmüşler, değil mi?"

"Evet, öyle denebilir."

Tommy birden sözünü yarıda kesti. Tuppence, onu izliyordu. Şaşırmıştı. Tommy parmaklarının arasındaki ipe bakıyordu ama bu bir şeyi çok başka açıdan gören birinin bakışlarıydı.

"Tommy, ne oldu?"

"Bir dakika sus Tuppence. Şu anda Sunningdale'de golf oynuyorum, topu altıncı deliğe atmaya çalışacağım. Sessle ile Hollaby benden biraz uzaktaki delikte toplarını alıyorlar. Hava kararmak üzere, ama yine de Sessle'ın mavi ceketini net bir biçimde seçebiliyorum. Sol tarafımdaki yoldan bir kadın geliyor. Kadın sağ taraftaki kadınların sahasından geçmedi oraya, geçseydi muhakkak görürdüm. Onun yolda olduğunu daha önce fark etmemiş olmam tuhaf. Örneğin beşinci delikteyken."

Bir an sustu.

"Biraz önce bu golf sahasını tanıdığımı söyledin Tuppence. Altıncı deliğin hemen arkasında kerpiçten yapılmış küçük bir kulübe ya da sığmak gibi bir yer var. Biri oraya saklanıp, uygun zamanı bekleyebilirdi. Tabii bu

arada kılık da değiştirebilirdi. Tuppence bilmem bu senin uzmanlık alanına giriyor mu? Ama sence bir erkeğin kadın kılığına girmesi ve sonra yeniden kendi kılığına dönmesi çok zor mudur? Örneğin golf pantolonunun üstüne bir etek geçirebilir mi?"

"Kesinlikle yapabilir bunu. Sadece biraz şişman görünür, hepsi o. Gereken yalnızca uzun kahverengi bir etek, hem erkeklerin hem de kadınların giydiği türden kahverengi bir süveter ve her iki yanına bukleler iliştirilmiş bir şapka. Tabii bütün bunlar için, nereye varmak istediğini bildiğim varsayımıyla, yakında uygun bir yer olması gerekir. Sonra şapkayı atar, etekliği çıkartır ve elinde taşıdığı erkek kepini giyer ve yeniden erkek olarak sahaya döner."

"Bu değişiklikleri yapmak için ne kadar zaman gerekir?"

"Kadından erkeğe dönmek için bir, bir buçuk dakika yeter. Diğer durumda, erkekten kadına dönmek biraz daha uzun zaman alabilir. Şapkayı ve bukleleri düzgün yerleştirmek, eteği golf pantolonundan görünmeyecek şekilde ayarlamak filan zaman alır."

"Bu önemli değil. Beni ilgilendiren birincisi. Sana biraz önce dediğim gibi şu anda altıncı delikte oynuyorum. Kahverengili kadın yedinci deliğin yanına geldi, öbür tarafa geçip bekliyor. Sessle mavi ceketi ile ona doğru gidiyor. Birkaç saniye beraber duruyorlar, sonra ağaçların arasında kayboluyorlar. Hollaby deliğin yanında yalnız. İki veya üç dakika geçiyor. Ben şimdi yeşil çimenlerin üzerindeyim. Mavi ceketli adam geri geliyor ve oyuna katılıyor, ama yüzüne gözüne bulaştırıyor. Hava da gittikçe kararıyor. Arkadaşımla beraber oynamaya devam ediyoruz. Diğer iki kişi de arkamızda oyuna devam ediyorlar. Sessle topu ıskalıyor, çalılıklara atıyor, kısacası hiç yapmadığı şeyler yapıyor. Çimenlikte Sessle'ın yardan aşağıya inip kaybolduğunu görüyorum. Onun bambaşka biriymiş gibi oynamasına ne sebep olmuştu?"

"Kahverengi elbiseli kadın ya da erkek."

"Kesinlikle. Kahverengi elbiseli kadınla Sessle'ın bir an için köşeyi dönüp gözden kaybolduklarını anımsıyor musun? İşte tam orada iyice büyümüş ve birbirine girmiş karaçalılar var. O çalılıkların arasına bir ceset saklasan, sabaha kadar kimsenin ruhu bile duymaz."

"Tommy! Yoksa sen cinayetin o anda işlendiğini mi söylemek istiyorsun? İyi de öyle olsa biri duyardı."

"Neyi duyardı? Doktor ölümün ani olduğunu söyledi. Ben savaşta çok ani ölüm gördüm. Genellikle çığlık filan atmazlar, bağırmazlar da. Yalnızca bir hırıltı ya da inleme, bazen boğulur gibi hafif bir ses ya da tuhaf bir öksürük. Bence Sessle yedinci deliğe doğru ilerlerken kadın birden karşısına çıktı ve konuştu. Belki de Sessle, onu sesinden hemen tanıdı. Ama tanıdığı bu adamın kıyafet değiştirmiş olmasına bir anlam veremedi ve bunu öğrenmek için meraktan onunla çalılıkların arkasına gidip gözden kaybolmayı göze aldı. Beraberce yürürlerken şapka iğnesi kalbine saplandı ve o anda öldü. Diğer adam cesedi karaçalıların arasına sürükledikten sonra mavi ceketi giydi, sonra da eteğini ve şapkasını da çıkarıp çalıların arkasına attı. Ve golf sahasına döndü. Bütün bunlar için üç dakika yeterdi. Hava kararmaya başlamıştı. Arkada oynayanlar onun kim olduğundan asla şüphelenmeyeceklerdi. Tanıyamazlardı ama Sessle dikkati çekecek kadar kötü golf oynuyordu. Hepsi onun başka biri gibi oynadığını söylediler. Tabii öyle oynadı, çünkü oynayan gerçekten de başka biriydi!"

'Ama."

"Şimdi gelelim ikinci noktaya. Buraya kız getirtmek de onun yapacağı iş değildi. Sinemada bir kızla tanışıp onu hemen evine davet eden de Sessle değil, kendini Sessle olarak tanıtan başka biriydi. Doris Evans cinayetten ancak iki hafta sonra tutuklandığı için asla cesedi görmedi. Eğer görseydi kendisini Sunningdale'e davet eden adamın o olmadığını söyleyip herkesi çok şaşırtabilirdi. Kız Sessle'ların evinin boş olduğu çarşamba günü davet edildi. Böylece şapka iğnesiyle işlenen cinayetin sanığının bir kadın olduğu düşünülecekti. Katil Doris Evans'ı karşıladı, beraberce yemek yedikten sonra onu golf sahasına, cinayeti işlediği yere götürdü ve tabancayı çekerek kızı korkuttu. Kız kaçtıktan sonrası kolaydı. Tek yapması gereken cesedi çalıların arasından çıkartarak, deliğin üstüne yatırmaktı. Tabancayı da çalıların arasına attı. Sonra da ben şöyle olduğunu düşünüyorum. Adam etekle şapkayı paketledi ve altı yedi kilometre ötedeki Woking'e yürüdü. Oradan da Londra'ya gitti."

Tuppence, "Bir dakika," dedi. "Açıklamadığın bir nokta kaldı. Ya Hollaby?"

"Hollaby mi?"

"Evet. Haydi diyelim ki arkadaki adamlar Sessle'ın yüzünü görmedikleri için onu tanıyamadılar. Peki, ama ya Hollaby sakın bana onun da mavi ceketin büyüsüne kapılıp arkadaşının yüzüne bakmadığını söyleme."

"Sevgili karıcığım, işte asıl konu da bu ya zaten. Hollaby her şeyi biliyordu. Ben, senin teorini, yani gerçek dolandırıcıların Hollaby ve oğlu oldukları konusunu temel alıp geliştirdim. Bu cinayeti işleyen kişinin Sessle'ı çok iyi tanıyan yani; çarşamba günleri hizmetçilerin izinli, ayrıca karısının da seyahatte olduğunu bilen biri olması gerekiyordu. Aynı zamanda da Sessle'ın evinin anahtarının eşini kendisi için yaptırabilecek birisi. Bana kalırsa Hollaby'nin oğlu tüm bu koşullara uyuyor. Sessle ile yaklaşık aynı yaşta ve de boyda. Her ikisi de sinekkaydı tıraşlı. Tabii Doris Evans gazetede ölen adamın fotoğraflarını görmüş olabilir, ama biraz önce senin de söylediğin gibi gazetedeki fotoğraflardan insanın ancak cinsiyeti anlaşılıyor."

"Hollaby ile mahkemede hiç karşılaşmadılar mı?"

"Hollaby'nin oğlunun davayla hiçbir ilgisi yoktu. Niye mahkeme salonunda bulunsun? Kanıt göstermesi gerekmiyordu ki. Anlatacak bir şeyi de yoktu. Hollaby'nin kanıtları ise son derece sağlamdı. O gece oğlunun nerede bulunduğunu sormak da tabii ki kimsenin aklına bile gelmedi."

"Şimdi her şey yerli yerine oturdu," dedi ve bir an sustuktan sonra ekledi. "Bunu polise de anlatacak mısın?"

"Beni dinleyip dinlemeyeceklerini bilemiyorum ki."

Arkalarından gelen beklenmedik bir ses, "Pekâlâ da dinlerler," dedi.

Tommy sıçrayarak arkasını döndüğünde karşısında Müfettiş Marriot'yu gördü. Müfettiş hemen arkalarındaki masada oturuyordu ve önünde de yağda yumurta vardı.

Müfettiş Marriot, "Öğlen yemeklerimi hep burada yerim," dedi. "Biraz önce dediğim gibi tabii ki dinlerler sizi. Zaten ben elimde olmayarak dinledim bile. Şu Porcupine konusunun beni başından beri çok rahatsız ettiğini söylemeliyim. Bakın, aslında biz de ta başından beri Hollaby'lerden şüpheleniyorduk, ama elimizde kanıt yoktu. Bu iş bizi aşıyordu. Sonra cinayet oldu, bu da bütün düşüncelerimizi altüst etti. Ama şimdi size teşekkür borçluyuz. Sizin sayenizde genç Hoilaby'yi Doris Evans ile bir karşılaştıralım bakalım ne olacak? Sanırım hemen tanıyacak. Mavi ceket

konusundaki fikriniz olağanüstü. Blunt’ın Muhteşem Dedektifleri'nin ödüllendirilmeleri için elimden geleni yapacağımdan emin olabilirsiniz."

Tuppence minnettarlıkla, "Çok naziksiniz Marriot," dedi.

"Scotland Yard'da sıklıkla sizden bahsediyoruz. Sizi ne kadar takdir ettiğimizi bilemezsiniz. Bu arada, elinizdeki şu ipin ne anlama geldiğini sorabilir miyim?"

Tommy utanarak ipi hemen cebine sokarken, "Bir şey değil," dedi. "Kötü bir el alışkanlığı. Cheesecake ve süt ise diyetim için. Sinirsel hazımsızlık. İşadamlarında sıklıkla rastlanan bir durum."

Müfettiş gülerek, "Ah, oysa ben o romanı okumuş olduğunuzu düşünmüştüm, neyse önemli değil."

Müfettiş bu arada da muzipçe göz kırpıyordu.

12. Bölüm: Ölümün Pusuda Beklediği Ev

Tuppence, "Ne?" diye söze girdiyse de hemen sustu.

Tam o anda kapısında "Sekreter" yazan odasından çıkmış, bitişikteki Bay Blunt’ın özel odasına girmişti. Patronunun gözünü gözetleme deliğine dayamış olduğunu görünce çok şaşırdı.

Tommy, onu uyararak, "Susss," dedi. "Masamın üzerindeki zilin çaldığını duymadın mı? Gelen çok hoş bir kız aynı zamanda çok da çekici. Daha doğrusu bana çok şirin göründü. Albert her zamanki gibi ona benim çok meşgul olduğumu, Scotland Yard ile telefonda görüştüğümü söylüyor."

Tuppence, "Biraz çekil de, ben de bakayım," dedi.

Tommy isteksizce yana çekildi. Tuppence sakin bir tavırla gözünü deliğe dayadı.

"Hiç de fena değil, üzerindekiler de son modaya uygun."

Tommy heyecanla, "Gerçekten hoş, çok çekici bir kız, hani Mason'ın kitaplarındaki kadın karakterler gibi: hem sempatik, hem de güzel, üstelik de zeki ama asla küstah ve kendini beğenmiş değil. Düşündüm de, bence ben bu sabah evet bundan eminim büyük Hanaud olmalıyım."

Tuppence gülerek devam etti. "Düşünüyorum da bence tüm dedektifler içinde senin öykünmenin olanaksız olduğu bir kişi varsa o da Hanaud. Asla ona benzeyemezsin. Sen kesinlikle onun gibi bir anda kişilik değiştiremezsin. Beş dakika içinde hem büyük bir komedyen, hem küçük zavallı bir sokak çocuğu, hem ciddi, hem sempatik bir arkadaş olman mümkün mü?"

Tommy masanın üzerine vurarak, "Bunu biliyorum," dedi. "Ama sen de şunu unutma, bu geminin kaptanı benim. Gidip kızı içeri alayım."

Masasının üzerindeki zili çaldı. Albert konuğa yol göstererek odaya girdi. Genç kız kararsızlık içinde kapının eşiğinde durdu. Tommy ona doğru yürüdü.

"Buyurun matmazel, lütfen oturun."

Tuppence elinde olmadan güldü. Tommy ani bir değişiklikle ona döndü. Ses tonu sertti.

"Bir şey mi dediniz Miss Robinson. Hayır mı? Ben de öyle düşünmüştüm."

Yeniden kıza döndü.

"Ciddi veya resmi olmayacağız," dedi. "Öncelikle bana olayı ayrıntılarıyla anlatacaksınız. Sonra izleyeceğimiz yola birlikte tartışıp, karar vereceğiz."

"Çok iyisiniz," dedi güzel kız. "Pardon, yabancı mısınız?"

Tuppence yeniden kıkırdayınca Tommy, onu gözünün ucu ile uyardı.

"Pek sayılmaz, ama son yıllarda yurtdışında çok bulundum. Yöntemlerim İngiliz polisine pek benzemez."

"Öyle mi?" Kız etkilenmiş görünüyordu.

Tommy'nin dediği gibi yeni müşteri gerçekten çok hoş bir kızdı. Genç ve incecikti. Sarı saçları kahverengi şapkasının altında pırıl pırıl parlıyordu. Gözleri ise iriydi.

Sinirli olduğu her halinden belli oluyordu. Küçük elleri hem titriyor, hem de durmadan rugan çantasının tokasını açıp kapıyordu.

"Bay Blunt, öncelikle size kendimi tanıtayım. İsmim Lois Hargreaves. Thurnly Grange olarak tanınan eski, büyük bir malikânede yaşıyorum. Evim taşrada, kırların ortasında. Çok yakınında Thurnly köyü var, ama orası da çok küçük ve önemsiz bir yer. Kışın çevrede ava çıkarız, yazlarıysa tenis oynarız. Kendimi orada asla yalnız hissetmiyorum. Ayrıca kırsal yaşamı şehir yaşamına yeğlerim.

Bunları size anlatmamın nedeni, böylesi küçük bir yerde karşılaşılan her olayın bizim için çok önemli olduğunu açıklayabilmek. Bir hafta kadar önce postadan bir kutu çikolata aldım. Kutuda kimden geldiğini belirten en ufak bir not bile yoktu. Ben, pek çikolata sevmem, ama evdeki diğer kişiler bayılıyorlar. Dolayısıyla kutu elden ele dolaştı. Sonuçta çikolata yiyenlerin hemen hemen hepsi hastalandı. Hemen doktor çağırdık. Başka neler yediklerine ilişkin soruşturmalar ve uzun araştırmalardan sonra doktor çikolatanın geri kalan parçalarını analiz ettirmek üzere yanında götürdü.

Çikolatalarda arsenik bulundu Bay Blunt. İnsanı öldürecek düzeyde değil, ama her yiyeni hasta edecek miktarda."

Tommy, "Çok tuhaf," dedi.

"Bunun üzerine Doktor Burton çok telaşlandı. Söylediğine göre bu, kısa bir zaman içinde yakın çevredeki üçüncü olaymış. Her defasında kalabalık bir aile hedef alınıyor çikolataları yiyenlerin hepsi hastalanıyormuş. Bana kalırsa bu çevrede oturan akıl hastalarından birinin yaptığı pis bir şaka bu."

"Kesinlikle öyle Miss Hargreaves."

"Doktor Burton bunun bir sosyalist komplo olduğunu düşünüyor, ama bence bu saçmalık. Gerçi Thurnly köyünde bir ya da iki, ruhsal yönden hasta tip var ve bunu onlar da yapmış olabilirler ama... Ben yine de sanmıyorum. Doktor Burton bu konuyu polise bırakmam gerektiği kanısında."

Tommy, "Bu çok doğru bir düşünce," dedi. "Ama sanırım siz aynı kanıda değilsiniz Miss Hargreaves?"

Genç kız, "Hayır," diye onayladı. "Bunu yaptığım takdirde çıkacak söylentilerden, dedikodulardan ve konunun gazetelere düşmesinden çekiniyorum. Bu gibi şeylerden nefret ederim. Bölgemizin başmüfettişini yakından tanıyorum. Onun şimdiye dek hiçbir olayı çözdüğünü görmedim. Gazetede ilanınızı gördüm ve Doktor Burton'a da özel bir dedektif tutmamızın daha doğru olacağını belirttim."

"Anlıyorum."

"İlanlarınızdan anladığım kadarıyla gizliliğe büyük önem veriyorsunuz. Yani... şey, sanırım benim onayım olmadan kimseye hiçbir şey açıklamazsınız. Öyle değil mi?"

Tommy, ona şüpheyle baktı, ama konuşan Tuppence oldu.

Ciddi bir ses tonuyla, "Bana kalırsa Miss Hargreaves'in bize her şeyi tam olarak açıklaması gerekiyor," dedi.

"Her şey" sözcüğünü özellikle vurgulamıştı. Lois Hargreaves öfkeyle kızardı. O arada Tommy de söze girdi. "Evet, Miss Robinson haklı. Bize her şeyi anlatmanız gerekiyor Miss Hargreaves."

Miss Hargreaves çekimserdi.

"Şey, bilmem ki, bu sizi..."

"Söyleyeceğiniz her şeyin aramızda kalacağından emin olabilirsiniz."

"Teşekkür ederim. Size karşı dürüst olmam gerektiğini biliyordum. Polise gitmek istemeyişimin bir nedeni var Bay Blunt. Bana gelen bu kutuyu gönderen evimden biri."

"Bundan nasıl emin olabiliyorsunuz matmazel?"

"Çok basit. Elime kalem geçince farkında olmadan bir şeyler çiziktirmek gibi bir alışkanlığım var. Genellikle birbirine geçmiş üç küçük balık çizerim. Kısa bir süre önce Londra'dan bir kutu ipek çorap sipariş etmiştim. O sırada kahvaltı ediyorduk. Ben de gazete okuyordum. Daha ipi kesip, kutuyu açmadan yine farkında olmadan paketin etiketinin üzerine her zamanki balıkları çizmeye başlamışım. Çikolataların gönderildiği kâğıdı incelerken, bunun çorapların sarılmış olduğu kâğıt olduğunu anladım. Gerçi büyük kısmı yırtılıp atılmıştı, ama kâğıdın bir noktasında eski etiketin bir köşesi kalmıştı ve o aptal karalamalarım oradaydı."

Tommy sandalyesini öne doğru çekti.

"Bu çok ciddi bir durum. Gerçekten de aynen dediğiniz gibi çikolataları gönderenin evden biri olduğunu gösterebilir. Ama yine de, böyle olsa bile niçin polise haber vermekten çekindiğinizi anlayamıyorum?"

Lois Hargreaves, Tommy'yi sert bakışlarla süzdü.

"Bunu size açıklayabilirim Bay Blunt. Belki gerçek ortaya çıktıktan sonra olayın kapatılmasını yeğlerim."

Tommy içini çekerek, konunun daha fazla üzerine gitmedi.

"Bu durumda Miss Hargreaves, bize kimden şüphelendiğinizi de söylemek istemediğinizi düşünüyorum, haklı mıyım?"

"Kimseden şüphelenmiyorum, ama aklıma gelen bazı olasılıklar yok değil."

"Anlıyorum. Şimdi lütfen ev halkı hakkında bana bilgi verir misiniz?"

"Oda hizmetçim dışında personelin hepsi uzun yıllardır yanımızda çalışan insanlar. Sanırım size şunu da belirtmemde yarar var Bay Blunt, ben çok zengin bir kadın olan teyzem Lady Radclyffe tarafından büyütüldüm.

Kocası çok büyük bir servetin sahibiydi ve şövalyelik nişanı almıştı. Thurnly Grange'i de o satın almış ama ne yazık ki bu eve taşındıktan iki yıl sonra öldü. İşte o zaman da Lady Radclyffe haber yollayıp beni yanına aldırdı. Onun hayatta olan tek akrabası bendim. Evde personel dışında bir de Dennis Radclyffe var. Kendisi teyzemin kocasının yeğeni. Onu her zaman kuzenim olarak kabul ettim, ama aslında akraba bile değiliz. Lucy teyzem her zaman bütün servetini bana ayırdığı küçük bir pay dışında Dennis'e bırakacağını söylerdi. Bu para Radclyffe'lere aitti ve sonuçta da onların olmalıydı. Ama Dennis yirmi iki yaşına geldiğinde, sanırım bir para meselesi yüzünden aralarında büyük bir kavga çıktı. Bir yıl sonra da Lucy teyzem öldü ve vasiyetnamesinde bütün servetini bana bıraktığını gördük. Çok şaşırdım. Bunun Dennis için büyük bir darbe olduğunu bildiğim için onun adına da çok üzüldüm. Bu onun hakkıydı. Eğer isteseydi servetin tamamını ona vermeye hazırdım, ama öğrendiğime göre bunun yapılması olanaksızmış. Buna rağmen yirmi bir yaşıma basar basmaz bir vasiyetname yapıp, her şeyi ona bıraktım. Bundan başka yapabileceğim bir şey yoktu. Yani diyelim ki bir araba kazası geçirdim, Dennis her şeyin sahibi olacak."

Tommy, "Kesinlikle," dedi. "İzninizle size yirmi bir yaşına ne zaman bastığınızı sorabilir miyim?"

"Yalnızca üç hafta önce."

"Evet... Şimdi biraz da şu anda evde bulunan personelden bahseder misiniz?"

"Personelden mi, yoksa diğerlerinden mi?"

"Her ikisinden de."

"Daha önce de söylediğim gibi personelin hepsi eski. Aşçımız Bayan Holloway isminde ihtiyar bir kadın, yeğeni Rose ise mutfak hizmetçisi. İki orta hizmetçisi daha var, onlar da yaşlı ve bir de teyzemin oda hizmetçisi Hannah. Hannah bana çok düşkün, her zaman çok sadık olmuştur. Oda hizmetçim Esther Quant'a gelince, çok iyi sakin bir kıza benziyor. Diğerlerine yani bize gelince, benim adıma evi yönetme görevini de üstlenmiş olan, teyzemin yakın dostu ve kâhyası Miss Logan, Yüzbaşı Radclyffe yani size bahsettiğim Dennis ve bizimle kalan benim eski bir okul arkadaşım olan Mary Chilcott var."

Tommy bir an düşündü.

Bir iki dakika sonra, "Her şey açık ve net Miss Hargreaves," dedi. "Bu durumda sanırım şu ya da bu kişiden daha fazla şüphelenmek için özel bir nedeniniz yok, öyle değil mi? Anladığım kadarıyla sizin asıl endişeniz bu kişinin hizmetkârlardan biri değil de sizlerden biri olması, değil mi?"

"İşte ben de tam olarak bunu söylemek istiyordum Bay Blunt. Gerçekten de o kahverengi ambalaj kâğıdını kimin kullandığı hakkında en ufak bir fikrim yok. Üzerindeki yazı daktiloyla yazılmıştı."

Tommy, "Bu durumda yapılabilecek tek bir şey var," dedi. "Benim de orada bulunmam."

Genç kız, onu meraklı bakışlarla süzüyordu.

Tommy bir an düşündükten sonra konuşmaya devam etti. "Yani demek istediğim şu; evdekilere Amerikalı dostlarınız Bay ve Bayan Van Dusen'in ziyaretinize geleceklerini, bir süre evinizde kalacaklarını söyleyin ve onları buna hazırlayın. Bunu şüphe uyandırmadan yapabileceğinize inanıyor musunuz?"

"Elbette. Sorun olacağını sanmıyorum. Ne zaman gelirsiniz, yarın mı öbür gün mü?"

"Mümkün olursa yarın. Kaybedilecek zamanımız yok."

"O zaman anlaştık."

Kız ayağa kalktı ve elini uzattı.

"Bir ricam daha var Miss Hargreaves lütfen bu konuştuklarımızdan hiç kimseye bahsetmeyiniz. Bizim olduğumuzu söylediğimiz kişiler olmadığımızı ev halkının bilmesini istemem."

Tommy konuğu kapıya kadar geçirdikten sonra, "Sen bu konuda ne düşünüyorsun Tuppence?" diye sordu.

Tuppence, "Hiç hoşlanmadım," dedi. "Özellikle de çikolatalardaki arseniğin çok az miktarda olmasından."

"Ne demek istiyorsun?"

"Anlamıyor musun? Çevredeki evlere yollanan zehirli çikolatalar bir aldatmacadan, göz boyamadan başka bir şey değil. Bu yalnızca çevrede bir manyağın bulunduğuna inandırmak için kurulmuş bir düzen. Eğer kız

gerçekten zehirlenseydi, kimse çikolataların ev halkından birisi tarafından gönderilmiş olduğunu anlamayacak, olay kızın talihsizliğine bağlanacaktı."

"Talihsizlik bu! Haklısın. Yani sence bütün bunlar kızı öldürmek için hazırlanan bir komplonun parçası mı?"

"Korkarım öyle. Lady Radclyffe'nin vasiyetnamesine ilişkin bir şeyler okuduğumu anımsıyorum. Kız akıl almaz bir servete sahip olmuş."

"Evet, üç hafta önce de yirmi bir yaşını doldurup, vasiyetname hazırlamış. Bana kalırsa kanıtlar Dennis Radclyffe'in aleyhine. Kızın ölümü onun işine yarayacak."

Tuppence başını salladı.

"İşin en kötü tarafı, kızın da aynı şeyi düşünmesi. Zaten polise haber vermek istememesinin nedeni de bu. Dennis'ten şüphelendiğinden eminim. Böyle davrandığına göre bence kız Dennis Radclyffe'e âşık."

Tommy, "Peki ama öyle ise, adam neden kızla evlenmiyor? Böylece daha kolay ve güvenli bir yoldan servete kavuşmuş olur."

Tuppence, ona baktı.

"Boş konuşuyorsun. Ah, Tanrım! Anımsatırım, ben de neredeyse Miss Van Düsen olacaktım fırsatım vardı."

"İyi de yasal bir çözüm varken cinayeti göze almak niye?"

Tuppence bir an düşündü.

"Sanırım gerçek nedeni biliyorum. Bence Dennis Oxford'da okurken kantinde çalışan yoksul bir kıza âşık olup evlendi. Yengesini o kadar kızdıran kavganın nedeni de buydu. Bu her şeyi açıklıyor."

Tommy gülümsemeden, "İyi de o zaman zehirli çikolataları neden o yoksul kıza göndermedi?" diye sordu. "Çok daha basit bir çözüm olabilirdi. Hemen kendince sonuca varmasan iyi olur Tuppence!"

Tuppence ciddi bir tavırla, "Bunlar varsayım," dedi. "Haydi Tommy, bu ilk boğa güreşin, dostum, eğer arenada yirmi dakika dayanırsan..."

Tommy eline geçirdiği ilk yastığı Tuppence'a fırlattı.

"Tuppence, sana söylüyorum. Hemen buraya gel!"

Bu konuşmanın ertesi sabahıydı. Tuppence yatak odasından çıkıp doğruca yemek salonuna koştu. Tommy elinde sabah gazetesi bir aşağı, bir yukarı gidip geliyordu.

"Yine ne oldu?"

Tommy olduğu yerde döndü ve manşeti işaret ederek gazeteyi karısına uzattı.

GİZEMLİ ZEHİRLENME OLAYI İNCİRLİ KURABİYELERDEN GELEN ÖLÜM

Tuppence haberi okudu. Bu gizemli ptomaine *(Bozulan yiyeceklerde bulunan, çürümüş bakterilerin oluşturduğu zehir.)* zehirlenmesi olayı Thurnly Grange'de olmuştu, gazetenin yazdığına göre ölenlerden biri ev sahibesi Miss Lois Hargreaves ve diğeriyse onun oda hizmetçisi Esther Quant idi. Yüzbaşı Radclyffe ve Miss Logan adındaki iki kişinin ise durumları ağırdı. Bu zehirlenmelerin yedikleri incirli kurabiyelerden kaynaklandığı düşünülüyordu. Aynı evde yaşayıp o kurabiyelerden yemeyen Miss Chilcott adında bir bayanın tamamen sağlıklı olduğu bildirilmişti.

Tommy, "Hemen oraya gitmeliyiz," dedi. "O kız ha! O canlı, güzel kız! Lanet olsun, neden sanki hemen dün gitmedim ki oraya?"

Tuppence, "Eğer gitseydin," dedi. "Büyük olasılıkla sen de çayla o incirli kurabiyelerden yemiş ve ölmüş olacaktın. Haydi, gel hemen yola çıkalım. Gazetede Dennis Radclyffe'in de durumunun ağır olduğu yazıyor."

Thurnly'nin köyüne ancak öğlene doğru ulaşabildiler. Malikâneye vardıklarında kapı, gözleri ağlamaktan kıpkırmızı olmuş bir kadın tarafından açıldı.

Tommy onun konuşmasına fırsat bırakmadan, "Bir dakika," dedi. "Ben gazeteci filan değilim. Dün Miss Hargreaves büroma gelip beni buraya davet etmişti. Şu anda konuşabileceğim biri var mı?"

"Doktor Burton burada. Onunla görüşmek ister miydiniz? Ya da Miss Chilcott ile. O da cenaze hazırlıklarıyla meşgul."

Tommy sert, otoriter bir sesle tonuyla, "Doktor Burton ile görüşmek istiyorum hemen," dedi.

Kadın onları küçük bir oturma odasına aldı. Beş dakika sonra da kapı açılarak içeri uzun boylu, omuzları çökmüş, orta yaşlı bir adam girdi. Yüzünden çok üzgün olduğu anlaşılıyordu.

Tommy hemen ayağa kalkıp, kartını uzattı ve, "Doktor Burton?" dedi. "Miss Hargreaves dün zehirli çikolatalar konusunu görüşmek için büroma gelmiş ve bu konuyu incelememi istemişti. Ne yazık ki geç kaldım."

Doktor merakla ona bakıyordu.

"Siz Bay Blunt mısınız?"

"Evet, bu da asistanım Miss Robinson."

Doktor, Tuppence'ı hafifçe eğilerek selamladı.

"Bu koşullarda sır saklamaya hiç gerek kalmadı. Çikolatalar konusuna gelince, onlar farklıydı. Bence bu kez ölüm nedeni gıda zehirlenmesi. Ama ender rastlanır, ölümcül bir gıda zehirlenmesi tipi. Gastrointestinal iltihaplanma ve kanama var. Ben de incirli kurabiyeleri analize götürüyordum."

"Arsenik olmasından mı şüpheleniyorsunuz?"

"Hayır. Zehirden şüpheleniyoruz. Eğer bir zehir söz konusuysa, bence çok güçlü bitkisel bir zehir olmalı bu."

"Anlıyorum. Doktor Burton bu sorumu yadırgayabilirsiniz, ama şunu öğrenmek istiyorum, Yüzbaşı Radclyffe'in hastalığının nedeni de zehirlenme mi?"

Doktor hayretle baktı.

"Yüzbaşı Radclyffe hasta değil."

Tommy, "Aha," dedi. "Ben..."

"Yüzbaşı Radclyffe bu sabah beşte öldü."

Tommy çok utanmıştı. Doktor gitmeye hazırlanıyordu.

Tuppence, "Ya diğer kurban Miss Logan?" diye sordu.

"Şu ana kadar dayanabildiğine göre, onun tehlikeyi atlatabileceğini umuyorum. Sanırım yaşlı olması zehrin onun üzerinde daha az etkin

olmasını sağlamış. Analiz sonuçlarını size hemen bildireceğim Bay Blunt. Bu arada sorularınız olursa Miss Chilcott size yardımcı olacaktır."

Tam o anda kapı açıldı ve içeri uzun boylu, yanık tenli ve donuk mavi gözlü bir kız girdi.

Doktor Burton bizleri tanıştırdı.

Miss Chilcott, "Geldiğinize sevindim Bay Blunt," dedi. "Çok korkunç bir olay. Öğrenmek istediğiniz, size yardımcı olabileceğim bir şey var mıydı?"

"Bu incirli kurabiyeler nereden geldi?"

"Londra'dan. Sık sık sipariş veririz. Kimsenin aklına bu partinin diğerlerinden farklı olduğundan şüphelenmek gelmedi. Ben incirin kokusundan bile nefret ederim, yiyemem. Sanırım bu neden etkilenmediğimi açıklıyor. Dennis'in zehirlenmiş olmasına gelince, buna hiçbir anlam veremiyorum, çay zamanı burada bile değildi. Herhalde eve döndüğünde o kurabiyelerden yedi."

Tommy, Tuppence’ın hafifçe kolunu sıktığını hissetti.

"Yüzbaşı Radclyffe eve ne zaman döndü?"

"Tam olarak bilmiyorum, ama öğrenebilirim."

"Teşekkür ederim Miss Chilcott. Sorun değil. Sanırım hizmetkârlara birkaç soru yöneltmemde bir sakınca yoktur?"

"Lütfen, istediğiniz gibi davranabilirsiniz Bay Blunt. Kusura bakmayın, aklım başımda değil. Şaşkına döndüm, ne yapacağımı bilemiyorum. Lütfen söyler misiniz, bu cinayet olamaz, değil mi?"

Bu soruyu sorarken gözlerinde anlık bir korku belirmişti.

"Ne düşüneceğimi bilemiyorum Yakında öğreniriz."

"Evet, sanırım Doktor Burton kurabiyeleri analize götürdü."

Acele ile özür dileyerek bahçeye açılan balkon kapısından çıktı ve bahçıvanlardan biriyle konuşmaya başladı.

Tommy, "Sen hizmetçilerle konuş Tuppence," dedi. "Ben de mutfağa gideyim. Miss Chilcott çok perişan olduğunu ileri sürüyor ama hiç öyle görünmüyor."

Tuppence yanıt vermeden başıyla onayladı.

Karıkoca yarım saat sonra yeniden buluştular.

Tommy, "Şimdi de öğrendiklerimizi karşılaştıralım," dedi. "İncirli kurabiyeler çayda yenilmiş ve oda hizmetçisi bir tane yemiş. Bu durumu açıklıyor. Aşçı kadın, Dennis Radclyffe'in çay saatinde henüz eve dönmemiş olduğunu doğruluyor. Tuhaf, peki ama nasıl oldu da o da zehirlendi?"

Tuppence, "O yediye çeyrek kala gelmiş," dedi. "Hizmetçilerden biri camdan geldiğini görmüş. Akşam yemeğinden önce kütüphanede bir kokteyl içmiş. Kızı bulduğumda bardağı yıkamak üzereydi, neyse ki yıkamadan elinden alabildim. Zaten kokteyli içtikten sonra kendisini iyi hissetmediğini söylemeye başlamış."

Tommy, "Güzel," dedi. "O bardağı da Burton'a vereyim. Başka bir şey var mı?"

"Hannah'ı görmeni istiyorum. Hizmetçi. O kadın biraz... biraz tuhaf."

"Tuhaf derken?"

"Bana çıldırmak üzereymiş gibi geldi."

"Dur bakalım, bir de ben göreyim şu kadını."

Tuppence, onu yukarıya çıkardı. Hannah’ın kendine ait bir odası vardı. Dik arkalıklı bir sandalyeye oturmuştu. Kucağında açık bir İncil duruyordu. Odaya giren iki yabancıya bakmadı bile. Aldırmadan kendi kendine yüksek sesle okumaya devam etti:

"Bırakırı onların üzerine kor kömürler yağsın, cehennemde ateşlerde yansınlar, bir daha asla uyanamasınlar."

Tommy, "Sizinle bir dakika konuşabilir miyim?" diye sordu.

Hannah, eliyle gidin der gibi bir hareket yaptı.

"Şimdi zamanı değil. Zaman kalmadı, diyorum. Düşmanlarımı izleyip, yakalayacağım? Ve yok etmeden de geri dönmeyeceğim. Burada böyle yazıyor. Tanrının buyruğu bu. Ben, onun cezalandıran eliyim."

Tommy, "Bu kadın çıldırmış," diye mırıldandı.

Tuppence, "Durmadan aynı şeyleri tekrarlayıp duruyor," diye fısıldadı.

Tommy masanın üzerinde açık duran kitaba baktı. Başlığa göz attıktan sonra fark ettirmeden cebine indirdi.

İhtiyar kadın birden ayağa kalkıp onlara döndü.

"Gidin buradan. Zaman kalmadı. Ben Tanrının elçisiyim. Rüzgâr listeyi iletti ve ben yok edeceğim. İmansızlar cezalarını çekecekler. Burası şeytanın evi... bu ev kötülükle dolu. Tanrının gazabından korkun... ben onun uşağıyım."

Onların üzerine doğru geldi. O anda Tommy en doğru yapılacak şeyin boş verip, geri çekilmek olduğuna karar verdi. Ancak dışarı çıkarken onun yeniden İncil'i açtığını gördü.

"Acaba hep böyle miydi bu kadın?" diye fısıldadı.

Bu arada masanın üzerinden aldığı kitabı cebinden çıkarmıştı.

"Şuna bak. Cahil bir hizmetçinin okuması için ilginç kitap, değil mi?"

Tuppence kitabı aldı.

"Materia Medica," *(Tıbbi Notlar.)* diye mırıldandı. "Edward Logan. Eski bir kitap. Tommy acaba Miss Logan ile görüşebilir miyiz dersin? Doktor, onun iyi olduğunu söylemişti."

"Miss Chilcott'a soralım mı?"

"Hayır. Hizmetçilerden birini gönderip sorduralım."

Kısa bir bekleyişin ardından, Miss Logan'ın onlarla görüşmeye hazır olduğu bildirildi. Çimenlere bakan geniş bir yatak odasına alındılar. Yatakta beyaz saçlı ihtiyar bir kadın yatıyordu. Duyduğu keder duygulu hassas yüzünden anlaşılıyordu.

Kısık bir sesle, "Çok hastayım," dedi. "Fazla konuşamayacağım, ama Ellen, bana sizin dedektif olduğunuzu söyledi. Demek Lois size başvurdu? Bunu yapacağını söylüyordu." .

Tommy, "Evet Miss Logan," dedi. "Sizi yormak istemeyiz ama birkaç sorumuza yanıt vermenizi rica ediyorum. Hannah adlı şu hizmetçinin aklı başında mıdır?"

Miss Logan onları şaşkın bakışlarla süzdü.

"Elbette. Biraz yobazdır ama aklından bir zoru olduğunu sanmıyorum."

Tommy masanın üzerinden aldığı kitabı ona uzattı.

"Bu kitap sizin mi Miss Logan?"

"Evet, babamın kitaplarından biri. Kendisi büyük bir doktordu. Serum tedavisinin öncülerindendir."

İhtiyar kadının sesinden duyduğu gurur anlaşılıyordu.

Tommy yapmacık bir hayranlıkla, "Evet," dedi. "İsim bana hiç yabancı gelmemişti. Bu kitabı Hannah'a siz mi vermiştiniz?"

Miss Logan yatağında doğrularak, "Hannah'a mı?" diye sordu. "Tabii ki hayır. Bir kelimesini bile anlayabileceğini sanmıyorum. Teknik terimlerle yazılmış bir kitap bu."

"Evet, biliyorum ama bu kitabı onun odasında buldum."

Miss Logan, "Çok tuhaf," dedi. "Hizmetçilerin eşyalarımı karıştırmasını asla istemem."

"Bu kitap nerede duruyordu?"

"Oturma odamdaki kitaplıkta duruyordu, ama bir dakika, bunu Mary'ye vermiştim. Kızcağız bitkilerle yakından ilgileniyor. Küçük mutfağımda birkaç deney bile yapmıştı. Kendime ait küçük bir mutfağım var, orada eski tariflere göre likörler, reçeller filan yaparım. Sevgili Lucy, yani Lady Radclyffe, benim yaptığım bitki çaylarına bayılırdı. Soğuk algınlığına birebirdi. Zavallı Lucy sık sık soğuk alırdı. Dennis de öyle. Zavallı çocuk, babası birinci dereceden kuzenimdi."

Tommy, onun sözünü kesti.

"Mutfağınızı siz ve Miss Chilcott dışında kullanan biri var mıydı?"

"Hannah oranın temizliğini yapar. Bir de sabah ilk çayı orada demler."

Tommy, "Teşekkür ederim Miss Logan," dedi. "Şu an için size sormak istediğim başka bir şey yok. Sizi fazla yormadığımızı umut ederim."

Odadan çıkarak düşünceli bir tavırla merdivenleri indi.

"Bu evde benim anlamadığım bazı noktalar var, sevgili Bay Ricardo."

Tuppence ürpererek, "Bu evden nefret ediyorum," dedi. "Haydi, gel uzun bir yürüyüş yapıp, olayları bir düşünelim."

Tommy kabul etti ve dışarı çıktılar. Öncelikle kokteyl bardağını doktorun evine bıraktılar, sonra da konuşa konuşa yürüdüler.

Tommy, "Aptalı oynayınca işler bir şekilde basitleşiyor," dedi. "Şu Hanaud konusu. Sanırım bazıları benim pek aldırmadığımı sanıyor. Ama hiç de öyle değil, çok önemsiyorum. Her nedense içimden bir ses bir şekilde buna engel olabilirdin diyor."

"Bana kalırsa aptallık ediyorsun. Biz Lois Hargreaves'e, Scotland Yard'a gitmemesini filan söylemedik ki. Zaten istesek de onu polisi bu işe karıştırmaya ikna edemezdik. Eğer bize gelmeseydi hiçbir şey yapmayacaktı."

"Ve sonuç aynı olacaktı. Evet Tuppence haklısın, insanın sonuçlarını değiştiremeyeceği şeylere üzülmesi saçma. Şimdi yapılacak tek şey var, gerçeği ortaya çıkarmak."

"Bu pek kolay olmayacak."

"Evet öyle. Bir sürü olasılık var, ama hepsi de insana boş ve olanaksız gibi görünüyor. Diyelim ki incirli kurabiyeye zehri koyan Dennis Radclyffe. Çay zamanı evde olmayacağını biliyordu. Oldukça kolay, sığ bir açıklama, değil mi?"

Tuppence, "Evet," dedi. "Buraya kadarı tamam da kendisinin de zehirlenmiş olması her şeyi berbat ediyor. Bence unutmamamız gereken bir kişi varsa o da Hannah."

"Hannah mı?"

"Dini fobi haline getirenlerden her şey beklenebilir."

Tommy, "Hastalığı bir hayli ilerlemiş durumda," dedi. "Bana kalırsa Doktor Burton'la bunu konuşmalıydık."

"Bu akıl hastalığı birden ortaya çıkmış olmalı. Miss Logan'ın dediklerine bakılırsa, öyle olduğunu kabul etmemiz gerekiyor."

"Din takıntısı genellikle böyle ortaya çıkar. Yani önce yıllarca odalarına çekilip, kapı açık ilahiler söylerler, sonra da birden çizgiyi aşıp şiddet uygularlar."

Tuppence, "Bana kalırsa her şey Hannah'ın aleyhinde, suçlu o gibi görünüyor," dedi. "Ama yine de benim bir fikrim var..."

Tommy merakla, "Evet?" dedi.

"Aslında bu tam olarak fikir sayılmaz. Bir tür önyargı diyelim."

"Kime karşı?"

"Tommy, Miss Chilcott'dan hoşlandın mı?"

Tommy bir süre düşündü.

"Evet, sanırım hoşlandım. Biraz fazla işgüzar ve gereğinden fazla yardımsever görünüyor ama yine de güvenilir bir kıza benziyor."

"Pek üzgün olmaması sana tuhaf gelmedi mi?"

"İyi de bu onun lehinde bir durum. Eğer gerçekten suçlu olsaydı gereğinden fazla üzgün görünmeye çalışırdı. Bu şekilde davranması masum olduğunu göstermez mi?"

Tuppence, "Herhalde," dedi. "Zaten cinayet işlemesi için bir neden de yok. Bu toplu katliamın ona ne yararı olabilirdi ki?"

"Bence hizmetkârların da bir ilişkisi olamaz."

"Öyle. Namuslu, güvenilir insanlara benziyorlar. Acaba şu oda hizmetçisi, Esther Quant nasıl bir kızdı?"

"Yani demek istediğin, genç ve güzel olması onun da bu işe bir şekilde bulaşmış olduğunu mu gösterir?"

"Evet, aynen onu demek istedim." Tuppence iç çekti. "Doğrusu ya insan umutsuzluğa kapılıyor."

Tommy, "Neyse, herhalde polis bir sonuca ulaşmayı başaracaktır," dedi.

"Belki. Yine de gizemi bizim çözebilmiş olmamızı isterdim. Bu arada, Miss Logan'ın kolundaki kırmızı noktaları fark ettin mi?"

"Hayır görmedim. Ne oldu?"

"Bana iğne izleriymiş gibi geldi de."

"Bu doğal, değil mi? Büyük olasılıkla Doktor Burton bazı iğneler yazmıştır."

"Olabilir, ama doktorun kırk tane iğne yapacağını sanmam."

Tommy, "Kokain alışkanlığı olmasın?" dedi.

"Ben de öyle düşündüm, ama gözlerinde bir sorun yoktu. İnsanın gözünden kokain mi, yoksa morfin mi kullandığı anlaşılır. Hem öyle bir kadına da benzemiyor."

Tommy, "Saygıdeğer, Tanrı korkusu olan bir kadın," dedi.

"Çok zor bir durum. Konuştuk konuştuk yine de en ufak bir ilerleme bile kaydedemedik. Dönüşte doktora uğramayı unutmayalım."

Doktorun evine geldikleri zaman kapıyı on beş yaşlarında bir delikanlı açtı. Onlara bir zarf uzattı. Tommy hemen zarfı açtı.

"Sevgili Bay Blunt,

Zehrin çok güçlü bir bitkisel zehir olan Risin olduğunu sanıyorum. Potansiyeli çok yüksek bitkisel bir zehirli albiimoz*.(Albiimoz'lar, proteinlerin sindirimi sırasında meydana gelen ilk ürünler olduğundan, midede, sindirim süresince normal olarak kalır, idrarda ise lösemi, çeşitli miyelomlarda ve ostamalasi gibi durumlarda görünürler.)* ***Buna inanmak için nedenlerim var. Lütfen bunu şimdilik kimseye söylememenizi rica ederim.”***

Tommy kâğıdı elinden düşürdü ama hemen tekrar aldı.

"Risin'miş," diye mırıldandı. "Hiç duymuş muydun Tuppence? Sen bu gibi konuları bilirsin."

Tuppence biraz düşündükten sonra, "Risin," dedi. "Yanılmıyorsam hintyağından çıkarılır bu zehir."

Tommy, "Asla kullanmadığım bir şey," dedi. "Nefret ederim."

"Hintyağında bir sorun yok. Risin, hintyağı bitkisinin tohumlarından çıkarılır. Yanılmıyorsam bu sabah bahçede hintyağı bitkileri görmüştüm. Kocaman parlak yapraklı şeyler."

"Yani birisi bu bitkinin zehrini mi çıkardı? Hannah böyle bir şey yapabilir mi?"

Tuppence başını salladı.

"Beceremez. Yeterli bilgiye sahip olamaz."

Tommy birden haykırdı.

"O kitap. Dur bakayım hâlâ cebimde mi? Evet, işte burada." Hızla defterin sayfalarım karıştı. "Aklıma gelmişti. İşte bak, bu sabah açık olan sayfa buydu. Görüyor musun Tuppence. Risin!"

Tuppence kitabı onun elinden kaptı.

"Buna bir anlam verebiliyor musun? Ben anlayamıyorum."

Tuppence, "Ben anlıyorum," dedi. Hızla yürümeye başlamıştı. Bir eli ile de Tommy'yi çekiştiriyordu.

"Tommy, lütfen bu işi bana bırakır mısın? Bir kerecik olsun bana bırak. Yirmi dakikadan fazladır arenada koşan kızgın bir boğa gibiyim."

Tommy başını salladı.

"Bu geminin dümeni sende Tuppence," dedi ciddi bir tavırla. "Artık bu işi onuçlandırmalıyız."

Tuppence eve girerlerken, "Öncelikle Miss Logan'a bir şey daha sormam gerekiyor," dedi.

Koşarak yukarı çıktı. Tommy de onu izledi. Tuppence kapıya sertçe vurduktan sonra içeri girdi.

Miss Logan, "Sen misin, tatlım?" dedi. "Biliyor musun sen dedektif olmak için hem çok güzelsin, hem de çok genç. Bari bir şey bulabildiniz mi?"

Tuppence, "Evet," dedi. "Buldum."

Miss Logan, ona merakla bakıyordu.

Tuppence, "Güzellik neyse de," diye ekledi. "Genç olmaya gelince, bu kesinlikle deneyimsiz olduğumu göstermez. Savaş süresince bir hastanede çalıştım. Serumla tedaviden biraz anlarım. Dolayısıyla vücuda az miktarlarda verilen risin'in zaman içinde vücutta panzehir oluşturduğunu da çok iyi biliyorum. Serum terapi de bu gerçeği temel alır. Ve siz bunu biliyordunuz Miss Logan. Uzun bir süre kendinize enjektörle az miktarda risin verdiniz ve sonra diğerleri ile birlikte kendinizi de zehirlediniz. Onlar öldü, ama size bir şey olmadı, çünkü vücudunuzda panzehir vardı. Babanıza işlerinde yardımcı oluyordunuz, risin'in nasıl elde edildiğini, hintyağı bitkisinin tohumlarından nasıl çıkarıldığını biliyordunuz. Bu iş için özellikle Dennis Radclyffe'in çayda evde olmayacağı bir günü seçtiniz. Aynı

zamanda zehirlenmeleri işinize gelmiyordu. Lois Hargreaves'in önce ölmesi gerekiyordu. Böylece servet Dennis'e, onun ölümüyle de size kalacaktı. Yani kanbağı olan tek akrabasına. Bu sabah Dennis'ten bahsederken onun birinci dereceden kuzeniniz olduğunu söylediğinizi anımsıyorsunuz, değil mi?"

Yaşlı kadın ifadesiz gözlerle Tuppence'a bakıyordu.

Tam o anda bitişik odada birtakım gürültüler duyuldu ve saçı başı birbirine girmiş Hannah çılgın gibi odaya daldı.

"Evet, gerçeği söylüyorsunuz. Katil o. Uğursuz cadı! Kitabı okuyup kendi kendine güldüğünü gördüm. Biliyordum. Kitabı ve sayfayı buldum ama, bir şey anlamadım. Ama Tanrının sesi beni aydınlattı. Hanımımdan nefret ederdi. Onu hep kıskandı, tatlı Miss Lois'imden de nefret ederdi. Kötüler cezasız kalmaz. Tanrı onu cezalandıracak."

Hannah bir çığlık atıp elindeki lambayı sallayarak, yatağa fırladı.

Miss Logan çığlık çığlığa bağırıyordu.

"Alın bu kadını. Hepsi doğru, yeter ki bu kadını çekin üstümden."

Tuppence, Hannah'ın üzerine atladı, ama onun elindeki lambayı almayı başaramadan kadın yatağın başucundaki perdeleri tutuşturmuştu. Tommy dışarıda, beklediği yerden koşarak odaya girdi. Bu korkunç manzara ile karşılaşınca hemen yatağın perdelerini aşağı çekti ve halıyı kaptığı gibi ateşin üzerine attı. Yangını söndürmeyi başarmıştı. Sonra da hemen Tuppence'ın yardımına koştu. İkisi Hannah'ı güçlükle zapt etmeye çalışırken odaya Doktor Burton girdi. Doktora durumu açıklamak için birkaç kelime yetti.

Hemen yatağın yanına koşarak Miss Logan'ın elini tuttu ve nabzına baktı. Ve ardından, "Yazık," diye haykırdı. "Yangın şokuna dayanamamış. Sanırım korkudan ölmüş. Hoş, bu durumda bu çok daha iyi oldu."

Bir an sustuktan sonra ekledi. "Kokteyl bardağında da risin vardı."

Tommy, Hannah'ı doktora emanet edip, yalnız kaldıklarında, "En iyisi buydu, her şey kendiliğinden halloldu," dedi. "Tuppence, sen gerçekten olağanüstüsün."

"Pek Hanaud'a uygun bir iş sayılmazdı zaten."

"Bu kimseye öykünülüp, rol yapılamayacak kadar ciddi bir olaydı. Hâlâ o güzel kızı düşünmeden edemiyorum. Gözlerimin önünden gitmiyor. Biraz önce de dediğim gibi sen bir harikasın. İşin tüm onuru senin olsun. Biliyor musun, 'Akıllı olup da bunu göstermemek büyük bir avantajdır' derler."

Tuppence, "Tommy," dedi. "Sen bir canavarsın."

13. Bölüm: Çürütülemez Kanıt

Tommy ile Tuppence gelen mektupları kontrol ediyorlardı. Tuppence bir çığlık atarak elindeki mektubu kocasına uzattı.

"Yeni bir müşteri," dedi ciddi bir tavırla.

Tommy, "Hah!" dedi. "Bu mektuptan ne sonuç çıkarabiliriz, Watson? Bay, şey... Montgomery'nin yeryüzünün yazım kurallarına en fazla uyan insanlarından biri olmadığı dışında pek bir şey çıkmıyor. Ama buna rağmen onun eğitimi için çok para harcandığından eminim."

Tuppence, "Montgomery Jones?" diye mırıldandı. "Montgomery Jones... ben bu adı nerede duymuştum? Oh evet, buldum. Sanırım Janet St. Vincent bahsetmişti. Annesi Lady Aileen Montgomery son derece dindar, sert, aristokrat bir kadındı, hani şu altın haçlar filan takanlardan. Sonradan Jones isminde çok zengin bir adamla evlendi."

"Hep aynı hikâye. Bakalım bu Bay M. J. bizimle ne zaman görüşmek istiyor? Evet, on bir buçukta."

Saat tam on bir buçukta uzun boylu, zeki ve şık bir genç adam bekleme salonuna girerek Albert'e başvurdu.

"Şey, acaba Bay Blunt ile görüşebilir miyim?"

Albert, "Randevunuz var mıydı?" diye sordu.

"Pek emin değilim ama sanırım var. Yani mektup yazmıştım."

"İsminiz efendim?"

"Bay Montgomery Jones."

"Bay Blunt'a geldiğinizi bildireceğim."

Kısa bir aradan sonra ekledi. "Biraz bekleyeceksiniz, efendim. Bay Blunt şu anda önemli bir görüşme yapıyorlar."

"Oh tabii."

Tommy gelen üzerinde etkili olabileceğini düşündüğü bir süre beklettikten sonra masasının üzerindeki zili çaldı ve Albert hemen Bay

Montgomery Jones'u içeri aldı.

Tommy konuğu ayakta karşıladı, samimi bir şekilde elini sıktıktan sonra karşısındaki boş koltuğu işaret etti.

Canlı, neşeli bir tavırla, "Evet, Bay Montgomery Jones," dedi. "Sizin için ne yapabilirim?"

Bu sırada Bay Jones'un bakışları odadaki üçüncü kişiye takılıp kalmıştı.

Tommy, "Özel sekreterim Miss Robinson," diye tanıştırdı Tuppence'ı. "Onun yanında rahatça konuşabilirsiniz. Yanılmıyorsam ailenizle ilgili çok özel bir konu hakkında görüşmek istiyordunuz?"

Bay Montgomery Jones, "Şey, pek sayılmaz," dedi.

"Beni şaşırttınız, umarım başınız herhangi bir şekilde belada değildir?"

"Oh hayır."

Tommy sabırsızlanarak, "Neyse, sanırım bize samimiyetle durumu açıklamanız iyi olacak," dedi.

Bay Jones'un da zaten bu konuda zorlandığı her halinden anlaşılıyordu.

Çekinerek, "Size sormak istediğim çok tuhaf bir şey var," dedi. "Ben... şey... nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum."

Tommy, "Boşanma davaları ile ilgilenmiyoruz," dedi.

"Aman Tanrım, hayır. Öyle bir şey değil. Şey bu, yalnızca pis bir şaka. Hepsi bu."

"Yoksa biri size kötü bir şaka mı yaptı?"

Bay Montgomery Jones yine başını salladı.

Tommy sabrının taşmak üzere olduğunu hissediyordu.

"Neyse, biraz düşünün sonra da bize kendi istediğiniz şekilde anlatın."

Kısa bir sessizlik oldu.

Bay Jones bir süre sonra, "Bakın," dedi. "Anlayacağınız yemekteydik. Yanımda bir kız oturuyordu..."

Tommy, onu cesaretlendirmek isteyerek, "Evet?" dedi.

"O çok şey, yani nasıl tanımlayayım ki, o şimdiye kadar rastladığım en aklı başında, dürüst kız. Kendisi Avustralyalı. Bir kız arkadaşı ile Clarges Sokağı'nda bir apartman katında yaşıyor. Kendinden emin, her şeyi becerebilen biri. Beni nasıl etkilediğini anlatamam."

Tuppence, "Anlıyoruz Bay Jones," dedi.

Tuppence, Bay Montgomery Jones'un dilini çözmek için Bay Blunt'ın ciddi, kendinden emin tavırlarından çok bir kadının sevecen tutumuna ihtiyaç olduğunu anlamıştı.

Yeniden, "Devam edin Bay Jones, sizi çok iyi anlıyoruz," dedi.

"Evet, anlayacağınız bu bende şok etkisi yaptı. Yani bir kızdan böylesine etkilenmek, serseme dönmek. Bir kız daha vardı, daha doğrusu iki. Bir tanesi çok neşeli bir kızdı ama çenesini beğenmiyordum. Çok güzel dans ediyordu, ayrıca onu çocukluğumdan beri tanıyordum, bilirsiniz, bu insana bir tür güven duygusu verir. Diğeri de çok neşeli ve hoştu, ama ikisi ile de evlenmek istemiyordum. Uçarı, günümü gün ettiğim günlerdi bunlar. Ama yine insanın aklına bazı şeyler gelmiyor değil. Sonra birden yemekte o kızın yanma oturdum ve..."

Tuppence romantik bir sesle, "O anda dünyanız değişti," diye fısıldadı.

Tommy huzursuzluk içinde sandalyesinde kıpırdandı. Bay Montgomery Jones'un aşk hikâyelerini dinlemekten sıkılmıştı.

Bay Jones, Tuppence'a hitaben, "Gerçekten çok güzel ifade ettiniz," dedi. "Tam dediğiniz gibi oldu ama ben yine de pek fazla umutlanmadım, sanırım benimle aynı duyguları paylaşmıyordu. Belli etmiyorum ama pek akıllı bir insan değilimdir."

Tuppence, "Bu kadar alçakgönüllü olmamalısınız," dedi.

Bay Jones içten ama sıkılgan bir gülümsemeyle, "Ah, ben kendini bilen bir insanım, ne olduğumu biliyorum," dedi. "Özellikle de öylesine mükemmel bir kız için. İşte bu yüzden de bu konuyu halletmek istiyorum. Bu tek şansım. O kadar dürüst bir kız ki verdiği sözden döneceğini hiç sanmıyorum."

Tuppence anlayışlı bir sesle, "Tabii biz de size şans dileriz," dedi. "Ama halen bizim ne yapmamızı istediğinizi anlayamadık."

"Aman Tanrım! Yoksa anlatamadım mı?"

Tommy, "Evet," dedi. "Anlatmadınız."

"Bakın şöyle oldu. Dedektif öykülerinden bahsediyorduk. Una (adı bu) bu tür öykülere en az benim kadar meraklı. Sonra belirli bir öyküye takıldık. Her şeyin bir kanıta bağlı olduğu bir öyküydü bu. Derken konu kanıtlara, düzmece kanıtlara filan geldi, dayandı. Sonra ben hayır, olamaz, dedim. Sonra o, bunu kim söyledi, olabilir?" dedi.

Tuppence, "Hanginizin ne dediği önemli değil," dedi.

"Ben de bunun çok güç olduğunu söyledim. O benimle aynı fikirde değildi ve yalnızca biraz zekânın yeterli olacağını söyledi. Sonuçta ikimiz de çok heyecanlandık. Bana, "Sana sportmence bir önerim var," dedi. "Ben hiç kimsenin çürütemeyeceği bir kanıt üretebilirim. Bu konuda benimle iddiaya var mısın?"

Bunun üzerine ben de, "Nasıl istersen," dedim ve o an orada iddiaya girdik. Kendine o kadar güveniyordu ki. 'Ben çok şanslıyım,' dedi. Onu kendisinden bu kadar emin olmaması konusunda uyardım. Kaybederse istediğim her şeyi yapıp yapmayacağını sordum. Güldü ve kumarbaz bir aileden geldiğini, istediğimi yapacağını söyledi."

Bay Jones'un sözlerine ara vermesi üzerine onun yalvaran bakışlarını fark eden Tuppence sordu.

"Yani?"

"Anlamıyor musunuz? Bu benim için çok önemli. Böyle bir kıza sahip olmak için tek şansım bu. Onun ne kadar sportmen, iddialı biri olduğunu düşünemezsiniz bile. Geçen yaz denize açılmışlar. Biri elbiseleri ile denize atlayıp sahile kadar yüzemeyeceğini söylemiş. O da atlayıp yüzmüş."

Tommy, "Çok tuhaf bir durum bu," dedi. "Halen sizi tam olarak anladığımı söyleyemem."

Bay Montgomery Jones, "Çok basit," dedi. "Sanırım siz bu gibi durumlara alışıksınızdır. Düzmece delilleri ortaya çıkarıp, çürütmenin sizin için çok da zor olmayacağını sanıyorum."

Tommy, "Ah! şey, evet, elbette," diye kekeledi. "Bu gibi çok durumla karşılaştık."

"Biri bu işi benim yerime yapmalı. Ben kendim yapmaya kalkışırsam beceremeyeceğimden eminim. Onu yakalarsanız, her şey hallolmuş olacak. Belki bu size çok boş ve saçma görünüyor, ama benim için çok önemli. O kadar ki karşılığında ne gerekiyorsa ödemeye hazırım."

Tuppence, "Anlıyoruz," dedi. "Sanırım Bay Blunt, bu işi sizin için yapmayı kabul edecektir."

Tommy, "Tabii tabii," diyerek onayladı. "Hem değişik bir iş ile meşgul olmak bizi memnun edecektir, hem de çok değişik."

Bay Montgomery Jones rahatlayarak iç çekti ve cebinden bir tomar kâğıt çıkarıp, içinden birini çekti.

"İşte burada," dedi. "Bunu o gönderdi, şöyle diyor: 'Sana iki ayrı yerde, aynı zamanda bulunduğumun kanıtlarını gönderiyorum. Öykülerden birincisinde Soho'daki Bon Temps Lokantası'nda yalnız başıma yemek yiyorum, Dük'ün Tiyatrosu'na gidiyorum ve sonra da arkadaşım Bay le Marchant ile Savoy'da akşam yemeği yiyorum. İkinci öyküde ise Torquay'da Castle Otel'de kalıyorum ve Londra'ya ancak ertesi sabah dönüyorum. Senden istediğim bu öykülerden hangisinin gerçek olduğunu bulman ve ikinciyi nasıl düzenlediğimi keşfetmen.' Gördüğünüz gibi, bu bana göre bir iş değil. Sizden isteğim bu işi benim için halletmeniz."

Tommy gülmeye çalışarak, "Çok hoş küçük bir sorun," dedi. "Eğlenceli olacak."

Bay Montgomery Jones cebinden fotoğraf çıkararak Tommy'ye uzattı.

"İşte bu Unanın fotoğrafı. Sanırım isteyecektiniz."

Tommy, "Bu hanımın soyadı ne?" diye sordu.

"Miss Una Drake. Adresi de Clarges Sokağı 180 numara."

"Teşekkür ederim. Bu sorunu sizin için çözmeye çalışacağız, Bay Montgomery Jones. Size çok yakında iyi haberler verebilmeyi umuyorum."

Bay Jones ayağa kalkarak Tommy'nin elini sıktı.

"Size nasıl minnettar olduğumu anlatamam," dedi. "Böylelikle omuzlarımdan çok ağır bir yük kalkmış oldu."

Tommy, müşterisini kapıya kadar uğurladıktan sonra ofisine döndü. Tuppence klasik polisiye romanlarının sıra sıra durduğu dolabın önündeydi.

"Müfettiş French," dedi.

"Ne dedin?"

"Tabii ki Müfettiş French, dedim. Onun işi hep kanıtlarladır. Ne yapacağımızı biliyorum. Her şeyi teker teker gözden geçirecek, inceleyeceğiz. Başlangıçta her şey yolundaymış gibi görünecek ama biraz inceleyip, farklı gözle bakınca çürük noktalar ortaya çıkacak."

Tommy, "Pek güç bir iş olmasa gerek," diye onayladı. "Ayrıca daha araştırmaya başlarken, delillerden birinin sahte olduğunu bilmek işi basitleştiriyor. Ama yine de nedense endişeleniyorum."

"Endişelenecek bir neden görmüyorum."

Tommy, "Kız için üzülüyorum," dedi. "Biz bu işi çözersek istese de istemese de bu adamla evlenmek zorunda kalacak."

Tuppence, "Sevgilim," dedi. "Aptallık etme. Kadınlar asla göründükleri kadar kumarbaz değillerdir, genellikle işi şansa bırakmazlar. Eğer o kız bu paralı, nazik ama boş kafalı ile evlenmek istemeseydi asla böyle bir bahse girmezdi. Tommy, şundan emin ol ki eğer delikanlı bu bahsi kazanırsa kız onunla, normal yoldan evet dediği zamana göre çok daha büyük bir hayranlık ve saygı duyarak evlenecek."

"Sen zaten her şeyi bildiğini sanırsın,"

"Bilirim de."

Tommy kâğıtları önüne çekerek, "Neyse, haydi artık işe koyulalım," dedi. "Önce fotoğrafa bakalım. Hımm, gerçekten güzel bir kız. Fotoğraf da iyi, oldukça net. Onu tanımak kolay olacak."

Tuppence, "Başka kız fotoğrafları da bulmalıyız," dedi.

"Neden?"

"Her zaman böyle yapılır da ondan. Örneğin garsona dört beş tane kız fotoğrafı gösterirsin, doğru olanı o seçer."

Tommy, "Sence bunu gerçekten yaparlar mı?" diye sordu. "Yani doğru olanı seçebilirler mi?"

"Bilmem ki. Kitaplarda yapıyorlar."

"Ne yazık ki gerçek yaşam çok farklı, kitaplardaki gibi değil. Neyse, bakalım elimizde ne var? Evet, Londra'ya ilişkin bilgiler bunlar: Yedi buçukta Bon Temps'de yemek yemiş. Dük'ün Tiyatrosu'na gitmiş ve Delphiniums Blue adlı oyunu seyretmiş. Kız tiyatro biletinin koçanını da eklemiş. Sonra da Bay le Marchant adında biriyle Savoy'da yemek yemiş. Bana kalırsa öncelikle bu Bay le Marchant ile görüşmeliyiz."

Tuppence, "Bunun bir faydası olmaz," dedi. "Eğer kıza yardım ediyorsa, nasıl olsa oyununu oynayacaktır. Onun söyleyeceği her şeyi peşinen yok sayabiliriz."

Tommy, "Eh öyle ise Torquay'a bir bakalım," diye ekledi. "Paddington'dan on iki treniyle hareket etmiş, restoran vagonunda yemek yemiş, fatura belgelere eklenmiş. O gece Castle Oteli'nde kalmış. Yine fatura var."

Tuppence, "Bence bu kanıtlar sağlam değil," dedi. "Herkes bir tiyatro bileti alıp tiyatroya gitmeyebilir. Bana kalırsa kız Torquay'a gidip orada bir gece kaldı. Londra'yla ilgili belgeler düzmece."

"Eğer dediğin gibiyse bunu çözmek bizim için çocuk oyunu. Haydi, gel, yine de Bay le Marchant ile görüşelim."

Bay le Marchant genç ve neşeli bir insandı. Onları görünce hiç de şaşırmadı.

"Bu yine Unanın küçük oyunlarından biri, değil mi?" diye sordu. "O kızın yapabileceklerini insanın aklı almaz."

Tommy, "Bay le Marchant," dedi. "Anladığımız kadarıyla Miss Drake geçen salı gecesi sizinle Savoy'da yemek yemiş."

"Doğru. Salı gecesi olduğunu gayet iyi hatırlıyorum, çünkü Una tarih üzerinde özellikle durdu ve hatta o tarihi kaydetmemi de istedi."

Sonra cebinden çıkardığı küçük defteri gösterdi.

"Una ile yemek, Savoy, ayın 19'u salı günü."

"Miss Drake o akşam sizinle buluşmadan önce neredeydi, biliyor musunuz?"

"Sanırım tiyatroya gidip, adı Pembe Taylar ya da adı onun gibi bir şey olan bir oyun izlemiş. Oyunun adını tam anımsayamıyorum ama çok kötü olduğunu söylediğini biliyorum."

"O akşam Miss Drake'in sizinle beraber olduğundan emin misiniz?"

Bay le Marchant hayretle bakıyordu.

"Neden olmasın? Tabii ki benimleydi. Size söyledim."

Tuppence, "Size bunları söylemenizi tembih ettiği için mi?" diye sordu.

"Aslına bakarsanız bunu değil de çok saçma bir şey söyledi. Şöyle dedi, neydi? Evet, anımsadım: "Jimmy sen şimdi benimle Savoy'da yemek yediğini sanıyorsun ama ben aslında iki yüz kilometre ötede, Devonshire'da yemek yiyorum." Çok saçma, değil mi? İşin tuhafı Dicky Rice adında bir arkadaşım var, o da o akşam Una'yı Devonshire'da gördüğünü iddia ediyor."

"Bu Bay Rice kim?"

"Bir arkadaşım. Torquay a teyzesinin yanında kalmaya gitmişti. Hani şu her an öleceğini iddia eden ama bir türlü ölemeyen teyzelerden birine. Dicky orada sadık yeğen rolü oynuyor. Bana şöyle dedi: 'O gün orada şu Una adlı Avustralyalı kızı gördüm. Aslında yanına gidip, onunla konuşacaktım ama, teyzem zorla tekerlekli sandalyedeki yaşlı arkadaşlarından birinin yanma götürdü.' Ona, 'Peki bu ne zamandı?' diye sordum. 'Salı günü, çay saatinde,' dedi. Tabii ona yanıldığını söyledim ama yanılmadığımda ısrar etti. Una'nın da o akşam Devonshire'dan bahsetmiş olması ne tuhaf, değil mi?"

Tommy, "Çok tuhaf," dedi. "Bay le Marchant o akşam yemekte Savoy'da, yakınınızda tanıdığınız biri var mıydı?"

"Oglander isminde birileri hemen yanımızdaki masadaydı."

"Miss Drake'i tanırlar mı?"

"Yakın olduklarını zannetmiyorum, ama Una'yı tanırlar tabii."

"Eğer bize anlatabileceğiniz başka bir şey yoksa Bay le Marchant, size iyi günler dileyip buradan ayrılalım artık."

Caddeye çıktılarında Tommy, "Ya bu çocuk profesyonel bir yalancı," dedi. "Ya da doğruyu söylüyor."

Tuppence, "Ben fikrimi değiştirdim," dedi. "Bence Una Drake o gece Savoy'da yemek yedi."

Tommy, "Haydi şimdi de Bon Temps'e gidelim," dedi. "Açlıktan ölmek üzere olan dedektifler basit bir yemeği kesinlikle hak ederler. Ama önce birkaç kız fotoğrafı bulmamız lazım."

Bu sorunu çözmek düşündüklerinden çok daha zor oldu. Bir fotoğrafçıya girip de elde kalmış birkaç kız fotoğrafı istediklerinde soğuk, ters bir yanıt aldılar.

Tuppence, "Kitaplarda çok basit ve kolaymış gibi görünen şeyler, gerçek yaşamda neden bu kadar zor oluyor ki?" diye yakındı.

"Bizi nasıl da şüpheyle süzdüler? Acaba fotoğrafları ne yapacağımızı düşündüler? Bence Jane'e uğrasak iyi olacak."

Tuppence'ın arkadaşı Jane bu isteklerini anlayışla karşıladı ve onlara karıştırmaları için fotoğraf dolu koca bir çekmeceyi göstererek, çok uzun zamandır görmediği ve hatta anımsamadığı arkadaşlarının fotoğraflarının içinden seçtikleri dört genç kız fotoğrafını alabileceklerini söyledi.

Kısa bir süre sonra Tommy ve Tuppence güzel genç kız fotoğraflarıyla silahlanmış olarak, kendilerini bekleyen yeni güçlükler ve ödenecek bedellerden habersiz Bon Temps'e girdiler. Tommy her yakaladığı garsonu durdurup, dolgun bir bahşiş vererek, seçtikleri fotoğrafları gösteriyordu. Sonuç hiç de tatminkâr değildi. Fotoğraflardan üç tanesindeki kişilerin geçen salı günü orada yemek yiyen insanlara ait olduğu hususunda yeminler dinlemişlerdi. Ama Una bunların arasında yoktu. Hemen ardından ofise dönerek tren rehberine baktılar.

Tuppence, "Paddington'dan, saat on ikide," dedi. "Torquay'a onbeş otuz beşte varıyor. Tren bu, le Marchaııt'ın arkadaşı Bay Sago, Tapioca ya da her neyse onu orada çay saatinde gördü."

"Unutma ki bu ifadenin doğru olduğundan henüz emin değiliz, doğrulanmadı. Sonuçta le Marchant Una'nın arkadaşı. Bu öyküyü yalnızca işleri birazcık karıştırmak için uydurmuş olabilir."

Tuppence, "Bay Rice'ı bulmalıyız," dedi. "İçimden bir ses Bay le Marchant'in anlattıklarının doğru olduğunu söylüyor. Benim de şu anda açıklamaya çalıştığım bu. Una Drake on ikideki trenle Paddington'dan

hareket etti. Bir otelde oda tutup, eşyalarını bıraktı. Sonra ilk trenle Londra'ya dönüp Savoy'daki yemeğe yetişti. Dört kırkta kalkıp Paddington'a dokuzu on geçe varan bir tren var."

Tommy, "Peki ya sonra?" diye sordu.

"Evet, sonra," dedi Tuppence kaşlarını çatarak. "Sonrası zor. Gece yarısı Paddington'dan kalkan bir tren var ama onu yakalamaya kalkışırsa, bu onun için çok erken olurdu."

Tommy, "Belki de araba kiraladı," dedi.

"Hımm. İki yüz kilometre uzaklıkta orası?"

"Dediklerine göre Avustralyalılar çok hızlı araba kullanırlarmış."

Tuppence, "Bence bu olabilir," dedi. "Saat yedi gibi orada olurdu."

"Sonra da Castle Otel'de kimseye görünmeden odasına gidip, yatağına girdi, diye mi düşünüyorsun? Ya da oraya varınca bütün geceyi dışarıda geçirdiğini söyleyip, hesabı ödeyerek oradan ayrıldığını mı?"

Tuppence, "Tommy," dedi. "Biz deliyiz, Torquay'a geri dönmesine hiç gerek yok ki. Bir arkadaşına otele giderek eşyalarını toplamasını ve hesabı ödemesini söylemesi yeterli. Böylece bize de tarihi doğru olan faturayı gösterebilir."

Tommy, "Bu oldukça akla yakın bir varsayım," dedi. "Bu durumda şimdi yapmamız gereken yarın on ikide kalkan trenle Torquay'a gidip, bu varsayımlarımızı doğrulamak."

Böylece Tommy ile Tuppence ertesi gün topladıkları fotoğraflarla silahlanmış olarak on ikide kalkan trende birinci mevkideki yerlerine yerleştiler ve restoran vagonda da ikinci servis için yer ayırttılar.

Tommy, "Büyük olasılıkla o gün restoran vagonunda yemek yiyenlerle, bugün yiyecek alanlar aynı kişiler değildir," dedi. "Böyle bir şeyi beklemek biraz fazla olur. Bence Torquay'a defalarca gidip gelsek bile o gün yemek yiyenlere rastlamak büyük şans olur."

"Bu kanıt konusu çok çetin bir iş, insanı çok uğraştırıyor. Oysa kitaplarda iki üç paragrafta geçiştiriliyor. Böyle bir durumda Müfettiş Bilmem Ne Torquay'a giden trene biner, restoran vagonunda elemanlarını sorgular ve konu kapanır, böylece öykü biter."

Ne var ki bu işe atıldıklarından beri ilk kez genç çiftin şansı yaver gitti. Yemekten sonra hesabı getiren garson büyük bir rastlantı sonucu bir önceki salı günü de çalışmıştı. Tommy'nin on şilinlik bahşişi hemen etkisini gösterdi ve Tuppence içinde fotoğrafların bulunduğu portföyünü çıkardı.

Tommy, "Bu hanımlardan hangisinin geçen salı bu trende yemek yediğini öğrenmek istiyorum," dedi.

Ancak dedektif öykülerinde rastlanabilecek bir çabuklukla genç garson elini Una Drake'in fotoğrafına uzattı.

"Evet, efendim, bu hanımın restoranımızda yemek yediğinden eminim. Tarih konusunda yanılmış olmam olanaksız, çünkü kendisi bu konuya özellikle dikkat çekmiş, onun için haftanın en uğurlu gününün salı günü olduğunu söylemişti."

Tuppence kompartımanlarına dönerken, "Eh, hiç yoktan iyi," dedi. "Otelde de oda tuttuğunu doğrulayacağımızdan eminim. Asıl önemli olan onun Londra'ya döndüğünü kanıtlayabilmek. Belki de istasyondaki hamallardan biri anımsar!"

Ne yazık ki istasyondaki biletçiler ve hamallarla arasında yaptıkları soruşturmadan bir sonuç alamadılar. Bir hayli para dağıttıktan sonra bile ancak hamallardan ikisi fotoğraflardan birindeki kızın muhtemelen salı günü, dört buçuk treni ile Londra'ya döndüğünü anımsar gibi olmuştu ama Una Drake'i tanıyan çıkmamıştı.

Tuppence istasyondan çıkarken, "Bu bir şeyi kanıtlamaz," dedi. "Trenle dönmüş, ama kimseye görünmemiş olabilir."

"Diğer istasyondan, yani Torre'den de gitmiş olabilir."

"Olabilir. Otele gittikten sonra oraya da bakarız."

Castle Oteli deniz manzaralı, büyük bir oteldi. Tommy o gece için bir oda ayırtıp, defteri imzaladıktan sonra nazik bir tavırla sordu:

"Yanılmıyorsam bir arkadaşımız geçen salı burada kalmış, Miss Una Drake."

Resepsiyondaki genç bayan onlara gözlerinin içi gülerek baktı.

"Oh evet. Çok iyi anımsıyorum. Sanırım Avustralyalı bir genç bayan, değil mi?"

Tommy'nin bir işaretiyle Tuppence hemen fotoğrafları çıkardı.

Tuppence, "Onun çok güzel bir fotoğrafı, değil mi?" diye sordu.

"Oh evet, çok güzel, gerçekten çok güzel, çok da gösterişli."

Tommy, "Burada çok kaldı mı?" diye sordu.

"Yalnızca bir gece. Ertesi sabah ilk ekspresle Londra'ya döndü. Yalnızca bir gece kalmak için bunca yol gelinir mi bilmem ama sanırım Avustralyalı hanımlar için bir şey fark etmiyor."

Tommy, "Çok canlı, hareketli bir insan," dedi. "Hayatı macera. Bilmem burada mıydı, ama geçenlerde bir gece arkadaşlarıyla yemeğe çıkmış, sonra arabayla dolaşırken arabası bir hendeğe girmiş, otele ancak sabaha karşı dönebilmiş."

"Oh hayır, Miss Drake akşam yemeğini burada otelde yedi."

Tommy, "Gerçekten mi?" diye sordu. "Bundan emin misiniz? Yani, nasıl emin olabiliyorsunuz?"

"Onu yemekte gördüm."

Tommy, "Bunu sormamın nedeni, onun arkadaşlarıyla birlikte Torquay'da yemekte olduğunu düşünmem," diye açıkladı.

Resepsiyondaki genç bayan güldü ve hafifçe kızardı.

"Hayır, efendim, o burada yemek yedi. Anımsadığım kadarıyla üzerinde de çok şık bir gece elbisesi vardı. Drapeli, menekşe desenli şifon bir elbise."

Yukarı odalarına çıktıklarında Tommy, "Tuppence, bu bütün varsayımlarımızı altüst etti," dedi.

"Pek sayılmaz. Kadın yanılmış olabilir. Yemekte garsona sorarız. Yılın bu zamanı burada pek fazla kalan olduğunu sanmıyorum."

Bu kez atak sırası Tuppence'daydı.

Yüzünce tatlı bir gülümsemeyle garsona, "Bir arkadaşım geçen salı akşamı burada yemek yemiş. Acaba onu hatırlıyor musunuz?" diye sordu. "Miss Drake. Menekşe desenli şifon bir elbise giyiyormuş." Sonra cebinden resmi çıkartarak adama gösterdi. "İşte bu bayan."

Garson tanıdığını belli eder şekilde gülümsedi.

"Evet, evet, Miss Drake. Onu çok iyi anımsıyorum. Bana Avustralyalı olduğunu söylemişti."

"Burada yemek yedi, değil mi?"

"Evet, sanırım geçen salı akşamıydı. Bana yemekten sonra kasabada ne yapabileceğini sordu."

"Evet?"

"Ona tiyatroya gidebileceğini söyledim ama burada kalıp otelin orkestrasını dinlemeyi yeğledi."

Tommy içinden, "Allah kahretsin," diye mırıldandı.

Tuppence, "Acaba akşam yemeğine saat kaçta geldiğini anımsıyor musunuz?" diye sordu.

"Biraz geç indi. Herhalde sekiz filandı."

Tuppence, kocası ile birlikte yemek salonundan çıkarken, "Allah kahretsin, lanet olsun," diye mırıldandı. "Tommy bu işte bir terslik var. Düşünsene başta her şey ne kadar kolay görünüyordu. Ama şimdi her şey arap saçma döndü."

"Ne yapalım? Bence çok kolay olacağını düşünmekle yanıldık."

"Acaba o saatten sonra Londra'ya dönebileceği bir tren var mı?"

"Onu Savoy'da akşam yemeğine yetiştirecek kadar hızlı bir tren yoktur."

Tuppence, "Neyse, ben şimdi bir de kat hizmetçisi ile görüşeceğim," dedi. "Una Drake de bizim kaldığımız katta kalmış."

Kat hizmetçisi konuşkan, bilgi vermekten hoşlanan bir kadındı. Genç kızı çok iyi anımsıyordu. Evet, fotoğraf ona aitti. Neşeli, konuşkan, sevimli ve alçakgönüllü bir hanımdı. Ona Avustralya'dan ve kangurulardan bahsetmişti.

Miss Drake saat dokuz buçukta zili çalmış kat hizmetçisinden termoforunun doldurularak yatağının ısıtılmasını ve ertesi sabah yedi buçukta çay yerine kahve getirilmesini istemişti.

Tuppence, "Peki sabah onu uyandırmak için odaya girdiğinizde yatakta mı yatıyordu?" diye sordu.

"Elbette, madam, neden sordunuz?"

"Hiç, belki de sabah sporu filan yapıyordur, diye düşündüm de. Sabahları o kadar çok insan spor yapıyor ki."

Tommy hizmetçi yanlarından ayrıldıktan sonra, "Burada bulunduğu kesin," dedi. "Bundan da şu sonuç çıkıyor, Londra'ya ilişkin kanıtlar sahte."

Tuppence, "Demek Bay le Marchant tahminimizin de ötesinde, usta bir yalancı," dedi.

Tommy, "Onun söylediklerini test edebiliriz," dedi. "Yan masada Unanın uzaktan tanıdığı bir ailenin oturduğunu söylemişti. İsimleri neydi?... Oglander, evet bu. Öncelikle bu Oglander'leri bulmalı sonra da Miss Drake'in Clarges Sokağı'ndaki evini araştırmalıyız."

Ertesi sabah hesabı ödeyip, hayal kırıklığı içinde yola çıktılar.

Telefon rehberi sayesinde Oglander'leri bulmak zor olmadı. Bu kez görevi üstlenen Tuppence oldu, yeni bir derginin muhabiri kimliğiyle Bayan Oglander'e müracaat ederek, salı gecesi Savoy'da verdikleri akşam yemeği için bilgi almak istediğini bildirdi. Bayan Oglander bilgi vermekten büyük bir mutluluk duydu.

Ayrılmadan hemen önce Tuppence kayıtsız bir tavırla, "Bir dakika, o akşam yanınızdaki masada Miss Una Drake oturuyordu, değil mi?" diye sordu. "Miss Drake'nin Perth dükü ile nişanlanmış olduğu doğru mu? Onu tanıyorsunuz, değil mi?"

Bayan Oglander, "Evet, biraz tanıyorum," dedi. "Sanırım, çok hoş bir genç kız. Evet, Bay le Marchant ile yanımızdaki masada oturuyordu. Kızlarım onu benden daha iyi tanırlar."

Tuppence’ın ikinci durağı Clarges Sokağı'ndaki daire oldu. Tuppence burada Miss Drake'in aynı daireyi paylaştığı arkadaşı Miss Marjory Leicester ile karşılaştı.

Miss Leicester, "Lütfen bana neler döndüğünü söyler misiniz?" diye sordu. "Una bir oyun oynuyor ama ne yaptığını bilmiyorum. Tabii ki salı gecesi buradaydı. Burada uyudu."

"Onun eve döndüğünü gördünüz mü? O sırada uyanık mıydınız?"

"Hayır, ben yatmıştım. Tabii onun da kendi anahtarı var. Yanılmıyorsam saat bire doğru geldi."

"Onu ne zaman gördünüz?"

"Ertesi sabah dokuzda ya da ona doğru."

Tuppence daireden ayrılırken neredeyse iriyarı bir kadınla çarpışıyordu.

Kadın, "Affedersiniz miss," dedi.

Tuppence, "Burada mı çalışıyorsunuz?" diye sordu.

"Evet, her gün gelirim."

"Sabahları saat kaçta gelirsiniz?"

"Dokuzda, miss."

Tuppence, kadının eline bir miktar para sıkıştırarak, "Geçen salı sabahı buraya geldiğinizde Miss Drake burada mıydı?"

"Oh evet miss, buradaydı. Yatağında uyuyordu, hatta çayını götürdüğümde uyandırmakta epeyce zorlandım."

Tuppence, "Teşekkür ederim," diyerek üzüntü içinde merdivenlerden indi.

Tommy ile Soho'da bir lokantada buluşacak ve elde ettikleri sonuçları karşılaştıracaklardı.

Tommy, "Rice denilen adamla görüştüm," dedi. "Una'yı Torquay'da gördüğünü doğruluyor."

"Tüm kanıtları dikkatle inceledik, Tommy. Bana bir kâğıt kalem versene. Romanlardaki dedektifler gibi tüm bulgularımızı yazalım bakalım ne sonuca varacağız."

13.30'da Una Drake trenin restoran vagonunda görüldü.

14.00'te Castle Otel'e ulaştı.

17.00'de Bay Rice tarafından görüldü.

20.00'de otelde yemek yedi.

09.30'da hizmetçiden termofor istedi.

23.30'da Bay le Marchant ile Savoy'da görüldü.

07.30'da Castle Oteli'nde hizmetçi tarafından uyandırıldı.

09.00'da Clarges Sokağı'ndaki evinde hizmetçisi tarafından uyandırıldı.

Çaresizlik içinde birbirlerine baktılar.

Tommy, "Bana kalırsa Blunt'ın Muhteşem Dedektifleri bu kez yenildiler," dedi.

"Hayır, canım, asla vazgeçmemeliyiz. Bu kadar çabuk pes etme. Birinin yalan söylediği kesin."

"İşin tuhafı ne biliyor musun? Bana hiçbiri yalan söylemiyormuş gibi geliyor. Hepsi son derece dürüsttü ve kendinden emindi."

"Yine de bir şey olmalı. Olduğunu biliyoruz. Özel uçak olasılığını bile düşündüm ama bu olasılığın bizi bir yere götüreceğini sanmıyorum."

"Bana sanki bu işte bir ruh-ikizi varmış gibi geliyor."

Tuppence, "Neyse," dedi. "Şu anda yapılacak en iyi şey yatıp uyumak. Uykuda bilinçaltı daha iyi çalışır."

Tommy, "Eğer bilinçaltın yarın sabaha kadar bu bilmeceyi çözmeni sağlarsa, emin ol şapkamı çıkarıp, bilinçaltına selama geçerim," dedi.

O akşam ikisi de sessizce oturdular. Tuppence zaman zaman yerinden kalkıp saatleri yazdığı kâğıda bakıyor, küçük bir kâğıda notlar alıyor, kendi kendine mırıldanıyor, demiryolları tarifesinde bir şeyler arıyordu. Sonunda en ufak bir ilerleme kaydedemeden yatmaya karar verdiler.

Tommy, "Doğrusu çok üzülüyorum," dedi.

Tuppence, "Yıllardır geçirdiğim en kötü akşamlardan biriydi," dedi.

Tommy, "Keşke bir müzikhole gitseydik," dedi. "Kayınvalide ve ikiz esprileri, biraz bira sinirlerimize iyi gelirdi."

"Hayır, göreceksin bu yoğun odaklanmanın sonucunu alacağız. Önümüzdeki sekiz saat içinde bilinçaltımıza ne kadar iş düşeceğini düşünsene." Ve bu umutla yatağa girdiler.

Ertesi sabah Tommy, "Evet," dedi. "Bilinçaltın bir işe yaradı mı?"

"Bir fikrim var."

"Öyle mi? Nasıl bir fikir?"

"Oldukça tuhaf. Dedektif öykülerinde rastladığımız türden bir şey değil. Daha doğrusu bu fikri kafama sen soktun."

Tommy ciddiyetle, "Öyle ise iyi bir fikirdir," dedi. "Haydi, söyle artık Tuppence. Dök içini."

Tuppence, "Bunu doğrulayabilmek için bir telgraf çekmem gerekiyor," dedi. "Hayır, şimdilik sana bir şey söylemeyeceğim. Delice bir fikir ama olayları açıklayabilmenin tek yolu bu."

"Neyse, benim de ofise gitmem lazım. Sorunlarıyla boğuşan bir sürü müşteriyi boşuna bekletmemeliyim. Bu işi de deneyimli, zeki yardımcımın, yani senin ellerine bırakıyorum."

Tuppence neşeyle başını salladı.

Tuppence bütün gün ofise uğramadı. Tommy saat beş buçukta eve döndüğünde, Tuppence'ın sabırsızlıkla onu beklemekte olduğunu gördü.

"Becerdim Tommy. Sonunda bu kanıt konusunun gizemini çözdüm. Şimdi bütün o verdiğimiz on şilinleri, yarım sterlinleri, masrafları döküp, harcadığımız parayı ücretimizle birlikte Bay Montgomery Jones'tan alabiliriz. O da gidip kızı alır."

Tommy merakla haykırdı. "Vardığın sonuç ne?"

Tuppence, "Aslında çok basit," dedi. "ikizler"

"İkizler mi? Ne demek istiyorsun?"

"İkizler demek ikizler demek. Tek çözüm buydu. Dün gece müzikholden, kaynanalardan, ikizlerden, biradan bahsederken bu fikri sen verdin bana. Avustralya'ya telgraf çektim ve istediğim cevabı aldım. Unanın Vera isminde bir ikizi varmış, kız geçen pazartesi İngiltere'ye gelmiş. Zaten herhalde buna güvenerek birden bu bahse girmeye karar verdi. Zavallı Montgomery için çok kötü bir şaka planlamış. Kız kardeşi Torquay'a gitti, Una da Londra'da kaldı."

Tommy, "Ne dersin, kız kaybettiği için çok üzülecek mi?"

"Hayır, bu konudaki fikrimi sana söylemiştim. Montgomery Jones'u bundan dolayı içtenlikle kutlayacak, yüceltecek. Hep bir kadının kocasının

yeteneklerine duyduğu saygının evlilik yaşamının temelini oluşturduğunu düşünmüşümdür."

"Sende bu duyguyu uyandırabildiğini için çok mutluyum, Tuppence."

"Aslında bu önemli, gurur duyulacak bir çözüm sayılmaz. Müfettiş French'in uğraştığı türden ince zekâ gerektiren bir olay değildi."

"Hiç de değil. Restoranda garsona o fotoğrafları gösterirken izlediğim yol tam Müfettiş French'e uygun bir davranıştı."

"Ama avuç dolusu para dağıtmamız, hiç ona uygun bir davranış değildi."

"Neyse, bırak şimdi bunları. Nasıl olsa o paraları fazlasıyla Bay Montgomery Jones'tan geri alacağız. Sanırım o kadar çok sevinecek ki, hiç karşı koymadan verilebilecek en yüksek ücreti ödeyecek."

Tuppence, "Öyle de olmalı," dedi. "Blunt'ın Muhteşem Dedektifleri gerçekten çok başarılıydılar. Oh Tommy, gerçekten çok zeki olduğumuzu düşünüyorum. Ve bu beni bazen korkutuyor."

"Bundan sonraki bir Roger Sheringham olayı olmalı ve sen de Roger Sheringham olmalısın."

Tuppence, "Öyle ise çok konuşmam gerekecek," dedi. "Sen zaten çok konuşuyorsun. Şimdi dün akşam yaptığım öneriyi yineliyorum. Haydi, bir müzikhole gidip, kaynana fıkraları, bol bira ve de ikiz esprileriyle eğlenelim."

14. Bölüm: Rahibin Kızı

Tuppence sıkıntılı bir tavırla ofiste dolaşırken, "Ah keşke bir din adamının kızı ile dost olabilseydik," dedi.

"Neden?"

"Benim de bir zamanlar bir din adamının kızı olduğumu unuttun mu? Bunun nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyorum. Fedakârlık dürtüsünün ötesinde hep başkalarını düşünerek hareket etme gerekliliği... bu..."

Tommy, "Roger Sheringham olmaya hazırlandığını görüyorum," dedi. "Ama şunu söylememe izin ver; gerçi onun kadar çok konuşuyorsun ama o kadar iyi değil."

Tuppence, "Tam tersi," dedi. "Benim konuşmamda kadınca bir incelik var, hiçbir erkek buna erişemez. Ayrıca bende aslına özgü bilinmeyen güçler var... Aslına özgü mü dedim... Yani bir ilk örnek? Sözcükler çok belirsiz şeyler, bazen kulağa hoş gelirler, ama insanın düşündüğünün tam tersini ifade edebilirler."

Tommy sabırla, "Devam et," dedi.

"Zaten susmadım ki, yalnızca soluk almak için durdum. Bu güçlerimden söz etmişken, bugün bir din adamının kızı ile görüşmek istiyorum. Göreceksin Tommy bugün Blunt'ın Muhteşem Dedektifleri'nin yardımına başvuran ilk kişi bir din adamının kızı olacak."

Tommy, "Bahse girerim ki yanılıyorsun," dedi.

Tuppence, "İşte oldu geldi bile. Tanrım. Daktilom nerede? Sus. Biri geliyor."

Albert kapıyı açıp da, "Miss Monica Deane," diye bildirdiğinde herkes çok yoğun çalışıyordu.

Gelen ince, uzun boylu, kahverengi saçlı, oldukça mütevazı giyimli kumral bir kızdı. Kapının eşiğinde durdu, içeri girip girmemekte tereddüt eder gibiydi.

Tommy, ona doğru ilerledi.

"Günaydın Miss Deane. Lütfen buyurun, oturun ve sizin için ne yapabileceğimizi anlatın. Size özel sekreterimi takdim edeyim, Miss Sheringham."

Tuppence, "Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Miss Deane," dedi. "Babanız kilisedeydi, değil mi?"

"Evet, öyleydi ama bunu nereden biliyordunuz?"

"Oh! Bizim de kendimize göre yöntemlerimiz var. Çok konuştuğumu düşünmeyin lütfen. Bay Blunt, benim konuşmalarımı dinlemekten çok hoşlanır. Hep ona yeni fikirler verdiğimi söyler."

Genç kız hayretle ona bakıyordu. İnce zarif hoş bir tipti, güzel sayılmazdı ama tuhaf bir çekiciliği vardı. Gözlerinin etrafındaki halkalar derin bir endişenin göstergesiydilerse de uzun kirpikli mavi gözleri ve fare rengi kıvırcık saçları ile hoş bir uyum içindeydiler.

Tommy, "Lütfen bize öykünüzü anlatın, Miss Deane," dedi.

Genç kız, onu minnet dolu bakışlarla süzdü.

"Bu uzun ve sıkıcı bir öykü," diye başladı anlatmaya. "İsmim Monica Deane. Babam Suffolk'daki Little Hampsley kilisesinin başrahibiydi. Üç yıl önce öldü ve annemle çok zor durumda kaldık. Önce hizmetçi olarak dışarıda çalışmaya başladım. Ama annem hastalanıp yatağa düşünce geri dönmek zorunda kaldım. Çok çaresiz ve yoksulduk. Sonra bir gün bir avukattan mektup aldım. Babamın teyzesinin her şeyini bana bıraktığını öğrendim. Bu teyzeden bahsedildiğini birçok kez duymuştum, yıllar önce babamla kavga edip küsmüşlerdi. Onun çok zengin olduğunu biliyordum, dolayısıyla mektubu alınca dertlerimizin artık sona erdiğini düşünerek sevindim. Ama olaylar hiç de umut ettiğim gibi gelişmedi. Bana miras olarak teyzemin oturduğu ev kalmıştı, ama bazı vergileri filan ödedikten sonra elimizdeki para da tükendi. Sanırım teyzemiz parasını savaş sırasında kaybetmişti ya da aradan geçen yıllar içinde tükenmişti. Buna rağmen ev bizimdi ve onu iyi bir fiyata satabilirdik. Neden bu aptallığı yaptığımı bilmiyorum ama evi satmayı reddettim. O zamana kadar hep küçük, pahalı kiralık evlerde yaşamıştık, bir an Kırmızı Konak'ta yaşamak bana çok cazip geldi. Böylece annemin hep istediği gibi geniş, rahat bir odası olabilecekti. Masraflarımızı karşılamak içinse pansiyoner de alabilirdik.

Sonuçta evi almak için teklifini çok daha cazip bir hale getiren beyin önerisini reddederek bu planımı hayata geçirdim. Eve taşındık, pansiyoner almak için ilan verdim. Önce her şey yolunda gitti, ilanımıza çok sayıda ilgi gösteren oldu. Teyzemin ihtiyar, sadık hizmetçisi de bizimle kalıyordu. Ev işlerini onunla paylaşarak yapıyorduk. Ve sonra akıl almaz olaylar birbirini izlemeye başladı."

"Ne gibi olaylar?"

"Tuhaf şeyler. Sanki ev büyülenmişti. Resimler kendiliğinden yerlerinden çıkıp, düşüyor, çanak çömlek havalarda uçuyor, düşüp kırılıyordu. Bir sabah aşağı indiğimizde bütün eşyaların yer değiştirmiş olduğunu gördük. Önce birinin tatsız bir şaka yaptığını düşündük, ama yine de olanları açıklayamıyorduk. Bazen yemek yerken yukarı katta çatırtı duyuyor, oraya çıktığımız zaman kimseyi bulamıyorduk. Ama muhakkak eşyalardan biri yere atılıp kırılmış oluyordu."

Tuppence heyecanla, "Cinler," diye haykırdı.

"Evet, Doktor O'Neill de aynı şeyi söyledi, ama bunun ne anlama geldiğini bilemiyorum."

Kendisi de bu konuda pek bilgili olmayan, hatta cin sözcüğünü doğru kullandığından bile emin olamayan Tuppence, "İnsanlara şaka yapmaktan hoşlanan kötü bir ruh, gürültücü bir hortlak," diye açıkladı.

"Her neyse, bize çok zararı oldu. Müşterilerimiz korkarak kaçtılar. Yenilerini bulduk, ama onlar da kaçtı. Çok zor durumda kalmıştım. Üstüne üstlük küçük birikimlerimizi değerlendirdiğimiz şirket de batınca, zaten çok az olan gelirimiz de tamamen kesildi."

Tuppence sevecenlikle, "Zavallıcık," dedi. "Ne kötü günler geçirmişsiniz. Şimdi, Bay Blunt'ın sizin için bu 'cin' konusunu aydınlatmasını mı istiyorsunuz?"

"Tam olarak değil. Üç gün önce ziyaretimize adı Doktor O'Neill olan bir bey geldi. Bize Metafizik Araştırmalar Cemiyeti'nden olduğunu ve evimizde olan şüpheli olayları duyduklarını ve bunun ilgilerini çektiğini söyledi. Her neyse, bir deney yapmak için evi bizden cazip bir fiyatla satın almaya hazırdı."

"Ya sonra?"

"Tabii önce çok sevindim. Bu sorunlarımızın artık biteceği anlamına geliyordu. Ama..."

"Evet?"

"Belki beni deli sanacaksınız. Belki gerçekten de öyleyim. Ama hayır, bu o adamdı. Yanılmış olamam."

"Hangi adam?"

"Evi daha önce de satın almak isteyen adam. İnanın ki haklıyım, yanılmıyorum."

"İyi de neden olmasın?"

"Anlamıyorsunuz. Bu iki adam tamamen farklı, isimleri, her şeyleri farklı. Eve ilk talip olan adam esmer, yakışıklı, genç, en fazla otuzlu yaşlarında bir adamdı. Doktor O'Neill ise elli yaşlarında, sakalı ağarmış, kambur, gözlüklü bir adam. Konuştuğu zaman ağzının sağ tarafında geride altın bir dişi olduğunu gördüm. Yalnızca güldüğü zaman görünüyor. Diğer adamın da aynı yerde bir altın dişi vardı. Sonra kulaklarına da dikkat ettim. Diğer adamın kulakları özellikle dikkatimi çekmişti, çünkü yok denecek kadar az kıvrımı ve çok tuhaf bir şekli vardı. Doktor O'Neill'inkiler de daha önceki adamın kulaklarıyla aynıydı. Bu kadarı yalnızca rastlantı olamaz, değil mi? Düşündüm, düşündüm ve sonuçta adama mektup yazarak bir hafta zaman istedim. Daha önce de dikkatimi çekmişti, ama o anda mutfağın raflarından birinde örtü vazifesi gören bir gazete parçasında Bay Blunt'ın ilanı gözüme ilişti. Hemen kesip aldım ve şehre, buraya gelmeye karar verdim."

Tuppence, "Çok iyi yapmışsınız," dedi. "Haklısınız, incelenmesi gereken bir konu bu."

Tommy de, "Çok ilginç bir olay, Miss Deane," dedi. "Biz bu meseleyi sizin adınıza çözümleyebiliriz, değil mi Sheringham?"

Tuppence, "Evet," dedi. "Sonuç alacağımızdan emin olabilirsiniz."

Tommy, "Anladığım kadarıyla Miss Deane," diye ekledi. "Evde anneniz, siz ve bir de hizmetçiden başka yaşayan yok. Bana bu hizmetçi kadından biraz bahseder misiniz?"

"Adı Crockett. Teyzemin yanında sekiz ya da on yıl kadar çalışmış. Yaşlı, hırçın tabiatlı, aksi biri, ama iyi bir hizmetçi. Hep kardeşinin onun sayesinde evlendiğini söyleyip övünür. Bir de sürekli 'gerçek bir centilmen' diye bahsettiği bir yeğeni var."

"Hım," diyen Tommy sözü nasıl sürdüreceğini bilemiyordu.

Tuppence uzun bir süre Monica Deane'i inceliyordu. Birden ani bir kararla konuşmaya başladı.

"Bence yapabileceğimiz en iyi şey Miss Deane ile birlikte yemeye çıkmak. Saat zaten bir oldu. Ayrıntıları yemekte de öğrenebilirim."

Tommy bu tatsız konuşmadan kurtulacak olmanın sevinciyle, "Tabii Miss Sheringham," dedi. "Çok güzel bir fikir."

Hemen yan taraftaki restoranda küçük, rahat bir masaya yerleştikten sonra Tuppence, "Miss Deane," dedi. "Bilmek istediğim bir şey var: Bu gizemi aydınlatmamızı istemenizin özel bir nedeni var mı?"

Monica kızarmıştı.

"Şey... bakın."

Tuppence, onu cesaretlendirerek, "Haydi," dedi. "Anlatın."

"Şey... benimle evlenmek isteyen iki kişi var."

"Her zamanki öykü, değil mi? Biri yoksul, biri zengin. Ama siz yoksul olanı seviyorsunuz."

"Bütün bunları nasıl bildiğinizi bir türlü anlayamıyorum."

Tuppence, "Bu bir doğa yasası," dedi. "Herkesin, başına gelebilir. Benim başıma da geldi."

"Evi satsam bile yaşamımızı rahat sürdürmemize yetecek kadar para sağlamış olmayacağım. Gerald çok iyi bir insan ama bir o kadar da yoksul. Çok zeki bir mühendis, eğer biraz sermayesi olsa çalıştığı şirket onu ortak yapacak. Diğeri, yani Bay Partridge de iyi bir insan. Onunla evlenirsem bu bütün dertlerimizin sonu olacak, ama..."

Tuppence anlayışla başını salladı.

"Biliyorum, anlıyorum! Hep aynı şey! Kendi kendinize onun ne kadar iyi ve değerli bir adam olduğunu söylersiniz, onunla ne kadar iyi bir

yaşamınız olacağını düşünürsünüz, ama bunların hiçbiri kararınıza etki edemez."

Monica başıyla onayladı.

Tuppence, "Neyse," dedi. "Bence oraya gidip, olayı yerinde incelemekte yarar var. Adres neydi?"

"Kırmızı Konak, Stourton... Marsh."

Tuppence adresi defterine yazdı.

Monica kızararak, "Size henüz ücretinizi soramadım," dedi.

"Ücretimiz sonuçla bağlantılıdır. Eğer Kırmızı Konak'ın gizemi gerçekten de orayı ele geçirmek isteyenlerin hırsından çıkarabildiğim kadar kârlıysa, tabii ki küçük bir oranda da olsa komisyonumuzu alırız. Eğer istenilen sonuca ulaşamazsak, ücret talep etmeyiz."

Kız minnettarlıkla, "Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum," dedi.

"Artık endişeyi bırakın. Her şey iyi olacak. Haydi, yemeğin keyfini çıkarıp başka ilginç konulardan bahsedelim."

15. Bölüm: Kırmızı Konak

Tommy Brown and Anchor'un penceresinden dışarıya bakarak, "Neyse, geldik işte bu iğrenç yere," dedi. "Neydi bu uğursuz köyün adı?"

Tuppence, onu dinlemiyordu.

"Haydi, olayı gözden geçirelim," dedi.

"Peki canım. Eğer bana fikrimi soruyorsan ben şu yatalak anneden şüpheleniyorum."

"Neden?"

"Şekerim, şu cin meselesi filan, bunların hepsi düzmece. Kızı evi satmaya ikna etmek istiyorlar. O nesneleri birilerinin yere atıp, kırması gerekiyor herhalde. Eşyalar kendi kendine hareketlenmedi ya? Kız herkesin yemekte olduğunu söyledi ama, eğer annesi yatalak ise hiç şüphesiz yukarıda odasında kalmıştır."

"İyi de yatalak bir kadının eşyaları yerden yere vurduğunu düşünmüyorsun herhalde."

"Aslında yatalak olmayabilir. Rol yapıyordur."

"İyi de niye?"

"İşte şimdi beni köşeye sıkıştırdın. Aslında ben prensiplerime göre hareket ediyordum, yani en şüphelenilmeyecek kişinin şüphelenilecek ilk kişi olduğu teorisinden."

Tuppence ciddi bir tavırla, "Sen zaten her şeyle dalga geçersin," dedi. "Bu eve sahip olmak için bu kadar uğraşmalarının bir nedeni olmalı Tommy. Eğer sen bu konunun üstüne gitmek istemiyorsan bile ben gideceğim. Bu kızı sevdim, çok iyi, değerli bir insan."

Tommy ciddi bir tavırla başını salladı.

"Kabul ediyorum. Nedense sana takılmadan edemiyorum Tuppence. Elbette, bu evde tuhaf bir şeyler döndüğü kesin, ama bu her neyse, ortaya çıkarmak çok zor. Hırsızlık olsa çözüm bulmak kolaydı. Ama evi almak istemelerinin nedeninin gizli bir hazine olup olmadığını anlamak için

duvarları yıkıp, döşemeleri sökmek gerek ya da acaba arka bahçede bir kömür madeni fi lan mı var?"

"Kömür madeni senin olsun, ben hazineyi yeğlerim. Çok daha romantik."

Tommy, "Hımm," dedi. "Öyle ise buradaki bankanın müdürüne gidip, Noel tatilimi burada geçireceğimi ve Kırmızı Konak'ı satın almak niyetinde olduğumu söyleyeceğim. Ve onunla adıma açtırmayı düşündüğüm hesabı konuşacağım."

"İyi de neden?"

"Bekle de gör."

Tommy yarım saat sonra geri döndüğünde gözleri parlıyordu.

"İlerleme kaydediyoruz Tuppence. Banka müdürüyle aynen sana söz ettiğim şekilde konuştum. Sonra öylesine savaş zamanında küçük çiftçilerin genellikle altın biriktirdiklerinden bahsedip, şu sıralar birçok küçük kasaba bankasında olduğu gibi altın hesaplarının olup olmadığını sordum. Ve tabii sonra laf dönüp dolaşıp doğal olarak yaşlı kadınların tuhaflıklarına geldi. Hemen bir teyze uydurup, ona servetini evinde saklayan bu teyzemin savaş çıkınca arabaya binip, Ordu Yardımlaşma Kooperatifi'ne gittiğini, tam on altı jambonla döndüğünü anlattım. O da hemen bana savaş çıkınca bankadaki tüm paralarını, özellikle de altın olarak çekmek ve bankaya emanet ettikleri tüm hisse senedi, devlet tahvili vesaireyi almak isteyen müşterilerinden bahsetti. İnsanın nasıl böyle bir çılgınlık yapabileceğine inanamadığımı söylediğimdeyse hemen buna en iyi örneğin Kırmızı Konak’ın eski sahibi olduğunu ağzından kaçırdı. Görüyor musun Tuppence? Kadın tüm servetini bankadan çektiğine göre onu Kırmızı Konak'ta bir yere saklamış olmalı. Monica Deane de teyzesinin çok az nakit para bırakmış olmasına şaşırdığını söylemişti, anımsıyorsun, değil mi? Evet, kadın servetini evin bir yerine sakladı ve birisinin de bundan haberi var. Hatta benim bu konuda bir fikrim bile var."

"Sence kim?"

"Sadık hizmetçi Crockett'a ne dersin? Hanımının tuhaflıklarını ondan iyi bilen olabilir mi?"

"Peki ya altın dişli Doktor O'Neill?"

"Bence o da kadının centilmen yeğeni. İşte bu. Acaba nereye sakladı? Sen yaşlı kadınları benden daha iyi tanırsın Tuppence. Değerli şeylerini nereye saklarlar?"

"Genellikle çorap ve iç çamaşırına sarar, yataklarının altına koyarlar."

Tommy başını salladı.

"Haklı olabilirsin. Ama bunu yapmış olamaz, aksi takdirde eşyaların yerleri değiştirilirken bulunurdu. Beni asıl rahatsız eden ne biliyor musun, o yaşta bir kadın döşemeleri kaldırmış ya da bahçede çukur kazmış da olamaz. Ama bu hazinenin Kırmızı Konak'ta bir yerlerde olduğundan da eminim. Crockett de bunun farkında ama henüz yerini bulamadı. Evi satın alırlarsa yeğeni ile birlikte altını üstüne getirip aradıklarını bulacaklar. Biz onlardan önce harekete geçmeliyiz. Haydi, gel Tuppence, Kırmızı Konak'a gidiyoruz."

Monica Deane, onları kapıda karşıladı. Annesiyle Crockett'a onları evi satın almak isteyen müşteriler olarak tanıttı, böylece evi iyice incelemiş oldular. Tommy, Monica'ya vardıkları sonuçtan bahsetmedi ama birçok konuya açıklık getirecek bir soru yöneltti. Ölen kadının giysileri ve kişisel eşyalarından bir kısmı Crockett'a verilmiş, kalanı da yoksul ailelere gönderilmişti.

"Teyzeniz bazı belgeler bırakmış mıydı?"

"Yazı masası kâğıt doluydu. Bir de yatak odasındaki çekmece, ama içerisinde önemli bir şey yoktu."

"Bunları attınız mı?"

"Hayır. Annem ne olursa olsun tüm belgelerin saklanması gerektiğini düşünür, kâğıt atılmasına karşıdır. Olur da bir gün gerekli olur diye saklar onları."

Tommy, "Güzel," dedi. O anda gözüne bahçede çiçek tarhlarının arasında çalışan ihtiyar bir adam takıldı. "Bu yaşlı bahçıvan teyzenizin zamanında da burada mı çalışırdı?" diye sordu.

"Evet. Haftada üç gün gelirmiş. Köyde oturuyor. Zavallı ihtiyar, aslında bir iş yapabilecek gücü yok, çok yaşlı. Ama onu haftada bir çağırıyoruz, bahçeyi düzene sokması için. Zaten daha fazlasını karşılayacak gücümüz de yok."

Tommy, Tuppence'a Monica'yı oyalamasını işaret ettikten sonra ihtiyarın adamın yanma gitti. Birkaç güzel sözcüğün ardından adama eski hanımın zamanında da burada olup olmadığını sordu.

Ve birden ekledi. "Onun isteği üzerine bir kutu gömmüştünüz, değil mi?"

"Hayır beyim, böyle bir şey yapmadım. Hem niye bir kutu gömmek istemiş olsun ki?"

Tommy başını salladı. Kaşlarını çatarak eve doğru yürüdü. Eski belgeleri gözden geçirirken bir ipucu bulmayı umuyordu. Aksi takdirde çözüm çok zorlaşabilir, hatta imkânsızlaşabilirdi bile. Gerçi ev eski stilde inşa edilmişti, ama gizli bir oda veya geçit olacak kadar da eski değildi.

Oradan ayrılmalarından hemen önce Monica iple bağlanmış büyük bir koli getirdi.

"Bütün kâğıtları toparladım," diye fısıldadı. "Hepsi burada. Onları yanınıza alırsanız, incelemek için istediğiniz kadar zamanınız olur ama ben yine de içerde bu gizemli olayları açıklayabilecek bir şey bulabileceğinizi hiç sanmıyorum."

Monica'nın konuşması üst kattan gelen büyük bir şangırtıyla kesildi. Tommy hemen merdivenlerden yukarı koştu. Ön odalardan birinde kocaman bir çini sürahi ve tabağı paramparça olmuş bir halde yerde yatıyordu. Odada kimse yoktu.

Tommy gülümseyerek, "Cin yine iş başında," diye mırıldandı.

Merdivenden inerken düşünceliydi.

"Miss Deane acaba hizmetçiniz Bayan Crockett ile bir dakika görüşebilir miyim?"

"Tabii. Hemen şimdi gönderirim."

Monica yan kapıdan mutfağa girdi. Biraz sonra döndüğünde onlara daha önce kapıyı açan yaşlı kadın vardı.

Tommy nazikçe, "Bu evi satın almak istiyoruz da," dedi. "Karım sizin bizimle kalıp, çalışmak isteyip istemeyeceğinizi öğrenmek istedi."

Crockett'ın ciddi yüz ifadesinde hiçbir değişiklik olmadı.

"Çok teşekkür ederim efendim. İzin verirseniz biraz düşünmek isterim."

Tommy, Monica'ya döndü.

"Evi çok beğendim Miss Deane. Sanırım bir alıcısı daha varmış. Onun teklif ettiği fiyatı biliyorum, ben yüz fazlasını vermeye hazırım. Ve şunu da bilin ki bu verdiğim gerçekten çok yüksek bir fiyat."

Monica bir şeyler mırıldandı ve Beresford'lar izin isteyerek oradan ayrıldılar.

Bahçe yolunda yürüdükleri sırada Tommy, "Haklıymışım," dedi. "Crockett da bu işin içinde. Kadının soluk soluğa olduğunu fark ettin mi? Sürahiyi kırdıktan sonra arka merdivenlerden aşağı koşmuş olmalı. Herhalde bazen yeğenini gizlice içeri alıyor, böylece kadın aile ile birlikteyken adam cin mi, hortlak mı her neyse, o rolü oynuyor. Göreceksin Doktor O'Neill gün içinde bir teklif daha yapacak."

Gerçekten de yemekten sonra bir not aldılar. Not Monica' dandı.

"Doktor O'Neill biraz önce aradı. Fiyatı 150 sterlin daha yükseltti."

Tommy, "Bu yeğen gerçekten çok cesur," dedi. "Bu fiyatı önerdiğine göre peşinde olduğu hazine çok daha fazla olmalı."

"Oh! Oh! Oh! Ah keşke o parayı biz bulsak!"

"Haydi, biz işimize bakalım."

Büyük kutunun içindeki kâğıtları ayırıyorlardı, oldukça zor ve yorucu bir işti bu. Kâğıtlar gelişigüzel kutuya tıkıştırılmışlardı. Bu da işlerini iyice zorlaştırıyordu tabii. Sık sık da bulduklarını karşılaştırıyorlardı.

"Sende neler var Tuppence?"

"İki eski fatura, üç önemsiz mektup, taze patatesleri saklama yöntemi, limonlu cheesecake tarifi filan. Ya sen? Sen ne buldun?"

"Bir fatura, bir bahar şiiri, iki gazete kupürü: 'Kadınlar niye inci satın alırlar? Ölü bir yatırım... Dört Karılı Adam... Olağanüstü bir öykü' ve bir yemek tarifi daha."

Tuppence, "Canım sıkıldı," dediyse de araştırmayı sürdürdüler. Sonunda kutu boşalmıştı.

Tommy yarısı yırtılmış bir parşömen parçasını eline alarak, "Bunu bir kenara koyacağım," dedi. "Bunda bir tuhaflık seziyorum. Ama yine de

aradığımızı bulmamıza yardımcı olacağını sanmıyorum."

"Dur bir bakayım. Ne derlerdi buna. Bir ismi vardı, anımsıyorum sanırım. Tekerleme... mani... bilmece ya da bulmaca deniyordu bunlara."

"Birincimi kızgın kömüre koy, içine de tamamımı, Aslında ikincim birincidir, Üçüncüm kış rüzgârından nefret eder."

Tommy sıkıntıyla, "Hım," dedi. "Bunun şiire benzediği filan yok."

Tuppence, "Bunun nesini tuhaf bulduğunu anlayamıyorum," dedi. "Elli yıl önce herkes bunun gibi bilmeceleri biriktirir, hatta koleksiyonunu yaparmış. Uzun kış gecelerinde şöminenin etrafında toplanıp birbirlerine sorarlarmış."

"Ben zaten dizelerden bahsetmemiştim. Bana asıl tuhaf gelen alt kısımdaki yazı."

Tuppence, "St. Luka, XI. Bölüm, 9. Ayet," diye okudu. "İncil' den bir bölüm olmalı."

"Evet, ama sana tuhaf gelen bir tarafı yok mu? Dindar, ihtiyar bir kadın, sıradan bir tekerlemenin altına İncil'e ilişkin bir not yazar mı?"

Tuppence başını sallayarak ona hak verdiğini belirtti.

"Evet, bu gerçekten tuhaf."

"Bir din adamının kızı olduğuna göre yanında İncil'in de vardır herhalde."

"Gerçekten de var. Aha! Bunu tahmin etmiyordun değil mi? Bir dakika bekle."

Tuppence bavulundan küçük bir kitap çıkartarak masanın üzerine yaydı. Sayfaları hızla çevirdi.

"İşte buldum Tommy, Luka, XI. Bölüm, 9. Ayet. Oh Tommy, bak!"

Tommy eğildi ve Tuppence’ın ince parmağıyla işaret ettiği yere baktı.

"Arayın, bulacaksınız."

Tuppence, "İşte bu," diye bağırdı. "Eğer bu bilmeceyi çözersek hazine bizim demektir, daha doğrusu Monica'nın."

"Haydi, öyle ise, işbaşına: Bulmacayı çözmeye çalışalım:

"Birincimi kızgın kömüre koyun. Bu ne demek acaba? Sonra ikincim aslında birincimdir. Saçmalıktan başka bir şey değil."

Tuppence nazikçe, "Muhakkak ki çok basit olmalı," dedi. "Bir püf noktası vardır. Dur bir de ben bakayım."

Tommy, kâğıdı karısına uzattı. Tuppence rahat bir kanepeye gömüldükten sonra kâğıdı incelemeye başladı.

Yarım saat kadar sonra Tommy alaycı bir gülümsemeyle, "Aman ne kadar kolaymış," dedi.

"Boş konuşma. Bunlar bizim alışık olduğumuz şeyler değil. Yarın şehre inip, bizim ihtiyarlardan birini bulacağım. Bak göreceksin bizim bulamadığımızı o göz açıp kapayana dek nasıl çözecek. Bir püf noktası var, onu bir görsem, çözülecek."

"Haydi, bir kez daha deneyelim."

Tuppence düşünceliydi.

"Kızgın kömürün üzerine konulabilecek çok az şey var. Söndürmek için su, odun ya da çaydanlık."

"Eğer heceleyerek çözeceksek tek heceli olmalı ama yine de oduna ne dersin?"

"Ama odunun içine hiçbir şey koyamazsın ki."

"Bu öyle bir şey olmalı ki hem tek heceli olsun, hem de çaydanlık gibi kızgın kömürün üzerine konabilsin."

Tuppence, "Tava," dedi. "Tava, tencere gibi bir şey olmalı. Bunların içinde pişirilen bir şey de olabilir."

Tommy, "Kap kaçak," dedi. "Hepsi ateşin üzerine konabilir. Peki ya teyze İngilizce düşündüyse, pan ya da pot desek, İngilizce-de tava, kap kaçak anlamına gelmez mi? Ateşe de konur."

"İyi ama ötesi ne olacak? Pan ya da pof la başlayan bir sözcük gelmiyor ki aklıma. Allah kahretsin."

O sırada içeri yemeğin birkaç dakikaya kadar hazır olacağını bildiren hizmetçinin girmesiyle çalışmaları yarıda kesildi.

Küçük kız, "Bayan Lumley potatolarını kabuklu mu, yoksa soyulmuş mu haşlanmış olmasını istediğinizi sordu. Her ikisinden de varmış da," dedi.

Tuppence hemen, "Kabuğu ile haşlansın," dedi. "Patatese bayılırım." Sonra birden ağzı açık kalakaldı.

"Ne oldu Tuppence? Cin çarpmışa döndün?"

Tuppence, "Tommy," diye bağırdı. "Anlamadın mı? Bulduk işte. Aradığımız sözcüğü demek istiyorum. Potatoes! Yani patates. İlk olarak, birincimi kızgın kömüre koyun, işte ilk hece pot, yani tencere. Onun içine de tamamımı, benim ikincim aslında birincimdir, ikinci hece A harfi, yani aslında alfabenin ilk harfi, üçüncüm kış rüzgârından nefret eder, toes yani ayak parmakları tabii, kışın üşürler. Sonuç Potatoes, yani patates."

"Haklısın Tuppence. Çok iyi iş çıkardın. Ama boşuna zaman kaybettik. Patatesle kayıp hazine arasında nasıl bir bağlantı olabilir ki? Dur bakayım, bir dakika. Kutuda bir yemek tarifi bulmuştuk. Hani şu taze patateslerle ilgili olan. Neydi o? Acaba ondan bir şey çıkarabilir miyiz?"

Telaşla kâğıtları karıştırdı.

"İşte burada. 'TAZE PATATES NASIL SAKLANIR?' Patatesleri tenekelere koyup bahçeye gömünüz. Kışın ortasında bile çıkardığınızda yeni hasat kadar taze olacaklardır."

Tuppence, "Bulduk!" diye bağırdı. "Tamam. Hazine bahçede gömülü. Hem de bir tenekenin içinde."

"Ama ben bahçıvana sordum. Hiçbir şey gömmediğini söyledi."

"Evet, biliyorum ama insanlar genellikle senin sorduğuna yanıt vermezler, senin sorduğunu düşündüklerine yanıt verirler. Normalin dışında bir şey gömmediğini söylemiştir. Yarın gidip ona patatesleri nereye gömdüğünü sorarız."

Ertesi gün Noel'di. Epeyce araştırdıktan sonra bahçıvanın köydeki evini buldular. Tuppence bir süre sohbet ettikten sonra asıl konuya geldi.

"Noel'de taze patates yemek isterdim," dedi. "Hindinin yanında çok güzel olurdu. Burada kimse patatesleri tenekeye koyup gömmez mi? Biz hep öyle yaparız. Taze kalırlar."

İhtiyar adam, "Tabii ki biz de öyle yaparız," dedi. "Kırmızı Konak'ın eski sahibi olan hanımım Miss Deane, her yaz üç teneke gömdürürdü. Yerlerini de hiç unutmazdı."

"Evin yakınındaki çiçek tarhına gömdürürdü, değil mi? Genelde öyle yapılır da."

"Hayır. İncir ağacının oradaki duvarın dibine."

İstedikleri bilgiye ulaşan Tommy ve Tuppence, adama Noel armağanı olarak bir beş şilin bıraktıktan sonra oradan ayrıldılar.

Tommy, "Monica'ya haber vermeliyiz," dedi.

"Tommy! Hiç kafan işlemiyor. Bu işi bana bırak. Çok iyi bir planım var. Bana bir şekilde kazma bulabilir misin, ödünç al, satın al ya da çal, ama bul işte."

Öyle ya da böyle kazmayı buldular ve o gece iki gölge gizlice Kırmızı Konak'ın bahçesine süzüldü. Bahçıvanın tarif ettiği yeri bulmaları hiç zor olmadı. Tommy hemen işe koyuldu. Biraz uğraştıktan sonra teneke bisküvi kutusunu topraktan çıkardılar. Kutunun etrafı plasterlerle sıkı sıkı sarılmış, ayrıca iple de sımsıkı bağlanmıştı. Tuppence, Tommy'nin çakısı sayesinde kutuyu açmakta zorlanmadı. Ve hayal kırıklığıyla hafifçe inledi. Kutu doluydu, ama patatesle! Kutuyu tamamen boşalttılar, patates dışında hiçbir şey çıkmadı."

"Kazmaya devam et Tommy."

İkinci tenekeyi bulmaları epey zaman aldı. Tuppence, onu da

açtı.

"Evet?" diye sordu Tommy merakla.

"Yine patates."

"Lanet olsun," diyen Tommy kazmaya devam etti.

Tuppence, "Üçüncüde bulacağız," diye onun moralini yükseltmeye çalışıyordu.

Tommy hırsla, "Bana kalırsa bunların hepsi boş," dedi ama kazmayı da sürdürdü.

Sonunda üçüncü tenekeye de ulaştılar.

Tuppence tam, "Yine pata," diye söze başlayacakken, birden sustu. Sonra heyecanla haykırdı. "Oh, Tommy! Tommy bak! Bulduk!" dedi. "Patatesler yalnızca üstteymiş. Bak!"

Tenekenin alt kısmından eski moda kadife bir çanta çıktı.

Tommy, "Haydi eve gir," dedi. "Hava çok soğuk; çantayı da al. Benim kazdığımız toprağı düzeltmem gerekiyor. Eğer ben gelmeden çantayı açarsan, tepem çok kötü atar, ona göre."

"Peki, bana güvenebilirsin," diyen Tuppence otele doğru koştu.

Otelde fazla beklemesi gerekmedi. Tommy hemen peşinden geldi. Küreme işini tamamlayıp, hızla kan ter içinde otele koştu.

Tommy, "Gördüğün gibi özel dedektifler her zaman başarılı olurlar," dedi. "Haydi, aç bakalım."

Çantanın içinde yağlı ipek kâğıda sarılmış bir paket ile keçi derisinden güderi bir çanta vardı. Önce çantayı açtılar, çanta altın paralarla doluydu. Tommy saydı.

"İki yüz sterlin. Sanırım altın para olarak yalnızca bu kadar bulabildi. Şimdi de şu paketi aç bakalım."

Tuppence denileni yaptı. Paketin içinde özenle destelenmiş banknotlar vardı. Tuppence, Tommy'nin yardımı ile paraları dikkatle saydı. Tam olarak yirmi bin sterlindi.

Tommy, 'Aman Tanrım!" dedi. "Zengin ve dürüst biri olmamız Monica için büyük şans. Şu ince pelür kâğıdın içinde ne var?"

Tuppence kâğıdı özenle açarak, içinden bir dizi özenle seçilmiş, aynı büyüklükte ender bulunur nitelikte inci çıktı.

Tommy ağır ağır, "Ben bu gibi şeylerden pek anlamam ama," dedi. "Bu incilerin de en azından bir beş bin sterlin edeceğinden eminim. Şu temizliklerine ve iriliklerine bak. Şimdi ihtiyarın gazeteden kestiği incinin iyi bir yatırım aracı olduğuna ilişkin o kupürü neden sakladığını anlıyorum. Herhalde hisse senedi ve tahvillerini para ve mücevhere dönüştürmüş."

"Oh, Tommy ne muhteşem bir şey bu! Sevgili Monica! Onun adına çok seviniyorum. Artık sevdiği yoksul gençle evlenip ömrünün sonuna kadar rahat ve mutlu yaşayabilir, aynen benim gibi."

"Çok tatlısın Tuppence! Demek benimle olmaktan çok mutlusun?"

Tuppence, "Aslına bakarsan," dedi. "Öyleyim. Ama öyle demek istememiştim. Ağzımdan kaçtı. Hem çok sevindim, bunun coşkusu, hem de bugün Noel, her şey üst üste geldi."

Tommy, "Eğer beni gerçekten seviyorsan şu soruma yanıt ver," dedi.

"Bu gibi tuzak sorulardan pek hoşlanmam ama sor bakalım."

"Monica'nın bir din adamının kızı olduğunu nereden anladın?"

Tuppence sevinçle, "Ah, bu muydu?" dedi. "O yalnızca bir kandırmacaydı. Bizden randevu isteyen mektubunu açmıştım. Zamanında babamın meslektaşı bir Bay Deane olduğunu biliyordum. Benden dört beş yaş küçük, Monica adında bir kızı vardı. Dolayısıyla bana kalan yalnızca ikiyle ikiyi toplamak oldu."

Tommy, "Sen utanmazın önde gidenisin," dedi. "Bak saat on iki oldu. Mutlu Noeller Tuppence."

"Mutlu Noeller Tommy. Bu Monica için de çok mutlu bir yıl olacak, tabii maddi açıdan bizim için de! Onun adına öyle seviniyorum ki. Zavallı kızcağız çok perişandı. Biliyor musun ki Tommy, bunları düşününce boğazım düğümleniyor, kendimi kötü hissediyorum. "

Tommy, "Sevgilim," dedi.

Tuppence, "Tommy, sevgilim! Ne kadar romantikleştik biz böyle?" dedi.

"Noel yılda bir kere gelir. Büyükannelerimiz böyle derler. Ne kadar doğru bir söz değil mi? Noel'in gerçekten de bir büyüsü var."

16. Bölüm: Büyükelçinin Botları

Tuppence elinde tereyağlı sandviç ekmeğiyle, "Azizim, azizim," diye seslendi.

Tommy birkaç dakika kadar onu izledikten sonra gülümseyerek mırıldandı.

"Çok dikkatli olmalıyız."

Tuppence, "Bu doğru," dedi. "Demek tahmin ettin. Ben ünlü Doktor Fortune'um, sen de Başmüfettiş Bell."

"Neden Reginald Fortune oldun ki?"

"Bilmem. Belki de tereyağının etkisi."

Tommy, "Bu işin hoş tarafı," dedi. "Ama bir de hoş olmayan tarafı var. Bir sürü ezik, paramparça olmuş suratla ve cesetle uğraşmak zorunda kalacaksın."

Tuppence yanıt vermeyerek, Tommy'ye bir mektup uzattı. Tommy'nin kaşları hayretle kalktı.

"Randolph Wilmott, Amerikan Büyükelçisi. Acaba bizden ne istiyor olabilir?"

"Yarın on birde öğreneceğiz."

Ertesi gün tam verilen saatte, Amerika'nın, Birleşik Krallık'taki Büyükelçisi Bay Randolph Wilmott, Bay Blunt'ın ofisine kabul edildi. Adam önce öksürerek boğazını temizledi, sonra da ölçülü, karakteristik bir sesle konuşmaya başladı.

"Size gelmemin nedeni Bay Blunt, bu arada Bay Blunt ile görüşüyorum, değil mi?"

Tommy, "Kesinlikle," dedi. "Ben Theodore Blunt, bu ofisin yöneticisiyim."

Bay Wilmott, "Ben zaten her zaman yöneticilerle görüşmeyi yeğlerim," dedi. "Her açıdan daha uygun olur. Nasıl anlatayım Bay Blunt, artık beni

çok öfkelendirmeye başlayan bir durumla karşı karşıyayım. Bu Scotland Yard'a başvurmamı gerektirecek nitelikte bir konu değil, bir şekilde zarar görmüş filan da değilim, tabii bunun tamamı basit bir yanlışlıktan ibaret de olabilir. Ama görüyorum ki bu yanlışlığın boyutları giderek büyüyor. Gerçi bir suç, sahtekârlık durumu filan da söz konusu değil, ama yine de bu yanlışın düzeltilmesini istiyorum. Bir şeyin nedenini niçini bilememek beni deli ediyor."

Tommy, "Haklısınız," dedi.

Bay Wilmott konuşmaya devam etti. Ağır ağır ve ayrıntılara fazla dalarak konuşuyordu. Tommy'ye bir türlü konuşma fırsatı vermedi. Sonunda Tommy söze girmeyi başardı.

"Anladığım kadarıyla durum şu: Bir hafta önce Nomadic transatlantiğiyle buraya geldiniz. Bu yolculukta isminin baş harfleri sizinle aynı olan Bay Ralph Westerham isminde biri vardı. Bir şekilde çantalarınız karıştı. Siz onun çantasını aldınız, o da sizinkini. Bay Westerham bu yanlışlığı hemen fark ederek, sizin çantanızı sefarete gönderdi ve kendininkini aldı. Buraya kadar doğru anlamış mıyım?"

"Evet, aynen böyle oldu. İkimizin çantası sanki birbirinin tıpatıp aynısıydı, her ikisinde de aynı R. W. harfleri vardı. Dolayısıyla bir yanlışlık olması doğaldı. Ben bu yanlışlığın farkında bile değildim, ta ki uşağım yanıma gelip de bana, Bay Westerham'ın benim çantamı gönderdiğini ve kendisininkini istediğini söyleyene dek. Bu arada Bay Westerham'ın kendisine büyük saygı duyduğum bir senatör olduğunu da belirtmeliyim."

"Peki, ama ben bunda bir sorun."

"Bekleyin, göreceksiniz. Bu daha öykünün başı. Dün tesadüfen Senatör Westerham ile karşılaştım. Ve doğal olarak ona bu konudan bahsettim ve çok şaşırdım. Neden bahsettiğimden haberi bile yoktu. Ona açıkladım, ama olayı tamamen reddetti. Çok da şaşırdı. Yanlışlıkla çantamı almış filan olmadığı gibi, onun eşyaları arasında kesinlikle böyle bir çanta da bulunmamaktaydı."

"İşte bu çok tuhaf!"

"Gerçekten çok tuhaf bir durum bu Bay Blunt. Üstelik bunun için bir neden de yok. Eğer biri benim çantamı çalmak istiyor olsaydı, bu kadar yorulmasına hiç gerek yoktu. Ayrıca çalınmadı da, geri geldi. Diğer yandan;

eğer bir yanlışlık sonucu alındıysa, neden Senatör Westerham'ın ismini kullanmaya gerek duydular? Bu çok tuhaf, anlamsız bir durum ve ben meraklı bir insan olduğum için bunun nedenini öğrenmek istiyorum. Umarım bu sizin için uğraşmaya değmeyecek kadar basit bir olay değildir?"

"Kesinlikle değil. Dediğiniz gibi bu hiç de önemli bir durum olmayabilir. Görünüşte çok kafa karıştırıyor ama basit birçok açıklaması da olabilir tabii. Öncelikle bu değişimin nedenini tabii bir değişim söz konusuysa, öğrenmemiz gerekiyor. Çantanız geri getirildiğinde içindeki her şeyinizin tamam olduğunu söylemiştiniz, değil mi?"

"Uşağımın söylediğine göre öyle. O benden daha iyi bilir."

"İçinde ne bulunduğunu sorabilir miyim?"

"Genellikle botlarım."

Tommy şaşkınlıkla, "Bot mu?" diye sordu.

"Evet, bot. Saçma değil mi?"

"Bunu sorduğum için bağışlayın ama botlarınızdan birinin içinde gizli bir belge filan yoktu, değil mi?"

Büyükelçi bu soruya kahkahalarla güldü.

"Derin diplomasinin henüz o kadar alçalmadığını umuyorum Bay Blunt."

Tommy özür dilercesine gülümsedi.

"Romanlarda rastlanabiliyor," dedi. "Bakın böyle bir durumda her olasılığı göz önünde tutmamız gerektiğini sanırım anlıyorsunuzdur. Çantayı almaya kim geldi, yani diğer çantayı?"

"Westerham'ın adamlarından biri olduğunu düşündük. Anladığım kadarıyla sessiz, sakin, sıradan bir adammış. Uşağım adamda bir tuhaflık fark etmemiş."

"Acaba çanta açılmış mı, bunu biliyor musunuz?"

"Kesin bir şey söyleyemem. Sanırım hayır. Ama uşağım bu konuda size daha fazla yardımcı olacaktır."

"Bence bu çok iyi olur Bay Wilmott."

Büyükelçi bir kartın üzerine birkaç kelime karaladıktan sonra Tommy'ye uzattı.

"Sanırım büyükelçiliğe gidip, araştırmalarınızı orada sürdürmeyi yeğlersiniz? Ama istemiyorsanız, onu... adı Richards, buraya da gönderebilirim."

"Çok teşekkür ederim Bay Wilmott, ama büyükelçiliğe gelmeyi yeğlerim."

Büyükelçi ayağa kalkarken saatine baktı.

"Önemli bir randevuma geç kalmak üzereyim. Dolayısıyla buradan ayrılmam gerekiyor. İyi günler Bay Blunt. Konu artık sizin ellerinizde."

Aceleyle ofisten ayrıldı. Tommy, Miss Robinson karakterinin gerektirdiği bir ciddiyetle defterine not almakla meşgul olan Tuppence'a baktı.

"Ne o sevgilim?" diye sordu. "İhtiyarın anlattıklarına bir anlam verebiliyor musun?"

Tuppence neşeyle, "Yoo, hayır," dedi.

"Bence bu bir başlangıç. Bu durum geride çok daha önemli bir şeylerin olduğunu gösteriyor."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Bu genel kabul görmüş bir hipotez. Sherlock Holmes'un öykülerini düşünsene. Bu olayın gerisinde neler olduğunu öğrenmeyi çok istiyorum. Kim bilir belki Watson bir gün not defterinden bunu da eşeleyip çıkarır. İnan çok mutlu olurum. Neyse artık harekete geçmeliyiz."

Tuppence, "Doğru," dedi. "Saygıdeğer Wilmott pek aceleci bir adama benzemiyor, ama kendinden emin bir tip."

Tommy, "Hanımefendi insanları tanıyorsun," dedi. "Yoksa beyefendi mi demeliydim? Böyle erkek dedektif rolü oynamaya kalkışman çok kafa karıştırıyor."

"Ah dostum, sevgili dostum!"

"Tuppence biraz daha hareketli olmalısın. Ayrıca bu tip sözleri daha az tekrarlasan iyi olur."

"Boş ver, klasik sözler zaten fazla tekrarlanamaz."

Tommy nazikçe, "Bir kek ister misin?" diye sordu.

"Teşekkürler, sabahın on birinde değil. Tommy farkında mısın, bu çok aptal bir olay. Botlarmış. Niye botlar?"

Tommy, "Öyle de neden olmasın?" diye sordu.

"Bana bu işte bir terslik var gibi geliyor. Botlar. Kim başka birinin botlarını almak ister ki? Bu aptallık."

Tommy, "Gerçekten de çantalar karışmış olabilir," dedi.

"Olabilir. Eğer belge peşinde olsalardı, evrak çantasını almış olmaları çok daha akla yatkın olurdu. Nedense büyükelçi deyince aklıma tek gelen gizli belgeler oluyor."

Tommy, "Botlar bana ayak izlerini çağrıştırıyor," dedi. "Acaba Wilmott'un ayak izlerini bir yere bırakmak istemiş olabilirler mi?"

Tuppence oynadığı role uygun şekilde biraz düşündükten sonra başını salladı.

"Bu bana hiç de mümkün olabilecek gibi görünmüyor. Bence botların bu olayla temelde bir ilişkisi olmadığı varsayımından hareket etmeliyiz."

"Peki! O zaman ilk yapmamız gereken dostumuz Richards ile görüşmek. Belki o bu gizemi aydınlatacak bir şeyler söyleyebilir."

Tommy, büyükelçinin kartını gösterince, büyükelçililiğe girmekte zorlanmadı. Ve hemen ardından da solgun yüzlü, saygılı ve yumuşak sesli genç bir adam soruları yanıtlamaya hazır olduğunu bildirdi.

"Buyurun efendim, ben Richards, yani Bay Wilmott'un özel uşağı. Sanırım benimle görüşmek istemişsiniz?"

"Evet Richards, Bay Wilmott bu sabah ziyaretimize geldi ve buraya gelirsem sizin bana yardımcı olacağınızı belirtti. Şu karışan çanta hakkında."

"Bu konunun Bay Wilmott'u çok üzdüğünü biliyorum. Ama kaybolan bir şey olmadığına göre buna bir anlam veremiyorum. Diğer çantayı almaya gelen adamın çantanın Senatör Westerham'a ait olduğunu söylediğini sanıyorum, ama tabii yanılmış da olabilirim."

"Gelen nasıl biriydi?"

"Orta yaşlı ve kır saçlı. Yüksek tabakadan, saygın biri. Senatör Westerham'ın uşağı olduğunu düşündüm. Bay Wilmott'un çantasını bırakıp diğerini aldı."

"Çantayı açtı mı?"

"Hangisini, efendim?"

"Gemiden alıp getirdiğinizi kastetmiştim ama diğeri, yani Bay Wilmott'unki için de aynı şeyi bilmek isterim. Çantalar açılıp karıştırılmış mıydı?"

"Hayır efendim. Gemide kayışını nasıl bağladıysam öyleydi. Yanlışlıkla alan kimsenin, her kimse, yanlışlığı hemen fark edip geri getirdiğini

söyleyebilirim."

"Kaybolan bir şey? Önemsiz, küçük bir şey de olabilir?"

"Peki ya diğeri. Onu açmış mıydınız?"

"İşin doğrusu tam açmaya hazırlanıyordum ki Senatör Westerham'ın uşağı geldi. Yalnızca kayışlarını açmıştım."

"Yani içine bakmadın mı?"

"Bu kez de doğruluğundan emin olmak için senatörün adamıyla birlikte çantayı açtık. Uşak doğru olduğunu söyleyince de yeniden kayışları bağlayarak kapattık. Sonra da çantayı alıp götürdü.

"İçinde ne vardı? Yalnızca botlar mı?"

"Hayır efendim, sanırım daha çok tuvalet malzemesinden oluşuyordu. Birkaç teneke kutu banyo tuzu gördüm."

Tommy bu yöndeki araştırmayı yeterli gördü.

"Gemide herhangi biri, Bay Wilmott'un kamarasını karıştırmaya kalkışmış olabilir mi?"

"Oh, hayır efendim."

"Şüphe çekecek herhangi bir şey?"

Tommy kendi kendine gülerek, bunu neden sordum ki şimdi, diye düşünüyordu. "Şüpheli bir şey, yalnızca bir sözcük bile olabilir?"

Ne var ki karşısında duran adam çelişki içinde görünüyordu.

"Şimdi bir şeyler anımsar gibiyim ama."

"Evet?" dedi Tommy merakla. "Ne?"

"Onun bu konuyla bir ilgisi olduğunu hiç sanmıyorum, ama genç bir bayan vardı."

"Evet, genç bir bayan dedin. Ne yapıyordu?"

"Fenalaştı. Çok zarif genç bir bayandı. Miss Eileen O'Hara, adı buydu. Narin görünüşlüydü. Boyu da pek uzun değildi. Minyon tipliydi. Saçları siyahtı. Bana yabancıymış gibi gelmişti."

Tommy daha fazla meraklanarak, "Evet?" dedi.

"Biraz önce de dediğim gibi gemideyken fenalık geçirdi. Tam Bay Wilmott'un kamarasının önünde. Benden hemen doktor çağırmamı istedi. Onu içeri alıp, kanepeye yatmasına yardımcı oldum, sonra da doktoru çağırmaya gittim. Doktoru bulmam biraz zaman aldı, bulup getirdiğimdeyse genç bayan neredeyse iyileşmişti."

Tommy, "Ya?" dedi.

"Efendim, sizce o?"

Tommy çekimser bir tavırla, "Ne düşüneceğimi bilemiyorum," dedi. "Miss O'Hara yalnız mı yolculuk ediyordu?"

"Evet, sanırım öyle, efendim."

"Gemiden indikten sonra onu bir daha görmediniz, değil mi?"

"Hayır, efendim."

Tommy bir an düşündükten sonra, "Sanırım hepsi bu kadar, Yardımların için teşekkürler, Richards," dedi.

"Ben de size teşekkür ederim, efendim."

Tommy Dedektiflik Bürosu'nun ofisine dönünce, Tuppence'a yaptığı görüşmeyi olduğu gibi aktardı. Tuppence söylenenleri büyük bir dikkatle dinledi.

"Ne düşünüyorsun Tuppence?"

"Ah sevgili dostum, biz doktorlar ani bayılma vakalarına her zaman şüpheyle bakarız. Çok kolay bir yöntem. Ayrıca hem Eileen, hem de O'Hara. Bence garip bir durum, sence de öyle değil mi?"

"Bu konu üzerinde biraz duralım. Ne yapmayı düşünüyorum, biliyor musun Tuppence? Hemen ilan vereceğim."

"Ne?"

"Evet, şu gemide, şu tarihte seyahat eden Miss Eileen O'Hara'yı tanıyan ya da hakkında bilgi sahibi olanların müracaatları rica olunur gibi. Eğer gerçekten oysa ilana yanıt verecektir ya da onu tanıyan biri bize bir şekilde bilgi iletecek. Şimdilik ipucu bulmak için tek umudumuz bu!"

"Bu arada onun da dikkatini çekeceğini unutma."

"Biraz risk almak gerekir."

Tuppence hiddetle, "Ben hâlâ bütün bu olanlara bir anlam veremiyorum," dedi. "Diyelim ki bir haydut ya da casus çetesi büyükelçinin çantasını bir veya iki saat için alıkoydu ve sonra da geri yolladı. Tabii içinde bulunan bazı belgelerin kopyasını çıkarmak istiyor olsalar durum değişirdi, ama Bay Wilmott çantada böyle bir belgenin olmadığından emin."

Tommy, karısını düşünceli bir tavırla süzdü.

"Olayları çok iyi toparlıyorsun Tuppence," dedi bir süre sonra. "Bana bir fikir verdin."

İki gün sonrası. Tuppence öğle yemeği için dışarı çıkmıştı. Tommy, Bay Theodore Blunt'ın minimalist döşeli ofisinde oturmuş ve yeni yayımlanan, sansasyonel bir polis romanı okuyordu.

Tommy'nin odasının kapısı açıldı ve Albert belirdi

"Genç bir bayan sizi görmek istiyor, efendim. Miss Cicely March. İlanınız hakkında konuşmaya gelmiş."

Tommy heyecanla, "İçeri al!" diye bağırdı ve okuduğu romanı çekmeceye kaldırdı.

Bir dakika sonra Albert, genç bayanı odaya aldı. Tommy içeri girenin kumral, dalgalı saçlı ve çok güzel bir bayan olduğunu henüz fark etmişti ki çok şaşırtıcı bir olay oldu.

Albert'in çıktığı kapı birden şiddetle açıldı. Kapının eşiğinde ilginç bir tip belirdi: Kırmızı kravatlı, İspanyol tipli, iriyarı esmer bir tipti bu. Öfkesi yüzünden okunan adamın elinde parıl parıl parlayan bir tabanca vardı.

Düzgün bir İngilizceyle, "İşgüzar Bay Blunt'ın ofisi demek burası," dedi. Sesi boğuk ve düşmancaydı. "Eller yukarı, yoksa ateş ederim."

Şaka yapıyora benzemiyordu. Tommy ellerini kaldırdı. Kız duvarın dibine sığındı ve dehşet içinde bir çığlık attı.

Adam, "Bu genç kadın benimle gelecek," dedi. "Evet. Geleceksin tatlım. Daha önce beni görmemiştin, ama zararı yok. Planlarımın senin gibi boş kafalı bir sersem tarafından bozulmasını göze alamam. Anımsadığım kadarıyla sen de Nomadic'te yolculuk edenlerden biriydin. Seni hiç ilgilendirmeyen şeylere burnunu sokmaya kalkışmak gibi bir niyetin

olduğunu hissediyorum. Ama ötüp, tüm sırları açığa çıkarman için seni Bay Blunt'a bırakmak gibi bir niyetim yok. Bay Blunt çok zeki bir adam, özellikle de o ilan. Ama ne yazık ki benim ilanları okumak gibi bazen çok yararlı olabilen bir alışkanlığım var. Böylece bu küçük oyundan da haberim oldu."

Tommy, "Çok ilgimi çektiniz," dedi. "Devam edin."

"Küstahlığın size bir faydası olmaz Bay Blunt. Şimdiden sonra, siz, damgalanmış bir adamsınız. Bu işin peşini bırakın, biz de sizi rahat bırakalım. Yoksa Tanrı yardımcınız olsun! Yolumuza çıkmaya çalışanlar için ölüm kurtuluş olur."

Tommy yanıt vermedi. Hayalet görmüş gibi davetsiz konuğun omzu üzerinden ileriye bakıyordu. Aslında gerçek bir hayalet görmüş olsa çok daha az endişelenirdi. O zamana kadar hiç Albert'in de bu işlerde rol alabileceği aklına gelmemişti.

Anlaşılan Albert bu gizemli yabancının dikkatini çekmemişti. Eğer öyle olsa şu anda bekleme salonunda halının üzerine serilmiş, yatıyor olurdu. Ama gördüğü manzara çok farklıydı. Yabancının arkasındaki kapı sessizce açılmış ve Albert yavaşça elinde bir iple eşikte belirmişti.Tommy yapma demek için bağırdı, ama çok geç kalmıştı. Albert büyük bir coşkuyla elindeki ilmek atılmış ipi adamın boğazından geçirerek, adamı geriye doğru çekti.

İşte o anda beklenilmeyen oldu. Tabanca büyük bir gürültüyle patladı. Tommy kurşunun kulağının dibinden geçerek arkasındaki duvara saplandığını gördü.

Albert zafer sevinciyle, "Onu yakaladım efendim," dedi. "Kement attım. Boş zamanlarımda kement atma çalışmaları yapıyorum. Bana yardımcı olur musunuz? Adam çok vahşi."

Tommy hemen sadık yardımcısının yardımına koştuysa da içinden bundan sonra Albert'e pek boş zaman bırakmamaya karar verdi.

"Seni aptal seni. Niye polis çağırmadın ki? Senin kahramanlık gösterin yüzünden neredeyse kafamdan vurulacaktım. Vay be! Şimdiye dek hiç böyle bir şeyle karşılaşmadım."

Hevesi halen dinmemiş olan Albert, "iyi de kemendi tam zamanında boynuna geçirdim," dedi. "Vahşi doğada bir kementle neler başarılıyor inanamazsınız."

Tommy, "İyi de biz vahşi doğada yaşamıyoruz ki. Son derece uygar bir şehirde yaşıyoruz. Ve şimdi," diye ekledi yüzükoyun yerde yatan düşmana bakarak, "Seni ne yapacağımıza bakalım." Adamın tek yanıtı anlaşılmaz, tuhaf bir dilde küfretmek oldu.

"Şişşt! Ne dediğini anlamadım ama bir bayanın önünde söylenmemesi gereken bir şeyler söylediğini düşünüyorum. Ondan özür dilemelisin... Miss... özür dilerim, bu kargaşada isminizi unutmuşum."

Kız, "March," dedi. Hâlâ yüzü bembeyaz, şaşkın bir durumdaydı. Ama yine de ilerledi ve aşağılayarak yerde yatan sinir bozucu yabancıya baktı.

"Ne yapacaksınız bu adamı?"

Albert, "Şimdi polis çağırabilirim," dedi.

Ancak Tommy başını kaldırıp da kızın isteksiz baş hareketini fark edince o anda kararını verdi.

"Bu seferlik bağışlayalım. Aslında onu merdivenden aşağıya atmanın zevkini yaşamak isterdim. Belki o zaman bir kadının önünde nasıl konuşulacağını öğrenir."

İpi gevşetti, adamın ayağa kalkmasına yardım etti ve iterek hızla odanın dışına sürükledi.

Dışarıdan tiz çığlıklar, bağrışmalar ve ardından bir patırdı duyuldu. Tommy geri döndüğünde kızarmıştı ama gülüyordu.

Genç kız gözlerini açmış, ona bakıyordu.

"İyice canını yaktınız mı?"

Tommy, "Umarım," dedi. "Ama bu İspanyollar canları acımadan bile bağırmaya hazır oldukları için, insan emin olamıyor. Evet, şimdi isterseniz ofisime geçelim Miss March. Yarım kalan konuşmamıza devam edelim. Bir daha rahatsız edileceğimizi sanmıyorum."

Yardımsever Albert, "Kemendimi her ihtimale karşı hazır bulunduracağım, efendim," dedi.

Tommy sert bir ifadeyle, "Kaldır onu ortadan," diye bağırdı.

Ve kızın peşinden içerideki bürosuna geçti, masasına oturdu ve kıza da oturması için karşısındaki koltuklardan birini işaret etti.

Genç kız, "Söze nereden başlayacağımı bilemiyorum," dedi. "Adamın dediği gibi Nomadic'ts yolcuydum, ilanda bahsettiğiniz Miss O'Hara da yolcular arasındaydı."

Tommy, "Evet," dedi. "Bunu biliyoruz. Ama herhalde siz gemide yaptığı bir şeyi biliyorsunuz ki bu iriyarı adam size engel olmaya çalıştı."

"Size her şeyi anlatacağım. Amerikan büyükelçisi de gemideydi. Bir gün Bay Wilmott'un kamarasının önünden geçerken, bu kadının içeride olduğunu ve tuhaf bir şeyler yaptığını gördüm. Öyle ki ister istemez durdum ve baktım. Kadının elinde bir erkek botu vardı."

Tommy heyecanla, "Bot mu?" diye haykırdı. "Pardon, çok affedersiniz Miss March, siz devam edin."

"Kadın elindeki küçük bir makasla botun astarını kaldırıyordu. Sonra astarın altına bir şey yerleştirdi. Tam o sırada koridorda doktor ve büyükelçinin uşağı göründüler. Kadın onları fark edince kanepeye uzandı ve inlemeye başladı. Orada biraz oyalanınca kadının fenalık geçirme numarası yapmış olduğunu fark ettim. Numarası diyorum, çünkü ilk gördüğümde kadın sağlıklıydı, hiçbir şeyi yoktu. Onları görünce kıvranmaya başladı."

Tommy başını salladı.

"Sonra?" dedi.

"Ondan sonrasını anlatmaktan inanın utanıyorum. Şüphelenmiştim Okuduğum bazı saçma kitapların da etkisiyle onun Bay Wilmott'un botunun içine bomba, zehirli iğne ya da öyle bir şey koymuş olabileceğini düşündüm. Saçma olduğunu biliyorum, ama o an öyle düşündüm. Neyse, bir sonraki geçişimde kabinin boş olduğunu görünce gizlice içeri süzüldüm ve botu kontrol ettim. Botun astarında bir kâğıt vardı. Bu sırada uşağın geldiğini duyunca, yakalanmamak için hemen kâğıt elimde dışarı kaçtım. Kendi kamarama dönünce, kâğıdı açıp baktım. Kâğıtta bir şey yoktu Bay Blunt, yalnızca İncil'den birkaç satır."

"İncil'den birkaç satır mı?" Tommy daha çok şaşırmıştı.

"Daha doğrusu o anda öyle sandım. Bir anlam veremediğim için bunun aşırı dinci bir manyağın işi olduğunu düşündüm. Dolayısıyla da yerine geri koyma gereği duymadım. Düne kadar hiçbir şey düşünmeden sakladım o kâğıt parçasını, sonra dün küçük yeğenime o kâğıttan bir kayık yaptım. Kâğıt suya girince tuhaf bir şeyler oldu, üzerinde bir desen belirdi. Hemen kâğıdı sudan çıkardım, açıp düzelttim. Su gizli mesajın ortaya çıkmasını sağlamıştı. Bu bir tür krokiydi, bir limanın girişi gibi bir şey. Hemen ardından da ilanınızı okudum."

Tommy sandalyesinden fırladı.

"Bu çok önemli bir durum. O krokide önemli bir limanın savunma sistemi gösterilmiş olabilir. O kadın, onu çaldı, sonra izlendiğini fark etti. Kendi eşyalarının arasına saklarsa yakalanacağından korktu ve uygun gizleme yeri olarak büyükelçinin botlarını seçti. Sonra da botun olduğu çantayı aldı, ama kâğıdın alınmış olduğunu gördü. Evet Miss March kâğıt yanınızda, değil mi?"

Kız başını salladı.

"Kâğıt işyerimde. Bond Sokağı'nda bir güzellik salonu işletiyorum. New York merkezli 'Cyclamen' güzellik ürünlerinin temsilcisiyim. Zaten oraya gitmemin nedeni de buydu. Kâğıdın önemli olabileceğini düşünerek kasaya kilitledim. Scotland Yard'a bildirmemiz gerekir mi?"

"Kesinlikle."

"Öyleyse işyerime gidelim, kâğıdı alalım ve doğruca Scotland Yard'a götürelim."

"Bugün öğleden sonra çok işim var Miss March." Tommy bir yandan da çok meşgul bir işadamı havasında saatine bakıyordu.

"Londra Başpiskoposu incelememi istediği çok önemli bir konuyu görüşmek üzere beni bekliyor. Çok ciddi bir sorun, iki rahip ve rahip giysileriyle filan ilgili."

Miss March, "Bu durumda ben yalnız giderim," dedi.

Tommy bunu kabul edemeyeceğini belirtir şekilde elini salladı.

"Neyse, bu durumda Başpiskopos biraz bekleyebilir. Albert'e söylemem gereken bir şeyler var. Şundan emin olun Miss March, bu kâğıt güvenli bir

şekilde Scotland Yard'a teslim edilene dek, gerçek anlamda yaşamınız tehlikede."

Kız şaşkınlık içinde, "Gerçekten öyle mi?" diye sordu.

"Bu yalnızca bir düşünce değil, bundan eminim. Pardon." Masasındaki bloknottan bir kâğıt kopararak üzerine bir şeyler karaladı.

Sonra şapkayla beraber bastonunu aldı ve kıza kendisine eşlik etmeye hazır olduğunu bildirdi. Dış büroda büyük bir ciddiyetle kâğıdı Albert'e uzattı.

"Çok acil bir işim çıktı. Eğer lord gelirse ona durumu açıklarsın. Kâğıtta Miss Robinson için bu konuyla ilgili notlarım var."

"Peki, efendim," diyen Albert de oyuna katıldı. "Düşesin incileri konusu ne oldu, efendim."

Tommy kayıtsızlıkla elini salladı.

"O konu bekleyebilir."

Miss March ile birlikte dışarı çıktılar. Tam merdivenleri yarılamışlardı ki Tuppence ile burun buruna geldiler. Tommy sert bir tavırla, "Yine geç kaldınız Miss Robinson," dedi. "Çok önemli bir işim çıktı."

Tuppence şaşkınlık içinde arkalarından bakakaldı. Sonra da omuz silkip, kaşlarını çattı ve ofise çıktı. Caddeye çıktıklarında hemen bir taksi onlara doğru yanaştı. Tommy tam durması için işaret edecekken birden vazgeçti.

Ciddi bir tavırla, "Yürüme konusunda iyi misiniz Miss March?" diye sordu.

"Evet, ama niye? Taksiye binsek daha çabuk gitmez miydik?"

"Belki fark etmediniz. Taksinin şoförü caddenin biraz ilerisinde kendisini durduran bir müşteriyi reddetti. Bizi bekliyordu. Düşmanlarınız işbaşında. Eğer sizin için fark etmiyorsa, en iyisi Bond Sokağı'na kadar yürümek. Caddeler kalabalık olduğu için bize saldırmayı göze alamazlar."

Genç kız şaşkınlık içinde, "Nasıl isterseniz," dedi.

Batıya doğru yürüyorlardı. Caddeler Tommy'nin dediği gibi kalabalık olduğu için oldukça yavaş ilerliyorlardı. Genç kız şüpheli bir durum fark etmese de Tommy, onu zaman zaman sağa sola çekiyor, arkasına alıyordu.

Birden genç kıza dikkatle baktı.

Sonra içi sızlayarak, şefkatle, "Çok bitkin görünüyorsunuz," dedi. "Biraz önceki olayın şokunu atlatamamış olmalısınız. Gelin şurada oturup, bir fincan kahve içelim. Sanırım bir yudum konyak almayı tercih etmezdiniz."

Kız hafifçe gülümseyerek başını salladı.

Tommy, "O zaman kahvede anlaştık. Artık kahvenin zehirli olma riskini de göze alabiliriz," dedi.

Kahve içerken bir hayli zaman geçirdiler. Sonra tekrar ama bu kez daha hızlı olarak yola koyuldular.

Tommy omzunun üzerinden arkaya bakarak, "Sanırım onları atlattık," dedi.

Cyclamen Şirketi Bond Sokağı'nda uçuk pembe tafta perdeleri olan küçük bir dükkândı. Vitrininde yalnızca bir ya da iki tane yüz kremi ve birkaç sabun vardı.

Cicely March içeri girdi, Tommy de peşinden. Oldukça küçük bir yerdi. Tuvalet malzemelerinin durduğu sol taraftaki tezgâhın arkasında; orta yaşlı, gri saçlı, kusursuz makyajı olan bir kadm vardı. Müşteri ile meşgul olduğu için Cicely March'ın geldiğini fark ettiğini hafif bir baş hareketiyle belli ettikten sonra, o sırada servis yaptığı müşterisiyle ilgilenmeyi sürdürdü.

Müşteri ufak tefek, esmer bir kadındı. Arkası onlara dönük olduğu için yüzü görülmüyordu. Ağır ağır, bozuk bir İngilizceyle konuşuyordu. Sağ taraftaki bekleme salonunda bir kanepe, iki koltuk, birkaç sandalye ve üzerinde çeşitli dergilerin durduğu bir sehpa duruyordu. Orada da iki adam vardı. Bunların sıkıntı içinde eşlerini bekleyen kocalar oldukları anlaşılıyordu.

Cicely March hemen yan taraftaki bir kapıdan içeri girdi ve Tommy'nin de kendisini izlemesi için kapıyı yarı aralık bıraktı. Tommy kapıdan girer girmez kadın müşteri, "Ah yanılmıyorsam bu amigo benim eski bir dostum," diyerek kapıya doğru atıldı ve kapanmaması için ayağını kapının arasına soktu. Bu arada iki adam da ayağa kalkmıştı. Biri kapıya doğru yürüdü, diğeri de tezgâhın arkasındaki kadının yanına giderek bağırmaması için eliyle ağzını kapattı.

Bu sırada kapının arkasında olaylar inanılmaz bir hızla gelişiyordu. Tommy içeri girer girmez, başına bir torba geçirilmiş ve burun delikleri berbat bir kokunun istilasına uğramıştı. Ve aynı anda kafasına bir darbe yemiş, ardından bir kadının çığlığı duyulmuştu.

Tommy gözlerini kırpıştırdı ve önündeki sahneyi görünce hafifçe öksürerek boğazını temizledi. Sağ tarafında birkaç saat önce gördüğü yabancı vardı, bu kez adamın eline kelepçe geçiren ise dükkânın sıkıntılı müşterilerinden biriydi. Tam önünde Cicely March çırpmıyor, kendini ufak tefek esmer kadının kollarından kurtarmaya çabalıyordu. Müşteri kadın başını çevirdiğinde, yüzünü yarı yarıya kapatan eşarbı yere düştü ve Tuppence'ın tanıdık, güzel yüzü ortaya çıktı.

Tommy, ona doğru ilerleyerek, "Aferin sana Tuppence," dedi. "Dur sana yardım edeyim. Sizin yerinizde olsam hiç boşuna çabalamazdım Miss O'Hara, yoksa Miss March dememi mi yeğlerdiniz?"

Tuppence, "Tommy sana Müfettiş Grace'i takdim edeyim," dedi. "Notunu alır almaz Scotland Yard'ı aradım ve Müfettiş Grace ve adamlarıyla buranın kapısında buluştum."

Müfettiş tutukladığı adama bakarak, "Bu adamı yakaladığımız için çok mutlu oldum," dedi. "Uzun zamandır aranıyordu. Açıkçası bu dükkândan şüphelenmek hiç aklımıza gelmemişti, ne de olsa gerçek bir güzellik salonu."

Tommy usulca, "Çok dikkatli olmamız gerekiyordu," dedi. "Büyükelçinin çantasını kim, neden yalnızca birkaç saat için isteyebilirdi? Aynı soruyu bir de tersinden sordum. Ya asıl önemli olan diğer çantaysa? Belki de biri o çantanın birkaç saat için büyükelçinin eşyaları arasında olmasını istemişti. Bu durumda olay aydınlanıyordu. Büyükelçinin diplomatik dokunulmazlığı olduğu için gümrüklerde eşyaları karıştırılmaz. Bir kaçakçılık vakasıyla karşı karşıya olduğumuz anlaşılıyordu. İyi de ne kaçakçılığı? Yükte hafif pahada ağır bir şey olmalıydı. Öncelikle bunun uyuşturucu olabileceğini düşündüm. Sonra büromdaki o komedi sahnelendi. İlanımı görmüşlerdi ve beni saf dışı etmek istiyorlardı. Albert kendi rolünü başarı ile oynayıp, kemendini savururken bu güzel hanımın gözlerindeki tuhaf bir ifade dikkatimi çekti. Yabancı adamın hücumu yalnızca benim ona inanmam için düzenlenmişti. Her şeye inanan çaylak rolünü başarıyla oynadım, onun inanılmaz öyküsüne inanmış gibi davrandım ve beni buraya

getirmesine izin verdim. Tuppence'a gerekli talimatları bıraktıktan sonra yola çıktım. Yolda çeşitli bahanelerle elimden geldiği kadar zaman kaybettim. Böylece size gerekli zamanı kazandırmak istiyordum."

Cicely March donuk, ifadesiz bakışlarla onu süzüyordu.

"Delisiniz siz. Burada ne bulabileceğinizi sanıyorsunuz?"

"Richards'ın çantada banyo tuzu gördüğünü söylediğini anımsıyorum. Size araştırmaya banyo tuzlarından başlamanızı öneririm, müfettiş."

"Çok iyi bir fikir!"

Pembe kutulardan birini masanın üzerine boşalttı. Kız güldü.

"Gerçek değil mi?" dedi. "Sodyum karbonattan başka bir şey değil."

Tuppence, "Kasaya da bakın," dedi.

Köşede ufak bir kasa vardı. Anahtarı kilitteydi. Tommy'nin kasayı açmasıyla birlikte bir sevinç çığlığı duyuldu. Kasanın arka kısmı duvardaki büyük bir gizli oyuğa açılıyordu ve bu oyuğun etrafındaki raflar, dizi dizi teneke banyo tuzu kutularıyla doluydu. Tommy bunlardan birini alarak kapağını açtı. Kutunun üst tarafında pembe banyo tuzu kristalleri vardı ama bunun altı beyaz bir tozla doluydu.

Müfettiş sevinçle haykırdı.

"Buldunuz. Bire bin bahse girerim ki bu saf kokain. Buralarda bir yerden, büyük olasılıkla da West End'den piyasaya sürüldüğünü biliyorduk ama kanıt bulamamıştık. Bu sizin adınıza çok büyük bir başarı, bir zafer, efendim."

Caddeye çıktıklarında Tommy, Tuppence'a dönerek, "Aslında bu Blunt'ın Muhteşem Dedektifleri'nin başarısı," dedi. "Evli bir adam olmak çok güzel. Israrlı tenkitlerinle bana peroksidi gördüğüm anda ayırt etmeyi öğrettin. Artık kimse beni sahte sarı saçlarla aldatamaz. Sen, bana gerçeği sahtesinden ayırt etmeyi öğrettin. Büyükelçiye uygun dille bir mektup yazıp konunun başarıyla çözümlenmiş olduğunu, sorun kalmadığını belirtelim. Evet, sevgili karıcığım, öncesinde sıcak bir çaya ve bol tereyağlı küçük sandviçler yemeye ne dersin?"

17. Bölüm: 16 Numaralı Adam

Tommy ile Tuppence şefin küçük odasındaydılar. Sıcak ve içten övgülerle karşılanmışlardı.

"Başarılarınızı çok takdir ediyorum," dedi. "Sizin sayenizde çok ilginç ve önemli en az beş kişiyi ele geçirme olanağına kavuştuk ki onlardan da bizim için çok değerli bilgiler alabildik. Bu arada güvenilir bir kaynaktan aldığım bilgiye göre Moskova merkezdekiler, ajanlarından birinden rapor alamadıkları için alarma geçmişler. Sanırım aldığımız tüm önlemlere rağmen, benim dağıtım merkezi olarak adlandırdığım Theodore Blunt'ın Uluslararası Dedektiflik Bürosu'nda bir şeylerin yolunda gitmediğinden şüphelenmeye başladılar."

Tommy, "Ne yapalım?" dedi. "Er geç onların da tökezleyeceği belliydi."

"Dediğiniz gibi, bizim de umudumuz buydu. Ama ben biraz endişeliyim Bayan Tommy için."

Tommy, "Ben onu korurum," derken Tuppence da aynı anda ayağa fırlayarak, "Ben kendimi korurum," dedi.

Bay Carter, "Hımm," dedi. "Kendinize aşırı güvenmek ikinizin de en karakteristik özelliği. Bu insanüstü becerikliliğin zekâdan rnı, yoksa bir ölçüde de olsa şanstan mı kaynaklandığı konusunda tam bir şey söyleyemeyeceğim. Bildiğim bir şey varsa şansın her zaman yaver gitmeyeceği. Ama yine de bu konuyu sizinle tartışmayacağım. Deneyimlerime dayanarak Bayan Tommy'den birkaç hafta işlerin dışında kalmasını istemenin hiçbir yararı olmayacağını biliyorum."

Tuppence coşkuyla başım sallayarak, bunu onayladığını belirtti.

"Bu durumda yapabileceğim tek şey size elimden geldiğince bilgi vermek. Bu konuyla ilgilenmek üzere Moskova'dan buraya özel bir ajanın gönderilmiş olduğuna inanmak için geçerli nedenlerimiz var. Hangi isim altında seyahat ettiğini ya da buraya ne zaman geldiğini ya da geleceğini de bilmiyoruz. Ama onun hakkında az da olsa bazı bilgiye sahibiz. Savaşta hiç ummadığımız bir yerde her şeyi birbirine katmış, bizi çok zor duruma düşürmüştü. Kendisi Rusya doğumlu, dil öğrenme konusunda olağanüstü

bir yeteneğe sahip. Kendi anadili dahil yaklaşık yarım düzine dili anadili gibi konuştuğunu biliyoruz. Bildiği dilleri o kadar kusursuz kullanıyor ki o ülkenin insanlarından ayırt edilmesi olanaksız. Kılık değiştirmekte de usta. Ve akıl almayacak derecede zeki. Kod numarası 16, öyle anılıyor.

"Ne zaman ve nerede bilmiyorum ama ortaya çıkacağından eminim. Şunu da belirteyim: Bay Theodore Blunt'ı şahsen tanımıyor, bunu biliyoruz. Sanırım ofisinize gelip, sizden bir davada ona yardımcı olmanızı isteyecek, bu arada da bazı parolalarla sizi

test edecek. Bildiğiniz gibi ilk parola 16 numara. Bu sayının yanıt olarak bir cümlenin içinde kullanılması gerekiyor. İkinci parola ki bunu yeni öğrendik; Manş'ı geçip geçmemiş olduğunuza ilişkin bir soru olacak. Yanıt şu: 'Geçen ayın 13'ünde Berlin'deydim.' Şimdilik tüm bildiğimiz bu. Umarım doğru yanıtları verir onun güvenini kazanırsınız. Şüphelense bile fark etmemiş görünün, oyunu sürdürün. Oyuna gelmiş, inanmış gibi görünse bile her an tetikte olun, bir an bile boş bulunmayın. Unutmayın ki çok zeki ve rahatlıkla ikili oynayabilir ve bu konuda sizden çok daha iyi. Yine de sizin sayenizde onu ele geçirebileceğimi umuyorum. Bugünden başlayarak ek önlemler aldım. Dün gece ofisinize bir diktafon yerleştirildi. Böylece hemen alt katınızdaki bir odaya yerleştirdiğim adamım büronuzda geçen her konuşmayı dinleyecek. Sonuçta olası bir tehlike ortaya çıktığında en kısa zamanda haber alıp, hem sizi, hem de karınızı güvence altına alma olanağına kavuşacağım. Tabii bu arada istediğim adamı da ele geçirmiş olacağım."

Birkaç ilave talimat ve genel olarak taktiklerin konuşulmasının ardından genç Beresford'lar oradan ayrılarak doğruca Blunt’ın Muhteşem Dedektifleri'nin ofisine döndüler.

Tommy saatine bakarak, "Geç kaldık," dedi. "Saat on iki olmuş. Şef ile konuşurken ilginç bir iş kaçırmadığımızı umarım."

Tuppence, "Genel anlamda," dedi. "Hiç de fena değildik. Geçen gün liste yaptım. Dörtlü bir cinayet olayını çözdük, bir kalpazan çetesini suçüstü yakaladık, kaçakçıları ortaya çıkardık."

Tommy, "İki çete," diye söze karıştı. "Başardık. Bundan dolayı çok mutluyum. "Çete" sözcüğü bana daha profesyonelmiş gibi geliyor."

Tuppence parmakları ile sayarak konuşmaya devam ediyordu.

"Bir mücevher hırsızlığı, iki kez ölüm tehlikesi, bir kaybolan kadın, hazine avıyla genç bir kızı dertlerinden kurtardık, çürütülemez görünen kanıtı çürüttük, filan. Yalnızca bir kez başarısız olduk, kendimizi aptal durumuna düşürdük. Sonuç olarak, çok iyiydik. Düşününce, biz gerçekten çok zekiyiz."

Tommy, "Sen zaten hep böyle düşünürsün," dedi. "İçimden bir ses birkaç tanesini çözmemizde şansın payının büyük olduğunu söylüyor."

"Saçmalama. Hepsini beynimizin küçük gri hücrelerini kullanarak çözdük."

"Neyse, seni bilmem ama bir defasında kurtulmamı şansıma borçlu olduğum kesin. Albert'in kement attığı gün. Neredeyse vuruluyordum. İyi de Tuppence neden böyle her şey bitmiş gibi konuşuyorsun?"

"Öyle de ondan. Bu bizim son işimiz olacak. Bu hep böyledir. Süper casusu yakalayıp içeri attılar mı, büyük dedektifleri emekliye ayırırlar. Bahçeleriyle uğraşmaya, sebze üretmeye ya da arı yetiştirmeye gönderirler. Hep aynı şey."

"Yoruldun mu?"

"Evet, sanırım yoruldum. Ayrıca şimdiye dek hep şanslıydık, ama artık bunun değişebileceğini hissediyorum."

"Şanstan söz edene bak!"

O sırada Uluslararası Dedektiflik Bürosu'nun bulunduğu binanın araba yoluna girmişlerdi. Tuppence yanıt vermedi. Albert görevinin başındaydı. Boşluğu denge çalışmaları yaparak değerlendiriyordu; cetveli burnunun üzerinde dengede tutmaya çabalayıp duruyordu.

Bay Blunt, onun bu davranışından hoşlanmadığım belirtir şekilde kaşlarını çatarak kendi ofisine geçti. Şapkasını ve paltosunu çıkarıp rahatladıktan sonra da klasik dedektif romanlarının durduğu dolaba gitti ve kapağını açtı.

Tommy, "Seçim şansım giderek azalıyor," diye mırıldandı. "Bugün kime öykünmeliyim acaba? Model olarak kimi seçsem?"

Birden Tuppence sesindeki sert tonlamayla şaşkınlık içinde döndü.

"Tommy," dedi Tuppence. "Bugün ayın kaçı?"

"Dur bakayım... on biri. Niye sordun?"

"Takvime bak."

Duvarda asılı duran takvimde ayın on altısı olduğu görünüyordu. Hem de cumartesi. Halbuki o gün pazartesiydi.

"Tanrım, bu çok saçma! Albert fazla yaprak koparmış olmalı. Dikkatsiz çocuk."

Tuppence, "Onun yaptığını hiç sanmıyorum," dedi. "Ama yine de soralım."

Albert bu sorular karşısında çok şaşırdı. Yalnızca iki yaprak, cumartesi ve pazarın yapraklarını kopardığından emindi. Sözünün doğruluğunu kâğıt kesme makinesindeki parçalar da kanıtlıyordu. Diğer yapraklar ise kâğıt sepetindeydiler.

Tommy, "Düzenli ve metodik bir suçlu," dedi. "Albert bu sabah buraya gelen biri oldu mu? Örneğin yeni bir müşteri?"

"Yalnızca bir kişi efendim."

"Nasıl bir adamdı?"

"Adam değildi ki efendim. Kadındı. Bir hastabakıcıydı. Israrla sizi görmek istediğini belirtti. Siz gelene kadar bekleyebileceğini belirtti. Onu sekreter odasına aldım. Orası daha sıcak oluyor."

"Tabii oradan da sen görmeden benim odama girmiştir. Burada ne kadar kaldı?"

"Yaklaşık yarım saat kadar. Bugün öğleden sonra tekrar geleceğini söyledi. Anaç bir havası vardı.

"Anaç tavırlıymış, laf, öf Albert, çık dışarı."

Tommy, "Tuhaf bir başlangıç," dedi. "Çok gereksiz bir şey. Bizi germeye çalışıyor. Umarım şöminenin içine bomba filan yerleştirmemiştir."

Kontrol edip, bir şey olmadığından emin olduktan sonra masasına dönerek Tuppence'a baktı.

"Mon ami," dedi. "Çok ciddi bir durumla karşı karşıyayız. 4 numarayı anımsıyorsun, değil mi? Fransa'nın güneyinde, Dolomites'lerde onu patlayıcı maddelerin yardımı ile aynen yumurta kabuğu gibi paramparça

etmiştim, bien entendu *(İyi serilmişti. (Pul gibi yere yapışmak.))* Ama ölmemişti, bu üstün yetenekli caniler zaten hiçbir zaman ölmezler ki. O Büyük 4 ile bu 16 numara aynı kişi, anlıyor musun dostum?"

Tuppence sevinçle, "Fevkalade," dedi. "Hemen anladım, şu anda büyük Hercule Poirot'yu oynuyorsun, değil mi?"

"Kesinlikle. Gerçi bıyığım yok ama bir sürü küçük gri hücrelerim var."

Tuppence, "İçimden bir ses, bu serüvenin adı 'Hastings'in Zaferi' olacak, diyor."

"Asla olamaz. Uygun değil. Aptal dost her zaman aptal dost olarak kalmalıdır. Bu gibi konulara kesinlikle sadık kalmak gerekir. Sahi mon ami şu saçlarını yandan ayıracağına ortadan ayıramaz mısın? Hem simetrik değil, hem de acınacak halde."

O anda Tommy'nin masasının üzerindeki zil acı acı çaldı. Tommy'de anlaştıkları şekilde işaret verdi. Çok geçmeden Albert elinde bir kartvizit ile içeri girdi.

Tommy alçak sesle, "Prens Vladiroffsky," diye okudu. Tuppence'a baktı. "Acaba... içeri al, Albert."

Orta boylu, kumral sakallı ve yaklaşık otuz beş yaşlarında genç bir adam içeri girdi.

Kusursuz bir İngilizce ile, "Bay Blunt ile mi görüşüyorum?" diye sordu. "Bana sizi ısrarla önerdiler. Benim için bir olayı aydınlığa kavuşturmayı kabul eder misiniz?"

"Eğer bana ayrıntıları verebilirseniz."

"Elbette. Konu bir arkadaşımın kızı ile ilgili. On altı yaşlarında bir kız. Olası bir skandaldan çekiniyor da, anlıyorsunuz değil mi?"

Tommy, "Sayın prens," dedi. "Biz bu işi on altı yıldır yapıyoruz ve şimdiye kadar bu yönde hiçbir şikâyet almadık."

Bir an ziyaretçinin gözlerinde bir kıvılcımın parlayıp söndüğünü fark etti. Eğer öyleyse bunu atlatmışlardı.

"Sanırım şubeleriniz vardır, Manş'ın öbür tarafında?"

"Elbette. Aslında," Bundan sonraki cümleyi çok düşünerek söylermiş gibi bir hava takındı. "Daha geçen ayın on üçünde Berlin'deydim."

Yabancı derin bir soluk alarak, "Bu durumda bu küçük oyunu bir kenara bırakıp, dostumun kızı konusundan vazgeçebiliriz," dedi. "Benim kim olduğumu biliyorsunuz değil mi? Geleceğimin size bildirilmiş olduğunu anlıyorum."

Tommy duvardaki takvimi işaret etti.

"Evet, kesinlikle."

"Dostlarım, buraya bazı konuları araştırmak için geldim. Neler oluyor?"

Daha fazla sessiz kalmaya dayanamayan Tuppence, "İhanet," dedi.

Rus, bakışlarını ona yöneltti ve kaşlarını kaldırdı.

"Ah demek öyle," dedi. "Ben de aynı şeyi düşünmüştüm Sergius mu?"

Tuppence aynı arsız tavırla, "Öyle olduğunu düşünüyoruz," dedi.

"Bu beni şaşırtmadı. Peki ya siz? Sizden şüphelenmiyorlar mı?"

Tommy, "Sanmam," dedi. "Bu arada bir sürü gerçek dedektiflik çalışması yaptık."

Rus ajan başını salladı.

"Bu çok akıllıca. Ama yine de benim buraya gelmem doğru olmaz. Şu an için Blitz'de kalıyorum. Marise'i alacağım, Marise'ti, değil mi?"

Tuppence başını salladı.

"Buradaki adı?"

"Oh, Miss Robinson."

"Neyse Miss Robinson, şimdi benimle Blitz'e gelip orada öğlen yemeği yiyeceksiniz. Saat üçte merkezde buluşuruz. Anlaşıldı mı?" derken Tommy'ye bakıyordu.

"Tamam," diyen Tommy adı geçen merkezin neresi olduğunu çok merak ediyordu.

Aslında bu 'merkezin' Bay Carter’ın keşfetmeye can attığı yer olduğundan da emindi.

Tuppence ayağa kalkarak leopar kollu, siyah kürk mantosunu giydi. Sonra prens ile yola çıkmaya hazır olduğunu bildirdi. Beraberce çıkıp gittiler. Tommy onların ardından bakarken karmaşık duygular içinde ağzı açık kalakalmıştı. Ya diktafon bozulduysa? Ya gelen gizemli hastabakıcı bir şekilde bunu fark edip işe yaramaz duruma getirdiyse? Kafası karmakarışıktı.

Hemen telefona sarılarak bir yeri aradı. Biraz bekledikten sonra beklediği tanıdık sesi duydu.

"Her şey yolunda. Hemen Blitz'e gel."

Beş dakika sonra Bay Carter ile Tommy, Blitz'in Palmiye salonunda oturuyorlardı. Bay Carter kendinden emin ve rahattı.

"Olağanüstü bir iş başardınız. Prens ile küçük hanım lokantada yemek yiyorlar. Adamlarımdan ikisini oraya garson olarak yerleştirdim. Şüphelense de şüphelenmese de bu kez onu iyice kıstırdık, bundan eminim. Yukarıda iki adamım odasını kontrol altında tutuyor, çok daha fazlası da dışarıda nereye giderse gitsin izlemek için hazır bekliyor. Her hareketini izliyoruz. Hiç endişelenmeyin, karınız güvende. Hiçbir risk söz konusu değil."

Zaman zaman gizli servis elemanları geliyor, gelişmeleri bildiriyorlardı. İlk gelen bir garsondu; onların siparişlerini aldı, ikinci gelense; son modaya uygun giyinmiş bir delikanlı.

Bay Carter, "Dışarı çıkıyorlar," dedi. "Eğer oturmak için buraya gelirlerse sütunun arkasına geçeriz. Ama ben eşinizi yukarı süitine çıkaracağını sanıyorum. Ah işte tahminimde yanılmadım."

Tommy oturduğu yerden karısı ile Rus ajanının asansöre binmelerini izledi. Dakikalar geçiyor, Tommy'nin huzursuzluğu artıyordu.

"Efendim sizce de, yani o süitte yalnız..."

"Hiç endişelenmeyin, adamlarımdan biri içeride, divanın arkasına saklanmış durumda."

Bu sırada bir garson lobiden geçerek, Bay Carter’ın yanına geldi.

"Yukarıya çıktıkları bilgisini almıştık efendim, ama yukarı gelmediler. Bir şey yapmamız gerekiyor mu?"

Bay Carter o anda yerinden sıçrayarak, "Ne?" diye bağırdı. "Asansöre bindiklerini kendi gözümle gördüm." Saatine baktı. "Tam dört buçuk dakika oldu. Hâlâ yukarı çıkmadılar mı?"

Asansöre koşarak, henüz aşağı inen asansördeki görevliye sordu:

"Biraz önce kızıl sakallı bir beyle, genç bir hanımı ikinci kata çıkardınız, değil mi?"

"İkinci kata değil. Beyefendi üçüncü kata çıkmak istedi, efendim."

"Tanrım!" Şef heyecan içinde asansöre bindi ve Tommy'ye de gelmesini işaret etti.

"Lütfen bizi üçüncü kata çıkarın."

Alçak sesle, "Bunu anlayamıyorum," dedi. "Ama sakin olun. Otelin tüm çıkışları tutulmuş durumda, sürekli kontrol altında. Ayrıca her olasılığa karşın üçüncü kata da bir adamımı yerleştirmiştim. Aslında her katta adamım var. Gördüğünüz gibi korkulacak bir şey yok, işi şansa bırakmadım."

Asansör üçüncü katta durunca, hemen inip koridorun diğer ucuna doğru yürüdüler. Yarı yolda garson kılığında biri yanlarına geldi.

"Sorun yok şef! 318 numaradalar."

Carter rahat bir soluk aldı.

"Tamam. Başka çıkış var mı?"

"Orası bir süit, yalnızca bu koridora açılan iki kapısı var. Kapılardan herhangi birinden çıksalar merdivene ya da asansörlere gitmek için önümüzden geçmeleri gerekiyor."

"O zaman sorun yok. Aşağıya telefon edip, o dairede kimin kaldığını öğren."

Garson bir iki dakika sonra geri geldi.

"Detroit'ten Bayan Cortlandt Van Snyder adlı biri."

Bay Carter derin düşüncelere dalmıştı.

"İşte bu çok ilginç! Acaba bu Bayan Van Snyder suç ortağı mı, yoksa..."

Cümlesini yarıda kesti ve birden sordu.

"İçeriden herhangi bir ses duyuluyor mu?"

"Hayır. Ama kapılar çok kaim. Duyulması çok güç."

Bay Carter ansızın karar verdi.

"Ben bu işten hiç hoşlanmadım. İçeriye giriyoruz. Aşağıdan otelin ana anahtarını alın."

"Peki efendim."

"Hemen Evans ve Clydesly'yi de çağırın."

Gelen iki kişiden de destek alarak süitin kapısına yaklaştılar. Birinci adam kapıyı anahtarla sessizce açtı.

Kendilerini küçük bir holde buldular. Sağ taraftaki banyonun kapısı açıktı. Tam karşılarında oturma odası vardı. Sol taraftaki odadan astımlı biri soluk almaya çalışıyormuş gibi boğuk, hafif bir ses geliyordu. Bay Carter kapıyı iterek açtı ve içeri girdi.

Burası çift kişilik bir yatak odasıydı. Geniş yatağın üzerine gül renginde, altın sim işlemeli bir örtü serilmişti. Yatağın üzerinde elleri, ayakları bağlanmış, dehşet içinde gözleri yuvalarından fırlamış bir kadın vardı. Kadının ağzı bir tıkaçla kapatılmıştı.

Bay Carter'ın işareti üzerine adamlar daireyi araştırmaya başladılar. Yatak odasına ise yalnızca Tommy ile şef girdiler. Carter kadının bağlarını çözmek için yatağın üzerinde eğildiği sırada, gözleriyle de odayı tarıyordu. Amerika'dan geldiği anlaşılan çok sayıda valiz dışında oda boştu. Rus'tan da Tuppence'tan da tek bir iz yoktu.

Birkaç dakika sonra garson kılıklı ajan içeriye gelerek, diğer odaların da boş olduğunu bildirdi. Tommy pencereye gitti, açtı ve hüsranla başını salladı. Balkon yoktu, yalnızca aşağı caddeye bakan ufak bir pencere çıkıntısı.

Carter sert bir tonda, "Bu odaya girdiklerinden emin misiniz?" diye sordu.

"Kesinlikle... zaten," diyen adam yatağın üzerindeki kadını işaret etti. Carter cebindeki çakı ile kadının ağzındaki eşarbı ve kollarındaki ipleri kesti. Zavallı Amerikalı kadının korkudan dili tutulmuştu. Kadının olayın

ilk şokunu atlatması için biraz bekleyen şef daha sonra yumuşak ve anlayışlı bir tonda sordu.

"Lütfen bana neler olduğunu anlatır mısınız?"

"Oteli mahkemeye vereceğim. Bu akıl almaz bir rezalet! Tam soğuk algınlığı ilacımı alacağım sırada adamın biri arkamdan saldırdı, burnumun dibinde küçük bir şişe kırdı. O anda kendimi kaybetmişim. Kendime geldiğimde burada bağlı yatıyordum. Tanrım! Mücevherlerim ne oldu? Hepsini almış, değil mi?"

Bay Carter soğuk bir ifadeyle, "Mücevherleriniz burada, güvende," dedi. Sonra eğilip yerden bir şey aldı. "Adam üzerinize atıldığı sırada burada, şu anda benim durduğum yerde mi duruyordunuz?"

Bayan Van Snyder, "Evet," dedi.

Bay Carter'ın yerden aldığı ince bir cam parçasıydı. Kokladıktan sonra Tommy'ye uzattı.

"Etil klorid," dedi. "Ani etkili anastezik. Baygınlığı bir iki dakikadan fazla sürmez. Bayan Van Snyder herhalde siz içeriye girdiğiniz zaman o da buradaydı, öyle değil mi?"

"Ben de size bunu anlatmaya çalışıyorum anlamıyor musunuz? Onun gittiğini görüp de bir şey yapamamak beni deli etti."

Bay Carter sert bir ses tonuyla, "Gitmek mi?" diye sordu. "Nereden?"

Kadın tam karşılarındaki duvarı işaret ederek, "Şuradaki kapıdan," dedi. "Yanında bir de kız vardı, ama kız sanki uyuşturucu almış gibi kendinden geçmişti."

Carter soran gözlerle adamlarını süzdü.

"Bu kapı yan daireye açılıyor efendim, çift taraflı ama her iki yandan da kilitli."

Bay Carter kapıyı dikkatle inceledi. Sonra yeniden yatağa yaklaştı.

"Bayan Van Snyder hâlâ adamın bu kapıdan çıktığı konusunda ısrar ediyor musunuz?"

"Evet dedim ya. Hem neden olmasın?"

Soğuk bir ses tonuyla, "Çünkü kapı bu taraftan kilitli," diyen Bay Carter bu arada kapının kolunu yokluyordu.

Bayan Van Snyder'ın yüz ifadesinden çok şaşırdığı anlaşılıyordu.

Bay Carter, "Eğer biri kapıyı onun arkasından kilitlemediyse bu olanaksız. Buradan çıkmış olamaz," dedi.

Ve o anda odaya giren Evans'a döndü.

"Bu süitin bir yerinde saklanmamış olduklarından eminsin, değil mi? Başka ortak kapı yok, değil mi?"

"Hayır, efendim, bundan eminim."

Carter bakışlarını odada gezdirdi. Büyük gardırobu açtı, perdelerin arkasına, yatağın altına baktı. Ve sonra birden bir şey düşünerek, Bayan Van Snyder'ın bütün itirazlarına rağmen kadının büyük giysi sandığını açtı ve içindekileri boşaltmaya başladı.

Aynı anda süitin bağlantı kapısını inceleyen Tommy bağırdı.

"Gelin buraya, bakın efendim. Buradan çıkmışlar."

Kilidin dili öylesine ustalıkla içeri çekilip, yerine yerleştirilmişti ki kesinlikle kilitli izlenimi uyandırıyordu. Halbuki kilitli değildi, yalnızca çekilmişti.

Tommy, "Kapı açılmıyor, çünkü diğer taraftan sürgülenmiş," dedi.

Bir dakika sonra yeniden koridordaydılar. Garson elindeki maymuncukla yan odanın kapısını açtı. Burası boştu. Ara kapının aynı şekilde kapatılıp, sürgülenmiş olduğunu gördüler, anahtarsa kapının üstündeydi. Odada ne Rus ajanından, ne de Tuppence'dan eser vardı. Bu odanın yandaki odaya açılan başka bir kapısı da yoktu. Yalnızca koridora açılan tek bir kapısı vardı.

Garson ısrarla, "Çıksalardı kesinlikle görürdüm," dedi. "Onları görmemem mümkün değil. Çıkmadıklarına yemin ederim."

Tommy, "Lanet olsun!" diye bağırdı. "Kuş olup da uçmadılar ya."

Carter yeniden sakinleşmişti, düşünüyordu.

"Aşağıya telefon edip burada, son kimin kaldığını ve ne zaman ayrıldığını öğrenin."

Onlarla birlikte gelen Evans, Clydesly'yi diğer dairede nöbetçi bırakarak denileni yaptı. Kısa bir süre sonra telefon ahizesini yerine bırakarak açıkladı:

"Yatalak bir Fransız delikanlı, Mösyö Paul de Vareze kalmış. Yanında bir de hastabakıcı varmış."

O anda garson kılığındaki gizli servis elemanının çığlığı duyuldu. Sapsarı kesilmişti.

"Felçli delikanlı, hastabakıcı," diye kekeledi. "Koridorda yanımdan geçtiler. Daha önce de birçok kez gördüğüm için şüphelenmek aklıma bile gelmedi."

Bay Carter, "Aynı insanlar olduğundan emin misin?" diye bağırdı. "Emin misin? Dikkatle baktın mı?"

Adam başım salladı.

"Şöyle bir baktım. Ben diğerlerini, yani sakallı adamla kızı beklediğim için çok dikkat ettiğimi söyleyemem."

Bay Carter homurdandı.

"Elbette. Onlar da bunu biliyorlardı, kullandılar."

Tommy birden haykırarak eğildi ve divanın altından bir şey çıkardı. Bu, siyah bohçayı andırır bir şeydi. Aslında bunun Tuppence’ın o gün giydiği siyah manto olduğunu anladı. İçinden Tuppence’ın o gün giymiş olduğu giysileri, şapkası ve kızıl bir takma sakal çıktı.

"Şimdi anlaşılıyor," dedi hüzünle. "Yakaladılar onu, Tuppence'ı ele geçirdiler. O Rus şeytan bizimle oyun oynadı. Felçli çocukla hastabakıcı suç ortaklarıydı. Birkaç gün burada kalarak otel personelinde göz alışkanlığı oluşturdular. Adam yemek sırasında izlendiğini fark etmiş ve bu planını yürürlüğe koymuş olmalı. Belki de kilitte düzeneği ayarladığı sırada, yan odanın boş olacağını sanıyordu. Neyse sonuçta yan odadaki kadını etkisiz hale getirmeyi başardı ve Tuppence'ı buraya getirdi. Zaten her şey hazırdı. Tuppence'a felçli çocuğun giysilerini giydirip, tekerlekli sandalyeye oturttu. Kendisi de kılık değiştirdi. Ve güvenle dışarı çıkmayı başardı. Tabii giysilerin de saklanması gerekiyordu. Ama hâlâ anlayamadığım bir şey var, Tuppence’ın bütün bunlara boyun eğmesini nasıl sağladı?"

Carter, "Ben anladım," dedi. "Halının üzerinden parlak metal bir şey aldı. "Burada bir şırınga var. Onu uyuşturmuştu."

Tommy, "Aman Tanrım," diye inledi. "Herif burnumuzun dibinden kaçıp gitti."

Carter hemen, "Bundan henüz emin değiliz," dedi. "Biliyorsun, bütün çıkışlar tutulmuştu."

"Sakallı bir adam ve genç bir kadına karşı. Felçli bir çocuk ve hastabakıcısına karşı değil. Şimdiye kadar otelden çoktan ayrılmışlardır."

Kısa bir soruşturma sonunda felçli çocuk ile hastabakıcısının beş dakika önce bir taksi ile otelden ayrıldıklarını öğrendiler.

Bay Carter, "Buraya bak, Beresford," dedi. "Tanrı aşkına kendini topla. Karını bulmak için her şeyi yapacağımı biliyorsun. Ben şimdi büroma dönüyorum. Beş dakikaya kalmaz bölümdeki herkes onları aramak için işe koyulmuş olacak. Onları bulacağız. İnan bana."

"Acaba? Gerçekten inanıyor musunuz buna? Adam şeytan gibi. Bu Rus, gerçek bir şeytan. Şu yaptığına bakın. Elinizden geleni yapacağınızdan eminim. Dua edelim ki geç kalmamış olalım. Bizi fena atlattı."

Blitz'den çıkınca nereye gittiğini bilmeden kör gibi yürüdü. Aptallaşmış gibiydi. Sanki eli ayağı yerden kesilmişti. Nereyi arayacaktı? Ne yapacaktı?

Green Park'a giderek oradaki bir banka oturdu. Bankın diğer ucunda başka birinin oturmakta olduğunu fark etmemişti. Tanıdık bir ses, "Efendim, bir dakika, cüretimi bağışlarsanız," deyince kendine geldi ve başını kaldırdı.

"Merhaba Albert."

"Olanları biliyorum, umutsuzluğa kapılmayın."

"Umutsuzluğa kapılmayın. Bunu söylemesi kolay."

"Biraz düşünün, efendim. Blunt’ın Muhteşem Dedektifleri şimdiye dek hiç yenilmediler. Eğer beni bağışlarsanız, bu sabah Bayan Blunt ile konuşmalarınıza kulak misafiri oldum. Poirot ve küçük gri hücreleri. Siz de küçük gri hücrelerinizi kullanın ve ne yapabileceğinize bakın."

"Küçük gri hücreleri kullanmak filan, bunlar romanlarda olur evlat. Boş ver sen bunlara."

Albert inatla, "Bence Bayan Blunt'ı saf dışı bırakmak öyle kolay yapılacak şey değil. Onun nasıl bir insan olduğunu siz benden çok daha iyi bilirsiniz, efendim. Küçük köpekler için aldığınız o lastik kemikler gibi, kesinlikle aşınmaz, yok edilemez."

Tommy, "Albert," dedi. "Beni güldürme."

"Öyle ise küçük gri hücrelerinizi kullanın artık, efendim."

"Çok inatçı bir adamsın Albert! Aptalı oynayarak bizi çok iyi oyaladın. Neyse, bir deneyelim: Önce metodik olarak bir durum değerlendirmesi yapalım. Tam ikiyi on geçe bizimkiler asansöre bindi. Beş dakika sonra asansör görevlisiyle konuştuk, durumu öğrenip üçüncü kata çıktık. Diyelim ki ikiyi on dokuz geçe Bayan Van Snyder’ın odasına girdik. Evet, burada üzerinde durmamız gereken önemli ne bulduk?"

Bir sessizlik oldu. Akıllarına gelen önemli bir nokta yoktu.

Albert birden gözleri parlayarak, "Odada sandığa benzer bir şey var mıydı?" diye sordu.

Tommy, "Mon ami," dedi. "Paris'ten henüz dönmüş Amerikalı bir kadının psikolojisini bilmez misin? Odada en azından yirmi sandık... valiz vardı."

"Demek istediğim şu ki sandık istenilmeyen bir cesedi gizlemek için en ideal yerdir... tabii illa ceset olması gerekmez, baygın olması yeterli."

"İçine ceset girebilecek büyüklükte olan iki tanesini aradık. Kronolojik olarak sırada ne var?"

"Atlatıldınız... Bayan Blunt ve hastabakıcı kılığındaki haydut koridorda garsonun önünden geçip gittiler."

"Bu biz yukarı çıkmadan hemen önce olmuş olmalı. Bizimle yüz yüze gelmekten kıl payı kurtulmuş olmalılar. Adam hızlı davranmış, ama dur bir dakika... Ben."

Birden sustu.

"Ne oldu, efendim?"

"Dur mon ami. Aklıma bir şeyler geldi. Zaten Hercule Poirot' nun aklına da bu gibi şeyler hep son dakikada gelir. Eğer öyleyse, eğer öyleyse, Tanrım, umarım zamanında yetişirim."

Koşarak parktan çıktı. Albert de hemen peşindeydi. Soluk soluğa koşarken, "Ne oldu efendim?" diye sordu. "Anlayamadım."

"Böylesi daha iyi. Bilmemelisin. Hastings de zaten hiçbir zaman bilemez. Eğer senin de küçük gri hücrelerin benimkiler gibi çalışsaydı, bu oyunun zevki kalır mıydı? Saçmalıyorum, ama elimden farklı bir şey yapmak gelmiyor. Albert, sen çok akıllı bir çocuksun. Tuppence'ın, senin benim gibi on tanesini cebinden çıkaracağını biliyorsun."

Tommy soluk soluğa, koşarak otele girdi. Hemen Evans'ı buldu ve onu bir köşeye çekip aceleyle bir şeyler söyledi. Sonra beraberce asansöre bindiler. Albert de yanlarındaydı.

Tommy, "Üçüncü kat," dedi.

318 numaralı odanın kapısında bir an durdular. Evans maymuncuğu çıkardı ve hemen kullandı. Hiçbir şey söylemeden, uyarmadan doğruca Bayan Van Snyder'ın odasına daldılar. Kadın hâlâ yatağın üzerinde yatıyordu, ama uzun bir sabahlık giymişti. Onları görünce şaşırdı.

Tommy nazikçe, "Kapıyı çalmadan girdiğimiz için çok özür dilerim," dedi. "Ama karımı istiyorum. O yataktan kalkar mısınız lütfen?"

Bayan Van Snyder, "Delirdiniz mi siz?" diye bağırdı.

Tommy, "Çok artistik," dedi. "Ama artık işe yaramaz. Yatağın altına baktık ama içine bakmadık. Çocukken saklanmak için ben de orayı kullanırdım. Bazanın içine, boylu boyunca uzanırdım. Şu elbise sandıklarının hepsi aslında ceset saklamaya uygundu, kullanılabilirdi. Ama biz beklediğinizden hızlı davrandık. Tuppence'ı bayıltmanız, yatağın içine saklamanız, yan odadaki suç ortaklarınız tarafından ağzınızın tıkanıp, bağlanması. O anda bu öyküyü kesinlikle yuttuğumuzu itiraf etmeliyim. Ama olayları bir düzen ve metot içinde düşününce, bir kızı bayıltmak, onu felçli bir çocuk kılığına sokmak, başka bir kadını bayıltıp, ağzını tıkamak ve bayılmak, kendi kılığını değiştirmek, bütün bunlar bir kişinin beş dakika içinde yapabileceği şeyler değil. Fiziksel anlamda olanaksız. Felçli çocuk ve hastabakıcı yemdi. Biz onları izleyecektik ve Bayan Van Snyder da

kurban rolü yapacaktı. Evans lütfen hanımın yataktan kalkmasına yardım eder misiniz? Tabancanız var değil mi? Güzel."

Kadın avaz avaz bağırırken, Evans, onu yataktan çekip aldı. Tommy hemen çarşafları yana çekip, şilteyi kaldırdı. Yatağın altında Tuppence sapsarı bir yüz ve kapalı gözlerle yatıyordu. Tommy ilk anda onun öldüğünü düşündü, ama sonra göğsünün hafif hafif kalkıp indiğini gördü. Baygındı... ölü değildi.

Sonra Albert ile Evans'a döndü.

"Şimdi beyler," dedi. "Şimdi de son perde!'

Birden Bayan Van Snyder'ın saçlarına yapıştı ve kadının saçları elinde kaldı.

Tommy, "Aynen düşündüğüm gibi," dedi. "16 Numara."

Tuppence yarım saat kadar sonra gözlerini açtığında, Tommy ile doktorun üzerine eğilmiş olduğunu gördü.

Son çeyrek saatte oldukça kötü anlar geçirmişlerdi ama sonunda doktor her şeyin yolunda olduğundan emin olduğunu müjdeledi.

Tommy, "Mon ami Hastings," dedi, "Hayata döndüğüne ne kadar sevindiğimi bilemezsin."

"16 Numara'yı yakaladık mı?"

"Evet, onu bir kez daha unufak ettim. Artık Carter'ın elinde. Küçük gri hücreler. Bu arada Albert'in de çok yardımı oldu."

"Anlat bana."

Tommy, ona olanları belirli noktaları atlayarak, ayrıntılarıyla anlattı.

Tuppence gülerek, "Beni kaybettiğini hissedince deliye dönmedin mi?" diye sordu.

"Tam olarak değil, insan ne olursa olsun soğukkanlılığını korumalı."

Tuppence, "Yalancı," dedi. "Hâlâ yüzün sapsarı."

"Şey tabii, endişelenmediğimi söyleyemem. Yalan değil. Artık bu işlerden vazgeçelim mi sevgilim, ne dersin?"

"Bence de öyle."

Tommy rahat bir nefes aldı.

"Böyle bir şoktan sonra aklını başına toplayacağından emindim zaten."

"Şoktan değil canım. Böyle şeylere aldırmadığımı bilirsin."

Tommy, "Aşınmaz, lastik kemik," diye mırıldandı.

Bu arada Tuppence gülerek ekledi. "Başka bir iş buldum. Çok daha ilginç ve heyecanlı. Daha önce hiç yapmamış olduğum bir iş."

Tommy onu kaygıyla süzdü.

"Buna asla izin vermiyorum Tuppence."

"Elinde değil. Doğanın kanunu bu."

"Neler söylüyorsun sen?"

"Bebeğimizden bahsediyorum. Bugünlerde kadınların artık bu gibi şeyleri fısıldamaları gerekmiyor. Bağıra bağıra söyleyebilirim. BEBEĞİMİZ olacak! Tommy yaşam ne muhteşem, değil mi?"

SON